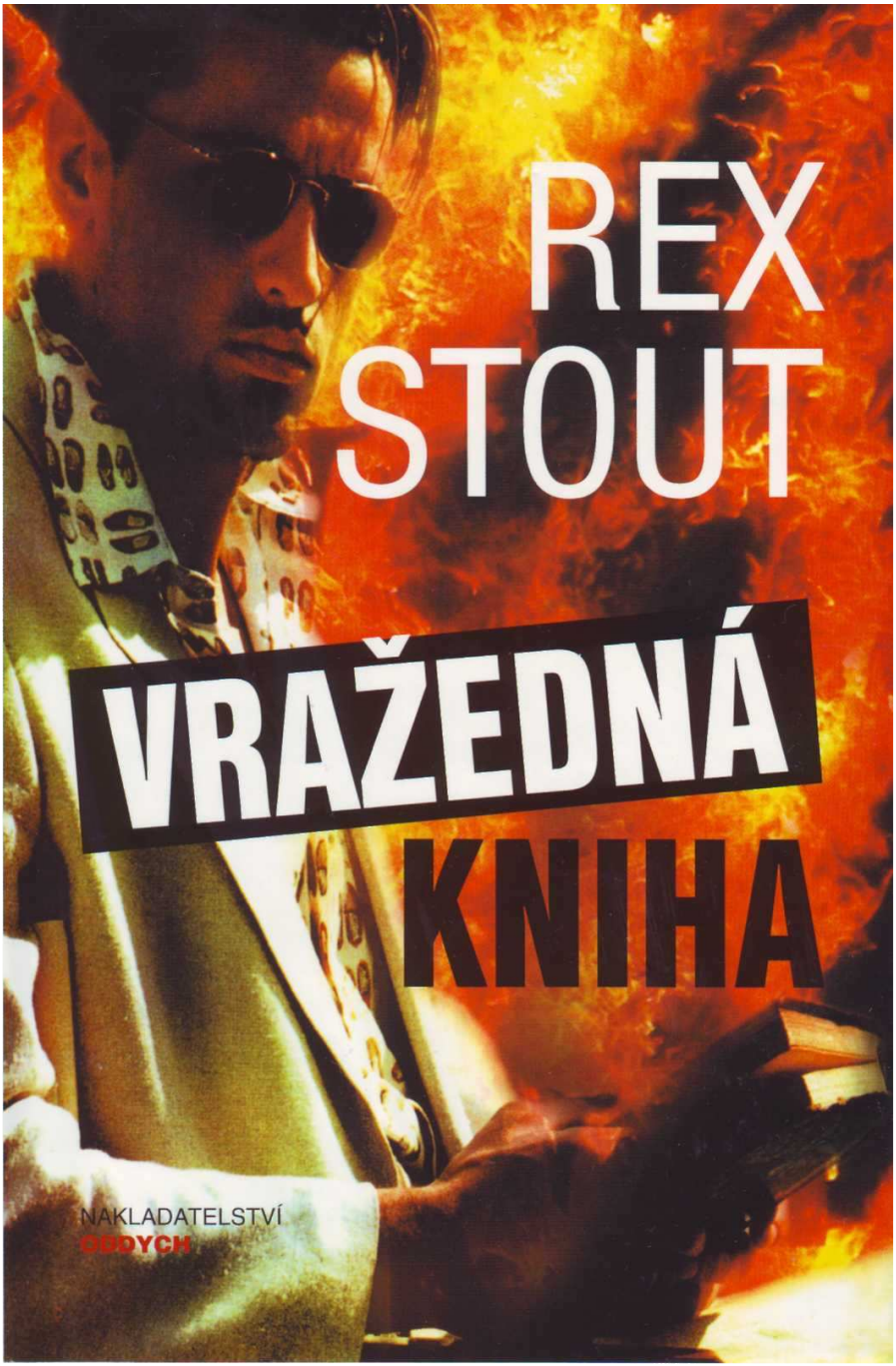

REX
STOUT
VRAŽEDNÁ
KNIHA
NAKLADATELSTVÍ
ODDYCH

REX STOUT

VRAŽEDNÁ KNIHA

ODDYCH, Český Těšín, 1999

Oddych, 1999

Copyright © 1951 by Rex Stout
Translation © Miroslav Košťál
Cover illustration © 1999, Zbyněk Janáček
All rights reserved

ISBN 80-85941-87-2

1

V ono chladné, lednové úterý se přihodilo cosi pozoruhodného. Krátce před polednem se v domě Nera Wolfa z hnědého pískovce na Pětatřicáté ulici objevil bez předchozího upozornění inspektor Cramer a poté, co jsem ho uvedl do kanceláře, on se pozdravil s Wolfem a klesl do křesla z červené kůže, bez okolků prohlásil: „Chci vás požádat o laskavost.“

Pozoruhodné bylo, že to přiznal. Ze svého místa u stolu jsem to okomentoval příslušným zvukem. Ostře na mě pohlédl a zeptal se, co mi je.

„Ale nic,“ odvětil jsem zdvořile, „daří se mi báječně. To ze mě jen tak vylítlo. Už tolikrát jsem zažil, že jste si přišel pro laskavost a snažil jste se ji z nás vyrazit násilím nebo podfukem, že to teď pro mne byl hotový šok.“ Tolerantně jsem mávl rukou. „Nevšímejte si toho.“

Jeho chronicky zarudlý obličej nabral ještě o trochu tmavší odstín. Široká ramena mu ztuhla, a jak přivřel oči, hluboké vrásky kolem nich se prohloubily. Pak dospěl k názoru, že ho chci jen vyprovokovat, a ovládl se. „Víte, koho bych se rád zeptal, co si o vás myslí?“ otázal se. „Darwina. Kde jste se schovával, zatímco kolem uháněla evoluce?“

„Přestaňte se hádat,“ zavrčel na nás Wolfe od svého stolu. Byl podrážděný; ne snad proto, že by mu vadilo, kdybychom si s Cramerem navzájem pustili žilou, ale protože nesnáší vyrušování při luštění křížovky v londýnských Timesech. Zamračil se na Cramera. „Jakou laskavost, pane?“

„Nic náročného.“ Cramer se už uklidnil. „Jen takovou drobnost, týká se to jedné vraždy. Včera to byl týden, co u Devadesáté ulice vylovili z East Kiver mrtvolu muže. Jmenoval se…“

„Leonard Dykes,“ dořekl netrpělivě Wolfe, protože to chtěl co možná nejvíc zkrátit, aby byl s křížovkou do oběda hotov. „Důvěrný asistent z právnické firmy, zhruba čtyřicetiletý, a v té vodě byl asi dva dny. Na hlavě měl poranění způsobené těžkým úderem, ale

zemřel utonutím. Do včerejšího večera nebyl nikdo obviněn. Čtu všechny zprávy o vraždách.“

„To bych se vsadil, že jo.“ Tohle Cramerovi uklouzlo jen ze zvyku. Došlo mu, že se chová trochu nezdvořile, a pokusil se to napravit úsměvem. Umí se usmívat, když chce. „Nejen že jsme nikoho neobvinili, ale nemáme ani náznak žádné stopy. Udělali jsme všechno. Určitě víte, co všechno jsme udělali, a teď jsme v koncích. Bydlel sám v pokoji s koupelnou, v domě bez výtahu na Sullivanově ulici. Než jsme tam přišli, už ten byt někdo prohledal. Ne že by něco rozházel, ale důkladně se tam porozhlédl. Nenašli jsme nic, co by nám jakkoliv pomohlo, ale jednu věc jsme přece našli a možná by nám pomohla, jen kdybychom přišli na to jak.“

Vytáhl z náprsní kapsy nějaké papíry a vybral z nich obálku, z níž vyňal složený list. „Tohle bylo v jedné knížce. Byl to román. Mohu vám povědět jméno té knihy a čísla stránek, mezi nimiž jsme to našli, ale nemyslím, že by to mělo nějaký význam.“ Vstal a podal papír Wolfovi. „Mrkněte na to.“

Wolfe přelétl list očima, a protože ode mě se očekává, že se zúčastním všeho dění v této kanceláři, aby mi v případě potřeby mohl dávat vinu, vstal jsem a natáhl jsem ruku. Podal mi to.

„Je to Dykesův rukopis,“ pokračoval Cramer. „Ten papír pochází z bloku na stole v jeho pokoji. V zásuvce bylo takových bloků víc.“

Podíval jsem se. Obyčejný bílý papír, šestkrát devět palců a nahoře stálo slovo „Možnosti“, podtržené, napsané tužkou, pečlivým stojatým rukopisem. Následovala řada jmen:

Sinclair Meade
Sinclair Sampson
Barry Bowen
David Čerkes
Ernest Vinson
Dorian Vick
Baird Archem
Oscar Shiff
Oscar Cody

Lawrence McCue
Mark McCue
Mark Flink
Mack Flick
Louis Gill
Lewis Gill

Podal jsem papír Cramerovi a vrátil se na svou židli.

„Nuže?“ zeptal se Wolfe netrpělivě.

„Zastavil jsem se tu cestou do města, abych vám to ukázal.“ Cramer list zase složil a zasunul do obálky.

„Ne, že by to k něčemu bylo, nejspíš to s tou vraždou vůbec nesouvisí, ale rozčilovalo mě to a napadlo mě, co byste tomu asi říkal vy. Tak jsem sem zaskočil. Seznam patnácti jmen, psaných Dykesovou rukou na obyčejném papíře, a ani jedno se nedá najít v žádném telefonním seznamu z metropolitní oblasti! Ani nikde jinde. Nenašli jsme vůbec nikde žádný záznam o žádném z těchto jmen. Nikdo z Dykesových přátel či kolegů neslyšel o nikom, kdo by se tak jmenoval, alespoň to tvrdí. Mluvím o kombinaci křestních jmen a příjmení, tak jak jsou uvedena na tom papíru. Samozřejmě jsme neprověřili celý tenhle zatracený okres, ale Dykes se narodil a vyrostl v New Yorku a nevíme, že by měl nějaké zvláštní kontakty kdekoliv jinde. Co je to k čertu za seznam?“

Wolfe zavrčel: „Vymyslel si ta jména. Vybíral pseudonym. Pro sebe nebo pro někoho jiného.“

„Přirozeně, to nás taky napadlo. Je-li to tak, pokud víme, nikdo takové jméno nikdy nepoužil.“

„Hledejte dál, jestli myslíte, že to stojí za to.“

„Jo. Ale my jsme jenom lidi. Prostě mě napadlo, že to ukážu géniovi a uvidím, co to udělá. U géniů jeden nikdy neví.“

Wolfe pokrčil rameny. „Je mi líto, nedělá to nic.“

„Páni, doufám, že mi odpustíte…“ Cramer se zvedl. Byl naštvaný a člověk se mu nemohl divit, „…že jsem vás bez honoráře obíral o čas. Neobtěžujte se, Goodwine.“

Otočil se a vymašíroval ven. Wolfe se sklonil nad křížovkou, svraštil čelo a vzal do ruky tužku.

2

Ten Cramerův vtípek o honoráři byl samozřejmě zcela na místě. Wolfe strašně nerad používá mozek k tomu, co nazývá prací, a za ta léta, co figuruji na jeho výplatní listině, jsem zažil jen málo okamžiků, kdy ho k tomu přinutilo cokoli menšího než pořádná záloha. Ale není skrblík. Ani nemůže být, protože z toho, co jako detektiv vydělá, financuje chod celého domu, se střešními skleníky plnými orchidejí, Theodorem Horstmannem, který o ně pečuje, s Fritzem Brennerem, nejlepším kuchařem v New Yorku, a také se mnou, Archiem Goodwinem, jenž pokaždé, když si kupuje nový oblek, požaduje zvýšení platu, někdy dokonce s úspěchem. Všechno dohromady to přijde měsíčně zhruba na deset tisíc.

Tehdy v lednu a v první polovině února se kšefty moc nehýbaly, až na pár běžných zakázek, při nichž jsme s Wolfem jen dohlíželi na Saula Panzera, Freda Durkina a Orrieho Cathera. Taky jsme se dostali trochu do křížku s jedním gangem únosců a při té příležitosti Freda a mě postřelili. Jednoho pondělního rána, asi šest týdnů poté, co k nám Cramer zaskočil ukázat géniovi kus papíru, aby viděl, co to udělá, a byl odmrštěn, nás požádal o schůzku muž jménem John R. Wellman. Pozval jsem ho na šestou večer. Když přišel, několik minut před smluvenou hodinou, zavedl jsem ho do kanceláře a usadil do červeného křesla, aby počkal, až se Wolfe vrátí ze skleníků. K pravému lokti jsem mu přisunul malý stolek, kdyby náhodou potřeboval něco psát, řekněme do šekové knížky. Byl to podsaditý, menší chlapík se začínající pleší a s nevelkým nosem, na němž se sotva udržely brýle bez obroučků. Jeho jednoduchý šedý oblek a doplňky nesvědčily o přemrštěném bohatství, ale když telefonoval, sdělil mi, že v Peorii, ve státě Illinois, vlastní velkoobchod s potravinami, a měl jsem čas vyžádat si informace z banky. Dojde-li na to, jeho šek přijmeme.

Když Wolfe vešel do místnosti, Wellman povstal a podal mu ruku. Wolfe se někdy přemůže, aby zamaskoval, jak nerad si potřásá rukama s cizími lidmi – a někdy taky ne. Tentokrát si vedl docela dobře. Potom obešel roh svého stolu a uložil svoji sedminu tuny do

jediného křesla na zeměkouli, které mu opravdu vyhovuje. Položil předloktí na opěrky a opřel se.

„Nuže, pane Wellmane?“

„Chci vás najmout,“ prohlásil Wellman.

„K čemu?“

„Chci, abyste našel…“ Odmlčel se a svaly na jeho čelisti se pohnuly. Prudce zavrtěl hlavou, sundal si brýle, špičkami prstů si promnul oči, zase si brýle nasadil a dalo mu práci udělat to správně.

„Nedokážu se moc dobře ovládat,“ omlouval se. „V poslední době špatně spím a jsem unavený. Chci, abyste našel člověka, který zabil moji dceru.“

Wolfe po mně střelil pohledem a já uchopil zápisník a pero. Wellman se soustředil na Wolfa a mě si nevšímal. Wolfe se otázal: „Kdy, kde a jak zemřela?“

„Před sedmnácti dny ji přejelo auto ve Van Cortlandtově parku. V pátek, druhého února večer.“ Teď už se Wellman ovládal. „Měl bych vám o ní povědět.“

„Mluvte.“

„Žijeme s mojí ženou v Peorii ve státě Illinois. Já už přes dvacet let podnikám. Měli jsme jediné dítě, dceru Joan. Byli jsme moc…“ Odmlčel se. Dlouho seděl úplně nehybně, ani očima nepohnul, a pak pokračoval. „Byli jsme na ni moc pyšní. Před čtyřmi lety ukončila se skvělými výsledky Smithovu universitu a dostala práci v redakci nakladatelství SchollHanna. Vedla si tam dobře – řekl mi to sám Scholl. Loni v listopadu jí bylo šestadvacet.“ Udělal drobné gesto. „Při pohledu na mě by vás asi nenapadlo, že bych mohl mít krásnou dceru, ale byla krásná a nesmírně inteligentní.“

Vytáhl z kapsy velkou obálku. „Tohle vám dám.“ Vstal z křesla a podal obálku Wolfovi. „Deset jejích fotografií, nejlepších, jaké máme. Zanesl jsem je policii, ale ta je k ničemu nepoužila, tak je použijete vy. Uvidíte sám.“

Wolfe natáhl ruku s jednou z fotek a já vstal a vzal jsem si ji. Krásná, to je velké slovo, ale nemá smysl být malicherný, a pokud opravdu takhle vypadala, byla Joan Wellmanová pěkné děvče. Možná měla na můj vkus trochu moc velkou bradu, ale její čelo a oči vypadaly přesně tak, jak jen si takový otec může přát.

„Byla krásná,“ opakoval Wellman a odmlčel se a opět zůstal nehybně sedět.

Wolfe nesnáší pohled na lidi, s nimiž zmítají emoce.

„Navrhuji,“ zabručel, „abyste vynechal slova jako ‚krásná’ a ‚pyšní´. Holá fakta postačí. Chcete mě najmout, abych vypátral, kdo řídil vůz, který ji zabil?’

„Jsem zatracený blázen,“ prohlásil Wellman.

„Tak mě nenajímejte.“

„Neříkám, že jsem blázen, protože vás chci najmout. Mám v úmyslu jednat efektivně a musel jsem to udělat.“ Opět se mu rozhýbaly čelistní svaly, ale ne proto, že by se přestal ovládat. „To je tak. Před dvěma týdny v sobotu jsme dostali telegram, že je Joan mrtvá. Odjeli jsme autem do Chicaga a odtud jsme letadlem pokračovali do New Yorku. Viděli jsme její mrtvolu. Kola auta přejela přímo přes střed jejího těla a na hlavě za pravým uchem měla velikou bouli. Mluvil jsem s policií a s úředním lékařem.“

Teď se do toho Wellman dal opravdu efektivně. „Nevěřím, že by se Joan procházela v tak odlehlé části parku, mimo hlavní ulici, za chladného večera uprostřed zimy. Ani moje žena tomu nevěří. Jak přišla k té bouli na hlavě? To auto ji do hlavy neuhodilo. Policejní doktor se domnívá, že mohla upadnout na hlavu, ale mluví velmi opatrně a sám tomu nevěří. Policie tvrdí, že na tom pracuje, ale tomu zas nevěřím já. Řekl bych, že to považují za nehodu, po níž řidič ujel, a snaží se jen vypátrat to auto. Já si myslím, že moje dcera byla zavražděna, a domnívám se, že znám jméno muže, který ji zabil.“

„Vskutku?“ Wolfe mírně zvedl obočí. „A řekl jste jim to?“

„Jistěže. Jenom pokývali hlavou; prý na tom pracují. Vůbec nikam se nedostali a ani se nedostanou. Tak jsem se rozhodl zajít za vámi…“

„Máte nějaké důkazy?“

„Já to za důkaz považuji, ale oni nejspíš ne.“ Z náprsní kapsy vyňal obálku. „Joan každý týden psala domů, jen málokdy vynechala.“ Vytáhl z obálky list papíru a rozložil ho. „Tohle je kopie, kterou jsem sám napsal na stroji. Originál jsem dal policii. Je tu datum prvního února, to byl čtvrtek. Přečtu vám jenom kousek:

Musím vám také povědět, že mám zítra neobvyklou schůzku. Jak víte, pan Hanna rozhodl, abychom i dopisy, jimiž odmítáme došlé rukopisy, psali trochu v osobním tónu, pokud nejde o vyloženou hloupost – což, musím přiznat, platí o většině případů. Vracím tedy spoustu textů s krátkým dopisem, který podepíšu svým jménem, a stejně to dělají i ostatní. No, a někdy vloni na podzim jsem to tak udělala s románem od nějakého Bairda Archera, jenže jsem na to úplně zapomněla, až do včerejška, když u mě v kanceláři zazvonil telefon a ozval se mi muž, který se představil jako Baird Archer. Chtěl vědět, jestli si vzpomínám na ten dopis, co jsem mu poslala s vráceným rukopisem, a já odpověděla, že ano. Ptal se, jestli ten rukopis četl ještě někdo jiný. Řekla jsem, že ne, a on mi dal návrh: Prý mi zaplatí dvacet dolarů za hodinu, když si s ním o tom románu přijdu promluvit a poradím mu, jak by ho měl vylepšit. Jak se vám to líbí? I kdyby to bylo jen pět hodin, vydělám sto dolarů navíc, které si mohu uložit. Ovšem, nezůstanou uložené dlouho, jak vy, moji drazí, milující rodičové určitě víte; znáte mě tak dobře. Mám s ním schůzku zítra hned po pracovní době.“

Wellman zamával tím papírem. „Tohle napsala v…“

„Směl bych se podívat, prosím?“ Wolfe se předklonil a v očích se mu zablýsklo. Něco v dopise Joan Wellmanové ho očividně popíchlo, ale když mu ho Wellman podal, jen ho přelétl pohledem a podal ho mně. Přečetl jsem si ho, zatímco moje uši zaznamenávaly jejich slova, abych je později mohl zapsat.

„Napsala to,“ opakoval Wellman, „ve čtvrtek, prvního února. Smluvila si s tím člověkem schůzku na druhý den, na pátek, hned po práci. V sobotu časně ráno našli její tělo v zastrčené uličce ve Van Cortlandtově parku. Je to snad chyba, když si myslím, že ji ten muž zabil?“

Wolfe se opět pohodlně opřel. „Našli nějaký důkaz o násilném napadení? Myslím tím znásilnění.“

„Ne.“ Wellman zavřel oči a zaťal pěsti. Po chvíli oči zase otevřel. „Nic takového. Ani náznak.“

„A co říká policie?“

„Prý se toho Archera snaží najít, ale nedaří se jim to. Nikde po něm nezůstala ani stopa. Myslím…“

„Nesmysl. Samozřejmě, že existuje stopa. Vydavatelé si musí vést záznamy. Loni na podzim jim poslal rukopis románu a ten mu byl vrácen s dopisem od vaší dcery. Jak a kam mu ho vrátili?“

„Poslali ho poštou na adresu, kterou jim dal – poste restante, Clintonovo nádraží. To je na Západní Desáté ulici.“ Wellman povolil sevřené pěsti a otočil jednu ruku dlaní vzhůru. „Netvrdím, že se na to policie vykašlala. Možná dokonce udělali všechno, co bylo v jejich silách, ale je fakt, že už uplynulo sedmnáct dnů, oni se nikam nedostali a vůbec se mi nelíbilo, jak se mnou včera mluvili. Zdálo se mi, že to nechtějí ponechat jako nevyřešenou vraždu, a tak z toho udělali zabití. Nakonec to tedy bude obyčejná nehoda, po které řidič ujel. Neznám newyorskou policii, ale povězte sám, mohli by to tak udělat, že?’

„Je to možné,“ zabručel Wolfe. ‚A vy chcete, abych prokázal, že šlo o vraždu, našel vraha a opatřil důkazy?’

„Ano.“ Wellman zaváhal, otevřel ústa a zase je zavřel. Pohlédl na mě a zase na Wolfa. „Něco vám povím, pane Wolfe. Uznávám, že se dopouštím hříšné pomstychtivosti. Myslí si to i moje žena a taky náš pastor. Minulý týden jsem na jeden den zajel domů a oba mi to řekli. Je to hřích, toužit po pomstě, ale já jsem už takový a hodlám to dotáhnout do konce. I kdyby to byla jen nehoda, nemyslím, že ho policie najde, a ať už je to jak chce, nevrátím se do Peorie k prodávání potravin, dokud nebude vypátrán a nezaplatí za to. Mám solidní, výnosný obchod a taky nějaký majetek a nikdy jsem si nemyslel, že bych mohl zemřít v chudobě, ale bude-li to nutné, tak ať, jen když dostanu toho vrahouna, co mi zabil dceru.

Asi bych tak neměl mluvit. Skoro vůbec vás neznám, jen podle vaší pověsti, a třeba nebudete ochoten pracovat pro člověka, který říká tak nekřesťanské věci. Možná je to chyba, ale chci k vám být úplně upřímný.“

Wellman si sundal brýle a začal je čistit kapesníkem. Ukázal tak svoji lepší stránku. Nechtěl uvádět Wolfa do rozpaků a civět na něj, zatímco on se bude rozhodovat, zda přijme práci od tak nenapravitelného lotra, jakým je John R. Wellman z Peorie, stát Illinois.

„Já taky budu upřímný,“ opáčil Wolfe suše. „Otázka morálky v souvislosti s pomstou nepatří k faktorům, ovlivňujícím mé rozhodování o tom, zda váš případ přijmu, nebo odmítnu. Ale udělal jste chybu, že jste o tom mluvil, protože bych vás byl požádal o zálohu dvou tisíc dolarů a teď musím žádat pět tisíc. Jistěže ne proto, abych vás vysával. Jestliže policie za sedmnáct dnů nic neodhalila, vyžádá si to zřejmě hodně práce i peněz. Potřebuji ještě několik faktů, abych mohl začít.“

„Chtěl jsem být zcela upřímný,“ zdůraznil Wellman.

Když o půl hodiny později odcházel, pod těžítkem na mém stole ležel jeho šek, společně s kopií posledního dopisu Joan Wellmanové domů, a v zápisníku jsem měl sbírku faktů – spoustu, jak tvrdil Wolfe, na to, abychom mohli začít. Vyprovodil jsem ho do haly a pomohl mu do kabátu. Když jsem mu otevřel dveře, rozhodl se potřást mi rukou, a já mu s radostí vyhověl.

„Nebude vám vadit,“ otázal se, „když vám budu často telefonovat? Jen abych zjistil, není-li něco nového. Nebudu vás otravovat, ale jsem už takový.“

„Zavolejte kdykoliv,“ ujistil jsem ho. „Když, tak odpovím, že se nic neděje.“

„On je opravdu dobrý, že? Myslím, pan Wolfe.“

„Nejlepší,“ potvrdil jsem rozhodně.

„Nu… doufám… tak dobře.“ Vykročil přes práh do ledového západního větru a já zůstal stát ve dveřích, dokud nesešel po schodech na chodník. V tom stavu, v jakém byl, se klidně mohl z těch sedmi schodů skutálet.

Vrátil jsem se do haly, a než jsem vešel do kanceláře, na okamžik jsem se zastavil a začichal. Jak jsem věděl, Fritz připravoval vepřová žebírka s omáčkou, kterou s Wolfem vynalezli, a přestože dveře do kuchyně byly zavřené, proniklo jimi dostatečné množství vůně k mému nosu, jenž ji odsouhlasil. V kanceláři se Wolfe se zavřenýma očima zakláněl v křesle. Vzal jsem do ruky Wellmanův šek, obdivně jsem na něj pohlédl a pak jsem přistoupil k Wolfovu stolu, aby se ještě jednou podíval na jednu z podobenek Joan Wellmanové. Pokud se to vůbec podle obrázku dá odhadnout, bylo by příjemné ji poznat.

Oslovil jsem ho: „Jestli pracujete, dejte si pohov. Za deset minut budeme jíst.“ Wolfe otevřel oči.

Zeptal jsem se: „Je to vražda, nebo ne?“

„Jistěže ano,“ odvětil pohrdavě.

„Aha. No to je fajn. Říkáte to jen proto, že by v únoru nešla na procházku do parku?“

„Ne,“ zabručel. „Měl byste sám přijít na lepší důvod.“

„Já? Pěkně děkuju. Já bych měl přijít na nějaký důvod?“

„Ano. Archie, už léta vás učím pozorovat. Jste nepozorný. Nedávno nám pan Cramer ukázal list papíru se seznamem jmen. Sedmé jméno na tom seznamu bylo Baird Archer. Slečna Wellmanová měla ten večer, kdy zahynula, schůzku s člověkem jménem Baird Archer. Leonard Dykes, který ten seznam napsal, byl zavražděn. Bylo by pošetilé vyhýbat se hypotéze, že i slečna Wellmanová se stala obětí vraždy.“

Otočil jsem se na podpatku, udělal dva kroky směrem k mé otáčivé židli, obrátil jsem ji čelem k němu a sedl jsem si. „Jo tohle,“ řekl jsem nedbale, „považoval jsem to za shodu okolností.“

„Fuj. Vůbec jste si toho nevšiml. Jste nepozorný.“

„Oukej. Nejsem elektronizovaný.“

„Takové slovo neexistuje.“

„Už ano. Právě jsem ho vyslovil.“ Začínal mě štvát. „Chci jen říct, že nejsem namydlený blesk. Ten seznam nám Cramer ukázal před šesti týdny a já se na něj sotva podíval. Vím, že vy taky, ale uvědomte si, kdo jste. Co kdyby to bylo naopak? Co kdybych si já z jediného krátkého pohledu na ten papír to jméno zapamatoval a vy ne? Potom bych byl já majitelem tohoto domu i bankovního účtu a vy byste byl můj zaměstnanec. Jak by se vám to zamlouvalo? Nebo se vám to líbí tak, jak to je? Vyberte si.“

Zachrčel: „Zavolejte pana Cramera.“

„Jistě.“ Obrátil jsem se k telefonu a vytočil číslo.

3

Potrpíte-li si na obecný jazyk, tedy jsem krknul. Dáváte-li přednost jemnějšímu vyjadřování, říhl jsem. Ať už to bylo jakkoliv, věděl jsem, že se s tím dnes večer Wolfe s Cramerem budou muset smířit, protože takhle reaguji na kyselé zelí vždycky. Nechci z toho dělat žádnou zásluhu, ani to nijak zdůrazňovat, ale také se to nesnažím potlačit. Chci být oblíben takový, jaký jsem.

Pokud si toho Wolfe a Cramer všimli, nijak se to neprojevilo. Během večerního sezení v kanceláři jsem byl na svém místě, mimo palebnou čáru; Wolfe seděl za svým stolem a Cramer v červeném křesle. Začali docela zdvořile. Wolfe nabídl občerstvení, Cramer si objednal bourbon s vodou, Fritz mu to přinesl, on ochutnal a připustil, že je to dobrá whisky, což byla pravda.

„V telefonu jste říkal," oslovil Wolfa, „že máte něco, co by se mi mohlo hodit."

Wolfe odložil sklenici s pivem a přikývl. „Ano. Leda byste to už nepotřeboval. V poslední době jsem v novinách nezahlédl nic o případu Dykes – to je ten mrtvý, co ho skoro před dvěma měsíci vytáhli z řeky. Jste s tím hotovi?'

„Ne"

„Nějaký pokrok?"

„Ne, žádný."

„Tedy bych se s vámi rád o něčem poradil, protože jde o poněkud choulostivou záležitost." Wolfe se opřel a pohodlně se usadil. „Musím se rozhodnout. Před sedmnácti dny bylo v odlehlé ulici ve Van Cortlandtově parku nalezeno mrtvé tělo mladé ženy jménem Joan Wellmanová. Přejelo ji auto. Její otec z Peorie, ve státě Illinois, není spokojen s tím, jak případ vyšetřuje policie, a pověřil vyšetřováním mne. Mluvil jsem s ním dnes večer; odešel teprve před dvěma hodinami a já okamžitě zavolal vás. Mám důvod se domnívat, že smrt slečny Wellmanové nenastala v důsledku nehody a že mezi oběma vraždami – její a Dykesovou – existuje silná souvislost."

„To je zajímavé," připustil Cramer. „Váš klient vám něco pověděl?"

„Ano. Musím se tedy rozhodnout pro jednu ze dvou alternativ. Mohl bych učinit návrh vašemu kolegovi z Bronxu. Mohl bych mu nabídnout, že mu prozradím, co obě ta úmrtí spojuje, což by mu určitě pomohlo, pod podmínkou, že se mnou v rámci rozumných možností bude spolupracovat tak, abych svého klienta přesvědčil – až bude případ vyřešen – že si zasloužím svůj honorář. Anebo to mohu navrhnout vám. Vzhledem k tomu, že dcera mého klienta zemřela v Bronxu a vyšetřování tedy spadá pod pravomoc vašeho kolegy, asi bych měl jít za ním, ale na druhé straně, Dykes byl zavražděn na Manhattanu. Tak co říkáte?“

„Říkám,“ zavrčel Cramer, „že jsem něco takového čekal, a už je to tady. Chcete, abych vám za informace o vraždě zaplatil slibem, že vám pomohu vydělat váš honorář, a vyhrožujete, že pokud odmítnu, nabídnete to v Bronxu. A když to nekoupí ani tam, pak tu informaci zadržíte, co?“

„Nemám žádnou informaci, kterou bych mohl zadržet.“

„Zatraceně, právě jste řekl…“

„Řekl jsem, že mám důvod se domnívat, že ta dvě úmrtí souvisí. Samozřejmě to mám podložené informací, ale nevím nic, co by nevěděla i policie. Policie je obrovská organizace. Kdyby se vaše oddělení spojilo s oddělením v Bronxu, nejspíš byste dříve či později dospěli k témuž závěru jako já. Napadlo mě jen, že vám ušetřím čas a práci. Nemůžete mě obvinit ze zadržování informací, protože nevím nic, co by policie – jako celek – nevěděla také.“

Cramer zafrkal. „Přijde den,“ zahučel temně. A znovu zafrkal.

„Nabízím vám to,“ pokračoval Wolfe, „protože se vám to může hodit, a navíc ten případ vypadá dost složitě; bude třeba vykonat spoustu práce a mé možnosti jsou omezené. Stanovím si podmínky jen proto, že kdybyste to na základě mých informací urychleně vyřešil bez dalších konzultací se mnou, nechci, aby mi můj klient odmítl zaplatit. Chtěl bych to formulovat takto: dospějete-li k názoru, až to skončí, že by případ Wellmanová nebyl vyřešen, kdyby se na mě pan Wellman neobrátil, sám mu to sdělíte. S vyloučením veřejnosti.“

Wolfe se ztěžka natáhl pro sklenici a napil se.

„Beru to,“ prohlásil Cramer. „Tak sem s tím.“

Wolfe si otřel rty kapesníkem. „Kromě toho dovolíte panu Goodwinovi nahlédnout do obou složek – případů Dykes a Wellmanová.“

„Složku Wellmanové nemám.“

„Až vám vysvětlím tu souvislost, seženete si ji.“

„To je proti policejním předpisům.“

„Opravdu? Tak promiňte. Bylo by pro nás oba výhodné vyměnit si informace a znamená to jen mrhání mým časem a klientovými penězi, budu-li nucen znovu shromažďovat fakta, která vy už znáte, ale samozřejmě, porušováni předpisů nepřipadá v úvahu.“

Cramer se na něj podmračeně zadíval. „Víte,“ pronesl, jeden z důvodů, proč je s vámi tak těžké vyjít, je to, že když mluvíte sarkasticky, vůbec to tak nevypadá. Jeden z vašich hrozných zvyků. No dobrá, zajistím, abyste ta fakta dostal. Jaká je to souvislost?“

„Platí ty podmínky, jak jsem je stanovil?“

„Do háje, no jistě. Přece bych vás nenechal hladovět.“

Wolfe se obrátil ke mně. „Archie. Ten dopis.“

Vzal jsem ho zpod těžítka a podal mu ho.

„Toto,“ sdělil Cramerovi, ‚je kopie dopisu, který slečna Wellmanová napsala rodičům ve čtvrtek prvního února. Následujícího dne, v pátek večer, byla zavražděna.“ Natáhl ruku a Cramer vstal a dopis převzal. „Můžete si to přečíst celé, jestli chcete, ale podstatný je jen ten označený odstavec.“

Cramer se do toho pustil. Dal si na čas a potom zůstal zamračeně sedět. Vzhlédl k Wolfovi, pořád se ještě mračil. „To jméno jsem už někde četl. Baird Archer. Je to ono?“

Wolfe přikývl. „Zkusíme, za jak dlouho na to přijdete?“

„Ne. Kde to bylo?“

„Na seznamu jmen, sepsaném Leonardem Dykesem, který jste mi přinesl ukázat před šesti týdny. Myslím, že to bylo sedmé jméno v pořadí – možná osmé. Určitě ne šesté.“

„Kdy jste ten dopis poprvé četl?“

„Dnes večer. Dal mi ho můj klient.“

„Ať se propadnu.“ Cramer zamžoural nejdřív na něj a pak na podstatný odstavec. Pomalu a odhodlaně složil papír v prstech a zastrčil ho do kapsy.

„Originál má váš kolega z Bronxu,“ upozornil ho Wolfe. „Tahle kopie patří mně.“

„Jo. Vypůjčím si ji.“ Cramer sáhl po sklence, polkl doušek a zahleděl se na roh Wolfova stolu. Znovu se napil a opět pozoroval stůl. Ještě dva doušky, mezitím studoval stůl, a sklenice byla prázdná. Odložil ji na stolek.

„Co ještě máte?“

„Nic.“

„Co jste podnikl?“

„Nic. Od chvíle, kdy jsem si ten dopis přečetl, jsem se jen navečeřel.“

„To věřím.“ Cramer se zvedl z křesla. Přes svůj věk si uchovává pružnost. „Už půjdu. Zatracená věc, chtěl jsem jet domů.“

Zamířil do haly a já za ním.

Když jsem vypustil ochránce pořádku ze dveří a vrátil se do kanceláře, Wolfe si poklidně otvíral další pivo.

„Co říkáte,“ nadhodil jsem, „nemám skočit k telefonu a zavolat Saula, Freda a Orrieho? Že byste to vymyslel a my bychom stanovili termín na uzavření obou případů? Třeba do zítřejšího soumraku? Jen tak, abychom z Cramera udělali blbce?“

Wolfe se na mě zaškaredil. „Zatraceně, přestaňte se tak naparovat. Nebude to žádná procházka. Cramerovi lidé hledají Bairda Archera už skoro sedm neděl. Lidi z Bronxu sedmnáct dnů. A teď se do toho teprve obují. Co když vůbec neexistuje?“

„Víme, že tu nejméně jeden takový byl a dal si s Joan Wellmanovou schůzku druhého února.“

„To nevíme. Víme jen, že v dopise rodičům napsala o muži, který se jí v telefonu představil jako Baird Archer, a že její zaměstnavatelé obdrželi román podepsaný tímto jménem, ona ho přečetla a vrátila ho poštou na jméno Baird Archer, poste restante.“ Wolfe potřásl hlavou. „Ne, tohle bude mnohem víc než procházka. Než s tím skončíme, možná pan Wellman opravdu skončí v bídě, leda by ho mezitím opustila jeho pomstychtivost. Dejme policii možnost odpracovat si svůj díl.“

Jelikož jsem ho znal, nijak to na mne nezapůsobilo. Posadil jsem se. „Už vás zase chytá sedavá?“ zaútočil jsem.

„Ne. Říkám jen, ať policie odvede svůj díl práce. Je na tom hodně co dělat. Vyjděme z předpokladu, myslím, že nepříliš riskantního, že to, co slečna Joan Wellmanová napsala rodičům, je pravda. Pokud ano, je tam pro nás toho víc než samotné jméno Bairda Archera. Ptal se jí, zda ten rukopis ještě někdo četl, a ona odpověděla, že ne. Mohla to být jen nevinná otázka, ale s ohledem na to, co se jí potom stalo, může něco naznačovat. Zabili ji proto, že ten rukopis četla? To není úplně hloupá domněnka. Kolik je v tomto městě námezdných stenografek? Řekněme alespoň na Manhattanu?“

„To nevím. Pět set. Pět tisíc.“

„Určitě jich nejsou tisíce. Mám na mysli osoby schopné vypracovat kvalitní opisy dokumentů anebo přepisy ručně psaných textů.“

„To jsou písařky, ne stenograíky.“

„Výborně.“ Wolfe se napil piva a opřel se v křesle. „Chtěl jsem to původně navrhnout panu Cramerovi, ale máme-li panu Wellmanovi utrácet peníze, je tohle stejně dobrý začátek jako každý jiný. Chtěl bych vědět, o čem byl ten román. Možná si ho Baird Archer přepsal na stroji sám, ale možná také ne. Vyšleme Saula, Freda a Orrieho do písařských kanceláří. Svolejte je na osmou a dejte jim instrukce. Možná se nejen dozvíme něco o románu, ale třeba získáme i popis Bairda Archera.“

„Správně.“ Tohle už vypadalo líp. „Ani mně neuškodí, když se trochu proběhnu.“

„Proběhnete se. Je zde možnost, i když asi jen nepatrná, že byl ten román již dříve nabídnut jinému nakladateli. Stojí to za pokus. Začnete u lepších firem, na úrovni společnosti SchollHanna. Ale ne zítra. Zítra zjistěte všechno, co můžete, z policejních složek o slečně Wellmanové a Dykesovi. Proberte úplně všechno. Na příklad: měl Dykes doma psací stroj?“

Pozvedl jsem obočí. „Myslíte, že Dykes byl Baird Archer?“

„Nevím. Napsal ten seznam očividně vymyšlených jmen. Určitě nebyl Bairdem Archerem druhého února, protože tou dobou byl už pět týdnů mrtev. Zajdete také k firmě SchollHanna. I přesto, co slečna Wellmanová napsala rodičům, ten rukopis mohl někdo jiný číst nebo se do něj alespoň podívat. Nebo o něm slečna Wellmanová

vyprávěla někomu ze svých kolegů. Anebo, což je méně pravděpodobné, Baird Archer donesl ten rukopis osobně a někdo si ho zapamatoval – samozřejmě, bylo to loni na podzim, to už je kolik měsíců.“

Wolfe si povzdechl a natáhl se pro sklenici. „Navrhuji, abyste ten termín přesunul ze zítřejšího soumraku na později.“

„Ale co,“ prohodil jsem velkomyslně. „Dám vám čas do pátku.“

Ještě že jsem neřekl, do kterého pátku.

4

V úterý jsem nejprve vypustil Saula, Freda a Orrieho za písařkami, postaral se o ranní poštu a deponoval v bance Wellmanův šek, takže jsem se do Cramerovy kanceláře na Dvacáté ulici dostal až v deset hodin. Nebyl tam, ale vydal příslušné instrukce seržantu Purley Stebbinsovi. Patřím k několika málo lidem, o nichž si Purley uvědomuje, že si na ně neučinil jednoznačný názor. Podle něj jsem soukromý detektiv, takže čím dřív umřu, nebo aspoň zmizím z města, tím líp. To je samozřejmě jeho základní postoj, ale přitom se nedokáže úplně zbavit podezření, že by ze mě byl dobrý polda, kdyby mě bývali odchytili včas.

Nejen že jsem si směl prohlédnout složky, dokonce jsem i mluvil s dvěma muži, kteří pracovali na Dykesově případu, a s jedním policistou z Bronxu, který vyšetřoval smrt Joan Wellmanové. Když jsem ve tři hodiny odcházel, měl jsem plný zápisník a hlavu ještě plnější.

Krátce vysvětlím, co se stalo: Leonard Dykes, jedenačtyřicetiletý muž, jehož tělo našli na Nový rok zachycené o pilíř v East River, pracoval osm let jako úředník – nebyl právníkem – v advokátní kanceláři Corrigan, Phelps, Kustin a Briggs. Ještě před rokem se firma jmenovala O´Malley, Corrigan a Phelps, ale O’Malley byl vyloučen z řad advokátů a došlo k reorganizaci. Dykes byl svobodný, seriózní, spolehlivý a schopný. Každé úterý večer chodil hrát karty s přáteli o malé sázky. Vlastnil dvanáct tisíc dolarů ve státních obligacích, měl konto ve spořitelně a také třicet akcií společnosti United States Steel. To vše zdědila jeho provdaná sestra,

žijící v Kalifornii – jeho jediná blízká příbuzná. Nepodařilo se najít nikoho, kdo by ho nenáviděl, bál se ho nebo mu přál něco zlého. V jednom hlášení jsem našel větu: „Vůbec žádné ženy.“ Byla tam taky fotografie jeho těla vytaženého z řeky – nevypadal na ní moc přitažlivě – a jedna z doby, kdy ještě žil, kterou našli v jeho bytě. V zájmu objektivity musím říct, že před utopením byl přitažlivější než po něm. Měl vystouplé oči a jeho brada začínala ustupovat už čtvrt palce pod ústy.

Ty ostatní tisíce faktů v Dykesově složce měly s jeho vraždou právě tak málo společného jako těch několik, které jsem zde pro příklad vzpomenul.

Pokud šlo o Joan Wellmanovou, policajti v Bronxu se sice neupjali na teorii o nehodě, jak se Wellman domníval, ale bylo jen dobře, že její otec neměl k policejní složce přístup. Nevěřili příliš tomu, co Joan o své páteční schůzce napsala v dopise, zvlášť když se jim mezi jejími kolegy nepodařilo objevit nikoho, komu by o tom pověděla. Udělil jsem jim za to špatnou známku, protože vím, kolik závisti a žárlivosti bývá nahromaděno v takových kancelářích, a byl jsem ochoten považovat dceru našeho klienta za natolik rozumnou, že o svých soukromých záležitostech držela jazyk za zuby. Kromě prohlídky auta, které ji přejelo, se hoši z Bronxu nejvíc soustředili na její mužské přátele. Jestliže budete pro průměrného policajta hledat úkol, který by se mu zamlouval, posaďte ho někam s mužem, viděným nedávno ve společnosti pohledného děvčete, které právě zemřelo násilnou smrtí.

Pomyslete jen, na co všechno se ho může vyptávat. Jak široký prostor může pokrýt, bez ohledu na to, kdo je ten člověk, a bez rizika, že by se mu za to mohlo něco stát.

A tak se v Bronxu pustili do jejích kamarádů. Zvlášť do jednoho reklamního textaře jménem Atchinson, zřejmě proto, že jeho jméno obsahovalo „A“ a také „ch“ a nějaký bystrouš objevil, že tyto hlásky obsahuje i jméno Archer. No co byste chtěli víc? Atchinson měl štěstí, protože v pátek druhého února o půl páté odpoledne nasedl do vlaku a odjel na víkend k přátelům do Westportu. Dva poldové se nadřeli jako koně, aby to alibi rozbili, avšak bez úspěchu.

Pokud jsem mohl soudit z toho, co jsem se dočetl v té složce, zdálo se, že Joan nejen oplývala krásou a inteligencí, ale i staromódní počestností. Její všichni tři kamarádi, které policie vyšťourala, to jednohlasně potvrzovali. Obdivovali ji a respektovali. Jeden z nich na ni naléhal už celý rok, aby si ho vzala, a měl jistou naději. Pokud někdo z nich měl důvod ji usmrtit, tedy se ho bronxské policii nepodařilo vypátrat.

Vrátil jsem se domů, všechno jsem to pro Wolfa překlepal na stroji a přijal jsem telefonická hlášení od Saula, Freda a Orrieho.

Ve středu jsem většinu dne trávil v kancelářích společnosti SchollHanna na Pětačtyřicáté ulici. Vytěžil jsem z toho pouze respekt vůči lidem, kteří si shánějí živobytí vydáváním knih. Kanceláře zabíraly celá dvě patra a vůbec zde nešetřili na kobercích a nábytku. Dozvěděl jsem se, že Scholl je na Floridě a Hanna nepřichází nikdy před půl jedenáctou. Zavedli mě přes halu do kanceláře nějakého nižšího šéfa, který potřeboval ostříhat a žvýkal žvýkačku. Když jsem mu ukázal vzkaz od našeho klienta, prohlásil, že všichni s radostí budou spolupracovat s truchlícím otcem své bývalé pracovnice a že mohu klást otázky komukoli ze zaměstnanců. Mohu začít hned u něj, jestli chci. Ale mohl bych mu prý povědět, co je nového? Včera tu opět byli tři městští detektivové; strávili tu celé hodiny a teď přichází Archie Goodwin od Nera Wolfa. Co se děje? Odpověděl jsem mu něco neškodného a začal jsem se vyptávat.

Skutečnost, že Wolfe nikdy nevychází z kanceláře v pracovních záležitostech, leda by ho k tomu popíchlo něco mnohem významnějšího než vyhlídka na slušný honorář – například možnost zachránit si kůži –, úzce souvisí s tím, jak postupuji při práci. Když pracuji v terénu na případu a zjistím něco, co by nám mohlo pomoci, mám rád, když se mi to podaří rozeznat dřív, než to předám Wolfovi. Ale když jsem odcházel od společnosti SchollHanna, neviděl jsem ani drobeček. Sotva jsem mohl uvěřit, že jsem strávil skoro pět hodin v kanceláři, kde Joan Wellmanová pracovala, vyzpovídal jsem úplně všechny, od poslíčka až po samého Hannu, a nezískal jsem jedinou použitelnou věc. Nicméně, právě tak to vypadalo. Jediné, co se mi podařilo schrastit, byl zápis ve velké knize, kterou mi ukázali. Uvádím ho zde i se záhlavím:

ČÍSLO: 16237
DATUM: 2.10.
JMÉNO A ADRESA: Baird Archer, poste restante, Clintonovo nádraží, New York.
TITUL: Nedoufejte
UPŘESNĚNÍ: Román, 246 stran
ČETL: Joan Wellmanová
ROZHODNUTÍ: Odmítnuto, vráceno poštou 27. 10.

To bylo vše, co jsem získal. Rukopis doručila pošta. O Bairdu Archerovi – až na to, co stálo v tomto zápise – nikdo nic nevěděl. Nikdo jiný ten rukopis neviděl ani se na něj nepamatoval. Pokud se o něm Joan někomu zmínila, zapomněli na to. O telefonátu Bairda Archera a o tom, že s ním má schůzku, neřekla nikomu nic. Takovými negativními výsledky bych mohl zaplnit celou stránku.

Když jsem večer podával Wolfovi hlášení, poznamenal jsem: „Tak se mi zdá, že máme všecko, co je třeba. Dvě stě čtyřicet šest stran strojopisu váží mnohem víc než jedenadvacet uncí. Buď psal z obou stran, nebo použil tenký, lehký papír, anebo nepřiložil dostatečné poštovné. Stačí zjistit, která z těch možností platí, a máme ho."

„Šašku," zavrčel.

„Máte nějaký lepší nápad? Na základě toho, co jsem vám přinesl?"

„Ne."

„Našel jsem snad něco?"

„Ne." ‘

„Oukej. Tak právě to jsem měl na mysli. Pracuju dva dny – a nic. Hoši už dva dny běhají po písárnách – a nic. Po dvou stovkách za den – to znamená, že už čtyři stovky z Wellmanových peněz jsou fuč. Taková situace bývá normální u nějaké agentury nebo u policie, je to jejich způsob práce, ale vy přece takhle nepracujete. Vsadím se s vámi o týdenní výplatu, že jste za posledních osmačtyřicet hodin vůbec nenastartoval mozek!"

„A proč bych měl?" zeptal se. „Nemohu zápasit se stínem. Přineste mi něco. Gesto, vůni, slovo, jediný zvuk. Přineste něco."

Musel jsem uznat – samozřejmě ne před ním – že na tom, co říká, něco je. Můžete namítnout, že Cramer poslal pátrat po Bairdu Archerovi celou armádu vycvičených lidí, ale to nic neznamenalo. Neměli ani ponětí, jak vypadá. Nenašli žádný důkaz, že by ho někdo pod tím jménem znal nebo se s ním setkal. Neexistoval ani důkaz o tom, že by Baird Archer bylo cokoliv víc než jméno. Bylo to, jako byste si vymysleli muže jménem Freetham Choade a pak se ho snažili vypátrat. Podívali byste se do telefonního seznamu a co potom?

Zbytek týdne jsem vyplnil zjišťováním zajímavých informací o kvalitě a úrovni různých nakladatelství. Dozvěděl jsem se, že Simon a Schuster v Rockefellerově centru si potrpí na moderní zařízení a je jim jedno, co to stojí, že u společnosti Harper and Brothers mají rádi staré stoly a nesnášejí popelníky, že lidé od Viking Press mají dobré oko, co se týče krásy tvarů při najímání ženské části personálu, že Macmillan Company si plete kancelář s Pullmanovým vagónem, a tak dále. Pokryl jsem celou branži, malé i velké společnosti a jediným hmatatelným výsledkem bylo, že jsem povečeřel s jistou mladou ženou od Scribnerů. Připadlo mi, že by stálo za to se s ní seznámit pro případ, že by třeba něco věděla. Nikde nikdo neslyšel o Bairdu Archerovi. Jestliže předložil rukopis románu „Nedoufejte“ jiné společnosti než SchollHanna, neexistoval o tom záznam ani si na to nikdo nevzpomněl.

O víkendu jsem si několikrát pohovořil s Purleyem Stebbinsem. Jestliže my jsme nijak zvlášť nepokročili, policie také ne. Našli jednoho Bairda Archera až někde ve Virgínii, ale bylo mu osmdesát let a neuměl číst ani psát. Ze všeho nejvíc se snažili odhalit nějakou spojitost mezi Leonardem Dykesem a Joan Wellmanovou; pustili se do toho tři Cramerovi nejlepší chlapi. Když jsem to v neděli večer hlásil Wolfovi, jenom odfrkl.

„Pitomost. Tu spojitost už jsem jim dal já.“

„Ano, pane,“ přisvědčil jsem soucitně. „Z toho jste tak vyčerpaný.“

„Nejsem vyčerpaný. Nejsem ani unavený.“

„Pak jsem našemu klientovi lhal. Když dnes podruhé telefonoval, sdělil jsem mu, že vás práce na tomto případu úplně

vyčerpala. Musel jsem mu povědět něco drastického, protože začínal být netrpělivý. Co je špatného na tom pivu? Moc studené?“

„Ne. Přemýšlím o vás. Většinu písařských kanceláří provozují ženy, ne?“

„Ne většinu. Všechny.“

„Tak se do toho zítra ráno dáte. Třeba budete mít víc štěstí než Saul a Fred s Orriem, ale oni budou také pokračovat. Tuhle práci musíme dokončit, než se pustíme do něčeho dalšího. Některé z těch žen jsou zajisté mladé a pohledné. Nepřepracujte se.“

„Provedu.“ Obdivně jsem si ho prohlížel. „To je skvělé, tyhle vaše záblesky inspirace. Absolutně brilantní!“

Vybuchl. „K čertu, a s čím mám pracovat? Přineste mi něco! Dokážete mi něco přinést?“

„Ale jistě,“ odpověděl jsem vyrovnaně. „Napijte se piva.“

Na druhý den, v pondělí, když jsem v kanceláři udělal, co bylo třeba, jsem si tedy vzal místopisnou část seznamu, který jsme se Saulem sestavili, a dal jsem se do práce. Moji tři kolegové už pokryli Manhattan od centra až po Čtrnáctou ulici u nádraží Grand Central a West Side od Čtrnácté až po Dvaačtyřicátou. Fred pracoval ten den v Brooklynu, Orrie v Bronxu a Saul v East Side. Já jsem si vzal West Side, od Dvaačtyřicáté dál.

O půl jedenácté jsem se ocitl v blázinci. Prošel jsem dveřmi s nápisem PÍSAŘSTVÍ NA BROADWAYI.

V místnosti, do níž by se pohodlně vešlo pět psacích stolů a písařek, jich bylo namačkáno dvakrát tolik a všechny mlátily do kláves dvakrát rychleji, než to dokážu já.

Zaječel jsem na jakousi dámu s popředím, jež by posloužilo jako skvělá police na knihy: „Žena jako vy by měla mít samostatnou kancelář!“

„Také že mám,“ odvětila povýšeně a dveřmi v přepážce mě zavedla do maličké kóje. Protože ta přepážka byla jen šest stop vysoká, všechen ten rámus se k nám odrážel od stropu.

O dvě minuty později mi ta žena sdělila: „Neposkytujeme informace o klientech. Naše práce je velmi důvěrná.“

Podal jsem jí vizitku. „Naše taky!“ zařval jsem. „Koukejte, je to docela jednoduché. Naším klientem je jedno známé nakladatelství.

Mají rukopis románu, který jim někdo poslal, jsou jím nadšeni a chtějí ho vydat, ale ztratila se jim stránka s autorovým jménem a adresou a nemohou ji najít. Pamatují si jeho jméno, Baird Archer, ale adresu ne a chtěli by se s ním spojit. Asi by jim to tak nevadilo, kdyby tu knihu, nechtěli vydat, jenže oni chtějí. Jeho jméno není v telefonním seznamu. Ten rukopis přišel poštou. Nevyžádaný. Dali si inzerát a nikdo neodpověděl. Já chci jen vědět, jestli jste Bairdu Archerovi nepřepisovali jeho román. Pravděpodobně někdy minulé září. Ten román se jmenuje ‚Nedoufejte.“‘

Stále mluvila povýšeně. „Loni v září? To jim trvalo dost dlouho, než se po něm začali shánět.“

„Zkoušeli ho najít sami.“

„Kdybychom to psali my, nemohla by se žádná stránka ztratit. Vložili bychom celý rukopis napevno do našich desek.“

Na tuto námitku mě naši chlapci předem upozornili. Přikývl jsem. „Ano, ale redaktoři neradi čtou rukopisy založené v deskách. Raději si celý ten štos vyndají. Jestli jste to pro něho přepisovali, můžete se vsadit, že by chtěl, abyste nám pomohli ho najít. Dejte tomu chlápkovi šanci.“

Zůstala stát. „Dobře,“ rozhodla. „Podívám se na to; jen si ještě něco dodělám.“ A odešla.

Čekal jsem na ni dvacet minut a pak ještě deset, zatímco se probírala kartotékou. Odpověď byla negativní. Pro Bairda Archera žádnou práci nevykonali. Vyjel jsem výtahem do osmnáctého patra, do kanceláří Písařských služeb Raphael.

Tyto první dvě návštěvy mi zabraly celou hodinu; takovým tempem toho člověk za den moc nestihne. Navštívil jsem firmy nejrůznějších druhů a velikostí, od obrovské společnosti v mrakodrapu Paramount, jménem Metropolitan Stenographers Inc., až po dvě děvčata, která si zřídila kancelář v bytě s jedním pokojem, kuchyňkou a koupelnou někde u Čtyřicáté ulice. Poobědval jsem canneloni u Sardiho, na účet Johna R. Wellmana, a pokračoval jsem v práci.

Na únor bylo docela teplé počasí, jen pořád nebylo jisté, jestli nezačne mrholit. Kolem třetí hodiny jsem prokličkoval mezi chodci k jednomu vchodu na Broadwayi nedaleko Padesáté ulice. Přál jsem si,

abych si byl místo hnědého svrchníku vzal raději plášť do deště. Moje kořist v této budově očividně patřila k těm menším exemplářům, protože byla v mém seznamu uvedena jen pod jménem Rachel Abramsová. Byla to stará, nijak zvlášť elegantní budova. Vlevo od vchodu se nacházel obchod s dámskými oděvy a napravo jídelna Midtown.

Zastavil jsem se ve vstupní hale, svlékl jsem kabát, trochu ho oklepal a prozkoumal jsem orientační tabuli. Výtahem jsem vyjel do sedmého patra. Výtahový zřízenec mě nasměroval do dveří číslo 728.

Dal jsem se nalevo, potom doprava za roh, ještě jednou doprava a deset kroků ke dveřím číslo 728. Byly otevřené dokořán. Ověřil jsem si, že je to opravdu číslo 728, a také jsem uviděl nápis:

RACHEL ABRAMSOVÁ
Stenografka a písařka

Vstoupil jsem do místnosti o rozměrech nejvýš desetkrát dvanáct stop, se stolkem na psací stroj, s malým psacím stolem, dvěma židlemi, věšákem a starou, zelenou registračkou. Na věšáku visel dámský kabát, klobouk a deštník. Na stolku za psacím strojem stála váza se žlutými narcisy. Na podlaze se válelo pár roztroušených listů papíru. Důvodem byla zřejmě skutečnost, že jedno z oken bylo otevřené a do místností silně táhlo. Tím oknem však pronikalo ještě cosi jiného: z ulice zaznívaly výkřiky. Třemi kroky jsem se dostal k oknu a vyhlédl ven. Dole v dešti se zastavovali lidé a zírali. Z různých směrů utíkali přes ulici směrem k budově tři muži a na chodníku před domem se vytvářel hlouček. Uprostřed se dva lidé skláněli nad ženským tělem, ležícím na chodníku s vyhrnutou sukní nad odhalenýma nohama. Hlavu měla vykroucenou do strany. Většina lidí se dívala na bezvládné tělo, ale někteří civěli přímo vzhůru, na mne. Zleva se ke skupince blížil policista. Prohlašuji, že mi netrvalo ani tři vteřiny, než jsem pochopil, oč jde. Neříkám to, abych se vytahoval, protože to nemohu dokázat, ale proto, abych vysvětlil, co jsem pak udělal. Samozřejmě to bylo jen tušení, ale tak jednoznačnou předtuchu jsem ještě nikdy neměl. Wolfe chtěl, abych mu něco přinesl, a já to prošvihl o tři minuty, nebo možná jen o dvě.

Byl jsem si tak jist, že jsem postupoval úplně automaticky. Stáhl jsem se z okna, napřímil se a přelétl jsem pohledem stůl a tu registračku. Začal jsem se stolem, protože byl blíž.

Bylo to pravděpodobně nejrychlejší hledání v historii nebo aspoň skoro nejrychlejší. Mělkou prostřední zásuvku jsem vyloučil jediným pohledem. V horním šuplíku vpravo byly papíry, kopíráky a obálky. Další pod ním měl tři přihrádky, obsahující všechno možné, a v prostřední z nich ležel notes, v deskách z umělé hnědé kůže. První stránka byla nadepsána: „Příjmy“ a první záznam byl datován 7. srpna 1944. Listoval jsem, až jsem se dostal k roku 1950, začal jsem červencem, přejel jsem pohledem zaznamenané položky a už jsem to měl: „12. září , Baird Archer, záloha $60.“ O šest řádek dál jsem našel poznámku: „23. září, Baird Archer, doplatek $38,40.“

„Zatracená, otravná smůla,“ pronesl jsem procítěně. Zastrčil jsem notes do kapsy a zamířil ke dveřím. Byla zde minimální šance, že v Rachel Abramsové ještě zůstalo dost života, aby aspoň promluvila. Když jsem zabočil kolem druhého rohu do haly, otevřely se dveře výtahu a z nich vyšel pochůzkář. Byl jsem tak zamyšlený, že jsem se na něj ani nepodíval, což byla chyba, protože policajti nesnášejí přehlížení, zvlášť když běží po horké stopě.

Zastoupil mi cestu a zeptal se: „Kdo jste?“

„Guvernér Dewey,“ odvětil jsem. „Jak se vám líbím bez knírku?“

„Srandičky, jo? Ukažte mi nějaký průkaz.“

Pozvedl jsem obočí. „Že bych se nevědomky dostal za železnou oponu?“

„Pospíchám. Jak se jmenujete?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Na mou věru, pane strážníku, tohle se mi nelíbí. Zaveďte mě k nejbližšímu Kremlu a já to povím seržantovi.“ Vykročil jsem a stisknutím knoflíku přivolal výtah.

„Ale, do háje.“ Odkráčel napříč halou.

Výtah přijel a já nastoupil. Výtahář všem vykládal o té vzrušující události. Vstupní hala byla opuštěná.

Venku na chodníku, bez ohledu na déšť, se už shromáždil pěkný dav a musel jsem si důrazně probíjet cestu lokty. Stál tam taky jeden polda a křičel na lidi, aby ustoupili. Připravil jsem si pro něj historku,

s jejíž pomocí bych si zajistil přístup, ale když jsem došel na dohled, bylo mi jasné, že to nebude zapotřebí. Byl pořádně rozbitá a s takhle vykroucenou hlavou už by mi určitě nic neřekla. Ani jsem se nezeptal, jak se jmenuje, protože jsem při prodírání tím davem slyšel, jak všichni opakují, že je to Rachel Abramsová. Probil jsem se zase ven, došel na roh, zastavil taxík a dal šoférovi číslo domu na Západní Pětatřicáté ulici.

Když jsem vystoupal po schodech a odemkl dveře, bylo pět minut po čtvrté hodině. To znamenalo, že Wolfe už odešel na své odpolední zasedání s orchidejemi. Na věšák v hale jsem pověsil kabát a klobouk a vyběhl tři patra do skleníků na střeše. Viděl jsem všechnu tu nádheru už mnohem víc než tisíckrát, ale vždycky dokáže upoutat můj pohled, a kdykoli jdu kolem, zpomalím. Tentokrát jsem si však vůbec nevšiml, že tam nějaké orchideje jsou, dokonce ani v tropickém skleníku, přestože Phalaenopsis byly v plném květu a Cattleye přímo hýřily barvami.

Wolfe s Theodorem byli v místnosti na přesazování a věnovali se mladým rostlinkám druhu Dendrobium Chrysotoxum. Když jsem se přiblížil, vyštěkl na mě: „Nemůže to počkat?“

„Asi by mohlo,“ připustil jsem. „Když už je mrtvá. Chci jen, abyste mi dovolil zavolat Cramerovi. Nezáleží na tom. Viděl mě výtahář, který mě dovezl do jejího patra, a taky jeden polda a na stole jsou moje otisky.“

„Kdo je mrtvý?“

„Žena, která pro Bairda Archera přepsala ten rukopis.“

„Kdy a jak?“

„Právě teď. Zemřela, zatímco jsem jel výtahem do její kanceláře v sedmnáctém patře. Ona se vydala směrem dolů mnohem rychleji, oknem. Zemřela úderem o chodník.“

„Jak víte, že přepisovala ten rukopis?“

„Tohle jsem našel v jejím stole.“ Vytáhl jsem z kapsy notes a ukázal mu ty záznamy. Měl moc špinavé ruce, aby na ně sahal, a tak jsem mu je podržel před očima.

„Přejete si podrobnosti hned teď?“ otázal jsem se.

„Zatraceně. Ano.“

Zatímco jsem mu podával podrobné hlášení, zůstal stát, špičkami špinavých prstů se opíral o přesazovací lavici, hlavu měl otočenou ke mně, sevřené rty a zamračené čelo plné vrásek. Jeho žlutá pracovní halena o ploše dobrého půl akru měla přesně stejnou barvu jako narcisy na stole Rachel Abramsové. Když jsem dokončil svůj příběh, zachmuřeně jsem se zeptal: „Smím něco dodat?“

Zabručel.

„Mohl jsem tam zůstat trčet, ale k ničemu by to nebylo, protože jsem příliš zuřil na to, abych dokázal správně fungovat. Kdybych dorazil o tři minuty dřív, zastihl bych ji naživu. A jestli ji z toho okna někdo vyhodil, chytil bych ho živého. Chtěl jste, abych vám něco donesl, a tenhle exemplář bych vám byl donesl s radostí. Měl kliku, ten parchant. Nejspíš vešel do výtahu nebo prošel halou ke schodišti nejvýš třicet vteřin předtím, než jsem já vystoupil v tom patře. Když jsem se díval z okna, asi už byl na chodníku a odcházel pryč, protože není morbidně zvědavý.“

Wolfe pootevřel oči a zase je zavřel.

„A jestli si myslíte,“ prohlásil jsem útočně, „že ji nikdo nevyhodil, vsázím deset proti jedné, že je to tak. Nevěřím, že by si žena, která přepsala ten rukopis, vybrala právě dnešní den ke skoku z okna nebo že z něj vypadla nešťastnou náhodou.“

„Nicméně, je to možné.“

„To popírám. Byla by to zatraceně hloupá náhoda. No dobrá. Chtěl jste, abych vám něco donesl, a já vám donesl aspoň tohle.“ Poklepal jsem prstem na zápisník.

„To mi moc nepomůže.“ Wolfe byl otrávený. „Dokazuje to, že slečnu Wellmanovou zabili, protože ten rukopis četla, ale z toho předpokladu jsme přece vycházeli. Většina lidí očekává od smrti něco víc. Pan Cramer bude chtít ten zápisník.“

„Jo. Neměl jsem ho stopit, ale říkal jste, abych vám něco přinesl, a já vám ho chtěl ukázat. Mám mu ho odnést, nebo mu zavolat, ať si pro něj pošle?“

„Nic takového. Položte ho tady na lavici. Máte jinou práci. Možná, že slečna Abramsová někomu pověděla něco o obsahu románu, který přepisovala. Zkuste to. Zajděte za jejími příbuznými a přáteli. Sepište jejich jména. Saul, Fred a Orrie budou telefonovat o

půl šesté. Vy zavolejte v pět dvacet pět. Povíte mi, kam je za vámi mám poslat. Rozdělíte si ten seznam mezi sebou.“

„Proboha, to je všechno čím dál řidší. Příště mě pošlete, abych pořídil otisk válce jejího psacího stroje.“

Ignoroval mě a zamířil k výlevce, umýt si ruce. Sešel jsem o patro níž do svého pokoje pro plášť do deště. Dole jsem se zastavil v kuchyni a upozornil Fritze, že nebudu večeřet doma.

5

Bylo to horší, než jsem čekal. V bronxském telefonním seznamu jsem našel adresu Rachel Abramsové. Abych si ověřil, že je to ta pravá, vytočil jsem číslo a krátce pohovořil s ženou, která se mi ozvala. Do metra jsem se dostal ještě před vypuknutím špičky a blahopřál jsem si, jak rychle se mi podařilo odstartovat. Do starého domu na 178. ulici, vzdáleného jen jeden blok od Grand Concourse, jsem vešel necelou hodinu poté, co mi Wolfe přikázal, abych navštívil její přátele a známé.

Avšak teď jsem si uvědomil, že jsem byl až příliš rychlý. Žena, která mi otevřela dveře s číslem 4E, mi pohlédla zpříma do očí a poklidně se zeptala: „To vy jste telefonoval? Co se děje s mojí Ráchel?“

„Vy jste Rachelina matka?“ otázal jsem se.

S úsměvern přikývla. „Už pěkných pár let. Nikdy nikdo netvrdil, že bych jí nebyla. Co se děje?“

S tímhle jsem nepočítal. Byl jsem si jist, že než sem dorazím, sdělí jí tu novinu nějaký policajt nebo novinář, a byl jsem připraven na slzy a bědování, ale očividně jsem je všechny předběhl. Samozřejmě, nejsprávnější by bylo jí to vyklopit, ale to, jak klidně a sebevědomě mluvila o „mojí Rachel“, bylo na mě příliš silné. A nemohl jsem se ani vymluvit, že jsem si spletl číslo domu, a vy – padnout, protože jsem měl před sebou práci, a kdybych z toho byl vycouval jen proto, že se mi to nelíbilo, znamenalo by to, že jsem si špatně zvolil povolání. A tak jsem se ze všech sil pokusil na ni usmát, ale přiznávám, že na pár vteřin se mnou vůbec nebyla řeč.

Stále na mě upírala přátelské tmavé oči.

„Možná bych vás pozvala dál a nabídla vám židli,“ prohodila, „když mi povíte, co vlastně chcete.“

„Nemyslím,“ oponoval jsem, „že vás budu zdržovat moc dlouho. Už do telefonu jsem vám pověděl, že se jmenuji Archie Goodwin. Sháním nějaký materiál na článek o písařkách a stenografkách. Hovoří s vámi vaše dcera o své práci?“

Trochu se zamračila. „Můžete se zeptat jí. Ne?“

„Jistěže ano, pokud existuje nějaký důvod, proč bych se nemohl zeptat vás.“

„Proč by měl takový důvod existovat?“

„Já o žádném nevím. Například, řekněme, že pro někoho přepisuje povídku nebo nějaký článek. Vypráví vám o tom člověku? O tom, jak vypadá, jak mluví? Nebo něco o obsahu té povídky nebo článku?“

Nepřestala se mračit. „To se nesmí?“

„Ale o to vůbec nejde. Nejedná se o to, co se smí či nesmí. Jen chci získat osobní pohled na věc. Promluvit si s jejími příbuznými a přáteli.“

„To znamená, že o ní vyjde článek?“

„Ano.“ Nelhal jsem. Ani zdaleka ne.

„Její jméno bude v novinách?“

„Ano.“

„Moje dcera se mnou ani se svým otcem nebo sestrami nemluví o své práci – leda o penězích, které vydělá, a to proto, že mi dává určitou část. Ovšem to není pro mě, ale pro zbytek rodiny a jedna z jejích sester je na střední škole. Nevykládá mi, jak kdo vypadá, nebo o tom, co dělá. Objeví-li se její jméno v tisku, měli by se o ní všichni dočíst pravdu.“

„Zcela správně, paní Abramsová. Víte…“

„Říkal jste, že chcete mluvit s jejími příbuznými a přáteli. Její otec přijde domů deset minut po půl sedmé. Její sestra Deborah už je doma, píše si úkoly, ale je jí teprve šestnáct – není pro vás moc mladá? Druhá sestra, Nancy, dnes nepřijde, je se svým přítelem, ale bude tady zítra po půl páté. Pak jste chtěl přátele. Je zde jistý mladík jménem William Butterfield, který si ji chce vzít, ale ten…“

Zarazila se a blýsklo jí v očích. „Omluvte mě, ale tohle je možná až příliš osobní věc. Chcete jeho adresu?“

„Prosím.“

Sdělila mi číslo domu na 76. ulici. „Dále je to Hulda Greenbergová. Bydlí pod námi, ve druhém patře, byt 2C. A taky Cynthia Freeová, jenže to není její pravé jméno. Víte přece, kdo to je.“

„Obávám se, že ne.“

„Hraje v divadle.“

„Ach jistě, Cynthia Freeová.“

„Ano. Chodila s Rachel na střední školu, ale nechala toho. Nechci ji pomlouvat. Když se moje dcera s někým spřátelí, je jeho přítelkyní už navždycky. Já pomalu stárnu a co mi v životě zůstane? Můj manžel a Deborah a Nancy a také přátelé, hodně přátel. Ale vím určitě, že vždycky budu při sobě mít mou Rachel. Chcete-li otisknout její jméno, tohle tam musíte napsat. Povím vám toho o ní víc, pane Goodwine, pojďte dál a posaďte se – á, telefon. Omluvíte mě?“

Otočila se a odběhla. Zůstal jsem stát. Po chvíli jsem nejasně zaslechl její hlas.

„Haló… tady Abramsová… Ano… Ano, Rachel je moje dcera… Kdo že to volá…?“

Nebylo pochyb o tom, že přišel čas, abych se pohnul. Musel jsem se jen rozhodnout, zda nechám dveře otevřené, anebo je zavřu. Zdálo se být lepší je zavřít. Uchopil jsem kliku, rychle, ale bez bouchnutí jsem zavřel a zamířil ke schodům.

Venku na chodníku jsem mrknutím na zápěstí zjistil, že je 17.24. Došel jsem na roh, rozhlédl se a o kousek dál v bloku jsem zpozoroval dragstor. Dokráčel jsem tam, našel telefonní budku a vytočil číslo. Zvedl to Fritz a spojil mě do skleníku.

Když se Wolfe ozval, sdělil jsem mu: „Mluvil jsem s Rachelinou matkou. Její dcera prý nikdy o práci doma nemluví. Hovořili jsme v přítomném čase, protože k ní ta novina ještě nedorazila. Přála by si vidět jméno své Rachel v novinách a díky tomu zkurvysynovi, kterého jsem o tři minuty propásl, se jí to vyplní. Nepověděl jsem jí o tom, protože bych jen ztrácel čas. Zítra, až pochopí, že rozmluva o práci její dcery by mohla pomoci v pátrání

po chlapovi, který ji zabil, si možná na něco vzpomene, i když o tom pochybuji. Získal jsem pár jmen, ale jsou roztroušení po celém městě… Ať mi chlapci brnknou na tohle číslo.“ Nadiktoval jsem mu ho.

Promluvil. „Pan Cramer trvá na tom, že s vámi musí mluvit. Dal jsem mu tu informaci a on si pro ten zápisník poslal, ale chce mluvit přímo s vámi. Samozřejmě je naštvaný. Radši tam hned zajděte. Koneckonců, spolupracujeme s nimi.“

„Jo. A na čem? No dobře, už jdu. Nepřepracujte se.“

Počkal jsem si u budky. Když se ozvali, přidělil jsem Saulovi Williama Butterfielda, Fredovi Huldu Greenbergovou a Orriemu Cynthii Freeovou, vydal jsem pokyny, aby se ptali po dalších jménech a pokračovali dál. Pak jsem se vydal k metru.

Na oddělení vražd na Západní Dvacáté ulici jsem zjistil, jak moc je Cramer naštvaný. Během let byla má přítomnost na této adrese žádána už mnohokrát. Když od nás chce něco, co máme – nebo si aspoň myslí, že to máme – uvedou mě neprodleně do jeho kanceláře. Když jde o rutinu, ponechá mě napospas seržantu Stebbinsovi nebo komukoliv jinému. A když mu jde jen o to, stáhnout ze mě kůži, pošle mě za poručíkem Rowcliffem. Jestliže si někdy budu mít vybrat, zda chci do nebe či do pekla, bude to jednoduché; zeptám se jen: „Kde je Rowcliff?“ Byli jsme si v podstatě kvit; dařilo se mu vytočit mě zhruba stejně často jako mně vytočit jeho – až jsem si jednoho dne všiml toho koktání. Když jeho rozčilení dostoupí do určité hladiny, začne koktat. Napadlo mě počkat si, až skoro dospěje k tomu bodu, a pak jsem jen jednou zakoktal. Překonalo to všechna má očekávání. Hrozně se rozzuřil, začal koktat a vůbec si nemohl pomoci a já si postěžoval, že se mi posmívá. Od té doby mám navrch a on to ví.

Strávil jsem s ním asi hodinku a byla to legrace jak se patří, protože Wolfe jim už všechno pověděl a já k tomu neměl co dodat. Rowcliff tvrdil, že jsem neměl právo prohledávat stůl a odnést ten zápisník, což byla pravda, a navíc, že jsem kromě toho notesu určitě štípnul ještě něco jiného, co jsem si ponechal. Probírali jsme to ze všech stran, pořád dokolečka, a on sepsal na stroji prohlášení, které

jsem měl podepsat. Když jsem tak učinil, seděl, pročítal si to a vymýšlel si další otázky. Nakonec mě to unavilo.

„Koukejte," oslovil jsem ho, „všechno jsou to jen kecy a vy to víte. O co vám vlastně jde? Chcete mě z-z-z-lomit?"

Pevně zaťal čelist. Ale něco říct musel. „Nejradši bych vám z-z-z-lomil krk," prohlásil. „Táhněte k čertu." Odešel jsem, ale ne ven. Měl jsem v úmyslu si promluvit s Cramerem. V hale jsem zabočil doleva, došel ke dveřím na konci chodby a otevřel je bez zaklepání. Jenže Cramer tam nebyl. Za stolem seděl jen Purley Stebbins a zabýval se nějakými papíry. „Ztratil jste se?" chtěl vědět.

„Ne. Přišel jsem se udat. Právě jsem u-u-u-vařil Rowcliffa a snědl jsem ho. Kromě toho jsem si říkal, že by mi snad někdo mohl poděkovat. Kdybych se tam dnes nenachomýtl, hoši z místního oddělení by nejspíš usoudili, že vyskočila nebo vypadla sama a nikdo by si ten notes neprohlídl a neobjevil ty záznamy."

Purley pokývl hlavou. „A vy jste je objevil."

„No jistě."

„A odnesl jste ten notes domů Wolfovi."

„A on ho neprodleně odevzdal."

„Propána, to teda jo. Děkujeme. Nepůjdete už?"

„Ano. Ale potřeboval bych jednu drobnost, nechce se mi čekat na ranní noviny. Jak zní hypotéza ohledně toho, jak se Rachel Abramsová dostala z okna?"

„Vražda."

„Hodili jste si mincí?"

„Ne. Na hrdle měla otisky prstů. Doktor předběžně soudí, že ji někdo škrtil. Možná ne tak, aby ji zabil, ale to se dozvíme, až s ní budou hotovi v laboratoři."

„A já ho prošvihl o tři minuty."

Purley naklonil hlavu na stranu. „Doopravdy?"

Pronesl jsem cosi barvitého. „Jeden Rowcliff na služebně stačí," řekl jsem a mazal pryč. Venku v hale jsem zašel do budky, vytočil číslo, vyžádal si Wolfa a podal jsem hlášení. „Promiňte, že vás ruším u večeře, ale potřebuji instrukce. Jsem ve Dvacáté ulici na oddělení vražd. Pouta mi nedali. Strávil jsem hodinku s Rowcliffem a prohodil pár slov s Purleyem. Ze stop na jejím krku soudí, že ji někdo přiškrtil

a vyhodil z okna. Říkal jsem to. Ta tři jména, co mi dala paní Abramsová, jsem rozdělil mezi naše pomocníky a nařídil jsem jim, aby si sehnali další a pokračovali samostatně. Ještě dnes večer nebo zítra by někdo měl znovu zajít k nim domů, ale nebudu to já. Paní Abramsová by snad mohla promluvit se Saulem, ale po dnešku určitě ne se mnou. Takže potřebuji instrukce.“

„Už jste večeřel?“

„Ne.“

„Pojďte domů.“

Zašel jsem si na Desátou avenue stopnout taxík. Pořád ještě mrholilo.

6

Wolfe nemá rád porady s klienty. Už mnohokrát mi nařídil, abych klientovi neotvíral. Když jsem tedy toho večera podle instrukcí zavolal Wellmanovi do hotelu a požádal ho, aby se zítra v jedenáct dostavil do kanceláře, věděl jsem, že Wolfe vidí situaci stejně černě jako já.

Od poslední návštěvy našeho klienta uplynulo osm dní, i když nám často telefonoval – z New Yorku i z Peorie. Těch osm dní mu očividně nijak neprospělo. Buď si oblékl stejný šedý oblek jako minule, anebo měl dva stejné, ale aspoň si vzal jinou košili a kravatu. V obličeji byl nezdravě bledý. Odložil jsem mu kabát na věšák a poznamenal jsem, že trochu zhubl. Neodpověděl a já měl za to, že mě neslyšel, ale když jsme vešli do kanceláře, on se pozdravil s Wolfem a usedl do červeného křesla, omluvil se.

„Promiňte, co jste to říkal o hubnutí?“

„Ze jste trochu zhubl.“

„Asi ano. Moc nejím a taky nespím. Vrátil jsem se domů a vydal se do kanceláře a do skladů, ale nebyl jsem tam nic platný.“ Otočil se k Wolfovi. „Řekl mi po telefonu, že pro mě sice nic nového nemáte, ale prý se mnou chcete mluvit.“

Wolfe přikývl. „Nechci, ale musím. Musím se vás na něco zeptat. Během osmi dnů jsme utratili – kolik to dělá, Archie?“

„Asi osmnáct set babek.“

„Skoro dva tisíce dolarů z vašich peněz. Říkal jste, že to chcete dokončit, i kdybyste měl přijít na mizinu. Člověk by neměl být nucen dodržovat sliby učiněné ve stresu. Přeji si, aby mé účty pro mé klienty neznamenaly nesnesitelné soužení. Jak se nyní cítíte?“

Wellman vypadal, jako by mu nebylo nejlíp. Polkl. „Říkám, že málo jím.“

„Slyšel jsem. Jíst se musí.“ Wolfe pohnul rukou. „Snad bych vám nejprve měl popsat situaci. Jak víte, považuji za prokázané, že vaši dceru zabil muž, který si s ní telefonicky smluvil schůzku pod jménem Baird Archer. A zabil ji proto, že četla rukopis, o němž vám vyprávěla v dopise. Policie je téhož názoru.“

„Já vím.“ Wellman se dal dohromady. „To už něco znamená. Tím jste už něco dokázal.“

„Dokázal jsem ještě víc. Většinu vašich peněz jsme utratili při pátrání po někom, kdo by nám pověděl něco o tom rukopisu nebo o Bairdu Archerovi nebo o obou. Úspěch nám unikl jen o vlásek. Včera odpoledne byla zavražděna mladá žena jménem Rachel Abramsová. Vyhodili ji z okna její kanceláře. Pan Goodwin do té kanceláře vstoupil jen o tři minuty později. To, co vám teď sdělím, policie nezveřejnila a nesmí se to dostat na veřejnost. V zápisníku v jejím stole našel pan Goodwin záznamy, podle nichž jí Baird Archer v září zaplatil za přepsání rukopisu osmadevadesát dolarů a čtyřicet centů. To ovšem potvrzuje, že vaše dcera byla zavražděna proto, že ten rukopis četla, ale z tohoto předpokladu jsem vycházel již předtím, takže nám to mnoho nepomohlo. Jsme…“

„To dokazuje, že to udělal Baird Archer!“ Wellman byl vzrušený. „Dokazuje to, že je ještě pořád v New Yorku! Policie ho určitě dokáže vypátrat!“ Zvedl se z křesla. „Půjdu…“

„Prosím vás, pane Wellmane.“ Wolfe třepl dlaní ve vzduchu. „Dokazuje to, že se vrah včera odpoledne nacházel v té budově. To je všechno. Baird Archer ještě stále není ničím než jménem, přeludem. Rachel Abramsovou jsme o nepatrný zlomek času propásli a stále neznáme žádného živého člověka, který by ho kdy viděl nebo o něm slyšel. Pokud jde o zkoumání stop, jež po sobě zanechal včera, to je záležitostí policie, která se v tom vyzná. Můžeme si být jisti, že

důkladně proberou všechny zaměstnance, nájemníky i náhodné kolemjdoucí. Posaďte se, pane.“

„Musím tam jít. Do toho domu.“

„Až skončím. Sedněte si, prosím.“

Wellman se spustil do křesla a málem až na podlahu, protože svým pozadím skoro minul kožený okraj. Vzpamatoval se a posunul se o několik palců dozadu.

„Musím vám zcela jasně vysvětlit,“ prohlásil Wolfe, „že máme jen mizivou šanci na úspěch. Poslal jsem tři muže vyzpovídat rodinu a přátele slečny Abramsové, aby zjistili, zda s někým z nich nemluvila o Bairdu Archerovi nebo o jeho rukopisu. Ale s těmi nejpravděpodobnějšími už mluvili, a nezískali vůbec nic. Pan Goodwin hovořil v kancelářích firmy SchollHanna s každým, kdo by snad mohl vědět něco, co potřebujeme, a obtelefonoval i jiná nakladatelství. Policie, jež má mnohem rozsáhlejší možnosti než já, už celý týden ze všech sil hledá nějakou stopu po Bairdu Archerovi nebo po jeho rukopise. Naše vyhlídky nikdy nebyly růžové, ale dnes jsou bezmála nulové.“

Wellmanovi se svezly brýle na špičku nosu a on je zatlačil zpátky. „Než jsem se za vámi vypravil, vyptal jsem se na vás,“ zaprotestoval. „Myslel jsem, že se nikdy nevzdáváte.“

„Nevzdávám se.“

„Promiňte. Připadalo mi to tak.“

„Jen vám popisuji situaci. Když říkám bezmála nulové, vůbec nepřeháním. Situace je opravdu skoro zoufalá, až na jednu věc. Jméno Baird Archer se poprvé objevilo napsané na papíře rukopisem Leonarda Dykese. Určitě není přehnané domnívat se, že když ten seznam jmen psal, hledal pseudonym pro román – ať už jej napsal sám, anebo někdo jiný. A je pravda – nikoli jen domněnka – že toto jméno do svého seznamu zahrnul a že se toto jméno objevilo na seznamu zákazníků slečny Abramsové. Pod tímto jménem byl zaslán i rukopis, který četla vaše dcera, a tím jménem se jí představil člověk, který ji telefonicky požádal o schůzku. Vykládám to tak zeširoka, jen abych se ujistil, že vám je všechno úplně jasné.“

„Mám rád jasný výklad.“

„Dobrá.“ Wolfe si povzdechl. Vůbec se mu to nelíbilo. „Pokusil jsem se něco o tom rukopise zjistit buď od spolupracovníků vaší dcery, nebo od osoby, která ho přepisovala na stroji, a byl jsem poražen. Jsem v koncích. Jediné, co jsme ve spojitosti se jménem Baird Archer ještě neprozkoumali, je Leonard Dykes, a to je určitě jen velmi chabá možnost. Víme jen tolik, že si to jméno zapsal. Je to však naše poslední naděje.“

„Tak se do toho dejte.“

Wolfe přikývl. „Proto jsem s vámi potřeboval mluvit. Je sedmadvacátého února. Dykese vylovili z řeky na Nový rok. Byl zavražděn. Policie jen zřídkakdy odbude vyšetřování vraždy a tu právnickou firmu, kde Dykes pracoval, navštívila bezpočtukrát. Panu Goodwinovi dovolili nahlédnout do spisu. Již dřív se vyptávali lidí na Bairda Archera a na ostatní jména, která si Dykes zapsal. Mimo kancelář, kde pracoval, měl Dykes jen málo zájmů a blízkých přátel. A pak, před osmi dny jsem upozornil policii, že jméno Bairda Archera spojuje Dykesovu smrt se smrtí vaší dcery, a oni se samozřejmě hned pustili do zaměstnanců té advokátní kanceláře a ještě pořád na nich pracují. Položili těm lidem pravděpodobně všechny možné otázky. Ne jednou, ale znovu a znovu. Bylo by zbytečné, abych tam začal vyšetřovat konvenčními metodami. Ani by si mé otázky neposlechli, natožpak aby na ně odpověděli.“

Wellman se zamyslel. „Chcete říct, že to nedokážete.“

„Ne, chci říct, že je třeba postupovat nepřímo. V advokátních kancelářích pracují mladé ženy. Možná, že se panu Goodwinovi někdo vyrovná v jeho schopnosti seznámit se s mladou ženou a navázat s ní blízký vztah, ale pochybuji o tom. Nicméně, bude to nákladné, pravděpodobně zdlouhavé a možná i marné – pro vás i pro mne. Kdyby tam byla jen jedna mladá žena, o níž bychom věděli, že má pro nás zajímavou informaci, bylo by to jednoduché, ale může jich tam být třeba tucet nebo i víc. Vůbec se nedá odhadnout, kolik to bude stát, jak dlouho to potrvá a bude-li to vůbec k něčemu dobré. Proto se vás musím zeptat: máme to zkusit, nebo to necháte být?“

Wellman zareagoval zvláštním způsobem. Soustředil se na Wolfa, aby si byl jist, že mu přesně rozumí, ale teď přesunul pozornost na mne a věnoval mi zvláštní pohled. Ne že by mě

vyloženě studoval, ale tvářil se, jako by mi najednou narostl druhý nos nebo se mi ve vlasech objevili hadi. Zvedl jsem obočí. On se otočil zpátky k Wolfovi.

„Myslíte tím…“ Odkašlal si. „Myslím, že je dobře, že jste se mě na to zeptal. Po tom, co jsem vám minule řekl, máte právo se domnívat, že se nezastavím před ničím, ale tohle je trochu moc… za mé peníze… tucet mladých žen… jedna po druhé, jako…“

„O čem to k čertu mluvíte?“ vybafl Wolfe.

Nejen že se mi podařilo zachovat vážnou tvář, ale také jsem se vmísil do hovoru – ze tří důvodů: Potřebovali jsme tu práci, chtěl jsem si prohlédnout Bairda Archera a nepřál jsem si, aby John R. Wellman po návratu do Peorie všude vykládal, že newyorští detektivové svádějí sekretářky na objednávku ve velkém.

„Špatně jste to pochopil,“ oslovil jsem Wellmana. „Mockrát děkuju za poklonu, ale tím blízkým vztahem myslel pan Wolfe držení za ruce. Má pravdu v tom, že se mi někdy daří dobře vycházet s mladými ženami, ale to jenom proto, že jsem plachý, což se jim líbí. Zamlouvalo se mi, jak jste říkal, že by to bylo za vaše peníze. Máte moje slovo. Kdyby se věci začaly vyvíjet způsobem, s nímž byste podle mého názoru nesouhlasil, buď si vzpomenu, že jde o vaše peníze, a stáhnu se, anebo odečtu ze seznamu výdajů všechny částky vynaložené na daný subjekt.“

„Nejsem žádný puritán,“ ohradil se Wellman.

„To je hotová komedie!“ zahulákal Wolfe.

„Nejsem puritán,“ opakoval statečně Wellman, „ale vždyť ty mladé ženy ani neznám. Já vím, tohle je New York, ale některé z nich jsou možná ještě panny.“

„To je docela možné,“ souhlasil jsem. Napomenul jsem Wolfa: „My si s panem Wellmanem rozumíme. Jeho peněz nebude užito za určitou hranicí a on se v tomto ohledu spokojí s mým slovem. Je to tak, pane Wellmane?“

„Řekl bych, že tak to bude v pořádku,“ připustil. Pohlédl mi do očí, rozhodl se, že jeho brýle potřebují ještě očistit, sňal je a otřel kapesníkem. „Ano, to bude stačit.“

Wolfe zavrčel: „Neodpověděl jste na otázku. Ty výdaje, čas, nevelká vyhlídka na úspěch. Také se vlastně bude jednat o

vyšetřování smrti Lenoarda Dykese, ne vaší dcery. Musíme postupovat nepřímo a nejen v tomto jediném ohledu. Nuže, pane? Budeme pokračovat, nebo to vzdáme?“

„Budeme pokračovat.“ Náš klient – ještě stále to byl náš klient – si nasadil brýle. „Kdybych mohl… rád bych se ujistil o tom, že naše jednání je důvěrné. Nechtěl bych, aby se o tomhle… nu… vývoji dozvěděla moje žena nebo náš pastor.“

Wolfe vypadal, jako by se znovu chystal zařvat, a tak jsem se do toho rychle vložil. „Nedozvědí se to. Od nás ne. Nikdo se to nedozví.“

„To je dobře. Nechcete další šek?“

Wolfe odvětil, že ne, prozatím. Zdálo se, že tím je všechno vyřízeno, ale Wellman se začal vyptávat, hlavně na Rachel Abramsovou a na budovu, kde měla kancelář. Očividně měl v úmyslu tam zajít a trochu se porozhlédnout a já byl rozhodně pro. Potřeboval jsem ho za každou cenu dostat z domu, než mu zase začnou dělat starosti nějaké panny a než se Wolfova nechuť k jednám se zákazníkem úplně vymkne kontrole.

Když jsem Wellmana vyprovodil, vrátil jsem se do kanceláře. Wolfe se zakláněl v křesle, mračil se a špičkou prstu opisoval kroužek na opěrce křesla.

Protáhl jsem se a zívl jsem. „Tak,“ prohlásil jsem. „Asi bych se měl jít nahoru převléknout. Víte, vezmu si ten světle hnědý oblek. Mají rády měkkou látku; když mi položí hlavinku na rameno, neškrabe je do tváře. Mezitím si můžete rozmyslet, jaké mi dáte instrukce.“

„Žádné instrukce nebudou,“ zavrčel. „Zatracená práce, sežeňte mi něco, to je všechno.“ Natáhl se dopředu, aby si zazvonil o pivo.

7

Samozřejmě, že ta poznámka o převlékání byl jen chabý vtip. K navázání kontaktu s personálem firmy Corrigan, Phelps, Kustin a Briggs bylo třeba mnohem složitějších prostředků než můj světle hnědý oblek, přestože má pěkný odstín a je z příjemného, měkkého materiálu. Jak už Wolfe vysvětlil Wellmanovi, určitě tam už všichni

měli po krk vyptávání na Leonarda Dykese a na jméno Baird Archer, a kdybych tam jen tak vkráčel a pustil se do nich, vyhodili by mě.

Přesto jsem odešel do svého pokoje, abych si to promyslel stranou od Wolfa i telefonu. Pojal jsem to jednoduše. Copak tady asi máme, co by se děvčatům líbilo – tedy, kromě mne? Odpověď byla nasnadě: Orchideje, zvlášť v tuto roční dobu, kdy jsou ve skleníku tisíce květů a prakticky všechny z nich budou ponechány na rostlinách, dokud neodkvetou. Po čtvrthodině jsem se vrátil do kanceláře a oznámil Wolfovi: „Budu potřebovat spoustu orchidejí."

„Kolik?"

„To nevím. Pro začátek snad čtyři, pět tuctů. Potřebuji volnou ruku."

„To tedy ne. Musíte se mne zeptat. Žádné Cypripedium Lord Fisher, Dendrobium Cybele…"

„Ty stejně nejsou moc pestré. Vezmu Cattleye, Brassosy a Laeliosy."

„Znáte všechny vzácné druhy."

„Jistě, měl bych je znát."

Vyšel jsem ven a odjel taxíkem na Dvacátou ulici do oddělení vražd. Tam jsem narazil na potíž. Purley Stebbins odešel na oběd. Bylo by bývalo zbytečné, kdybych se pokoušel to, co jsem potřeboval, vyrazit z nějakého čičmundy, takže jsem se dožadoval návštěvy u Cramera. Poslali mě přes halu do jeho kanceláře. Seděl u stolu, jedl nakládanou zeleninu s klobásou a zapíjel to podmáslím. Když jsem mu sdělil, že bych potřeboval nahlédnout do Dykesova spisu a pořídit si seznam zaměstnanců advokátní kanceláře, kde pracoval, odsekl, že má práci, nemá čas se se mnou hádat, a abych prý byl tak laskav a koukal vypadnout.

„Ano, pane," odvětil jsem zdvořile. „Dali jsme vám všechno, co jsme měli. Našli jsme spojitost mezi vraždami Dykese a Wellmanové. K tomu jsme připojili i Abramsovou, ještě než její mrtvola vychladla, a předali jsme vám to. Pořád ještě nevíte kudy kam a my taky ne. Jediné, co chci, je seznam jmen, který bych si mohl opatřit jinde, pokud bych do toho vrazil pár hodin a možná dvacet babek, ale vy máte moc práce. Myslím, že je to tím, co jíte. Máte něco se žaludkem. Pane bože, koukněte se na ten oběd."

Spolkl směs nakládané zeleniny s klobásou, stiskl tlačítko a promluvil do intercomu.

„Rossi? Posílám za vámi Goodwina, Archieho Goodwina. Půjčte mu spis Leonarda Dykese a dovolte mu opsat seznam zaměstnanců té advokátní kanceláře. Nic jiného. Zůstaňte u něj. Jasný?“

Kovově zachrastila odpověď: „Jasný, inspektore.“

Vrátil jsem se do Pětatřicáté ulice ještě včas na oběd.

Cestou jsem se stavil v papírnictví pro jednoduché samolepící štítky. Vše ostatní, co budu potřebovat, jsme měli doma.

Po obědě jsem se do toho dal. Na seznamu bylo šestnáct ženských jmen. Byl bych mohl ze spisu zjistit, kdo je kdo, ale dalo by to práci a stejně jsem nechtěl nikoho diskriminovat. Mojí kořistí se mohla stát právě tak obyčejná ficka, jako důvěrná tajemnice staršího partnera, Jamese A. Corrigana. Pro začátek jsem potřeboval jenom jména. Zašel jsem do kanceláře a naklepal na každý štítek jedno jméno. Na čistý kus papíru jsem také napsal – šestnáctkrát, abych nemusel používat kopíráky:

Tyto orchideje jsou tak vzácné,
že se nedají nikde koupit.
Natrhal jsem je pro vás.
Chcete-li vědět proč, zavolejte mi na číslo PE 3-1212.
Archie Goodwin

Se štítky a obálkou se vzkazy v kapse jsem vyšel nahoru do skleníku, vzal jsem si košík a nůž, vstoupil do tropické místnosti a začal jsem řezat. Potřeboval jsem osmačtyřicet kytic, na každou z nich tři snítky, ale vzal jsem jich několik navíc, protože některé nebyly úplně dokonalé. Bral jsem hlavně druhy Cattleya Dionysius Katadin a peetersi, Brassocattleya Calypso, fournirae a Nestor a Laeliocattleya Barbarossa, Carmencita a st. Gotthard. Byla to pěkná kolekce. Theodore se nabídl, že mi pomůže, a já nic nenamítal. Jediné, co se mi snažil rozmluvit, byly Calypso, protože prý nekvetly příliš dobře, ale já byl neoblomný.

V přesazovací místnosti jsme vytáhli krabice, měkký papír a stuhu; Theodore odborně balil květiny a přikládal k nim strojem psané vzkazy, zatímco já nalepoval štítky a bojoval se stuhou. Právě ta zatracená stuha mě nejvíc zdržela. Wolfe to s ní umí lip než Theodore i já, ale tohle byl můj podnik. Když jsem uvázal poslední uzel a všech šestnáct krabic jsme opatrně uložili do velkého kartónu, bylo za pět minut tři čtvrti na čtyři. Měl jsem dost času. Odtáhl jsem kartón dolů, vzal jsem si klobouk a kabát, našel volný taxík a dal jsem řidiči adresu v jedné ulici začínající čtyřkou u Madison Avenue.

Kanceláře firmy Corrigan, Phelps, Kustin a Briggs se nacházely v osmnáctém patře jedné z oněch budov, postavených dle zásady, že velký styl vyžaduje jedině obrovské mramorové plochy. Široká chodba končila velkými dvoukřídlými vstupními dveřmi. Automatika zavírání dveří měla sílu, jež by přetlačila i koně, takže jsem se svým kartónem vešel dosti neohrabaně. V dlouhé předsíni sedělo na židlích několik mužů, jeden přecházel sem a tam a v ohrazené části místnosti bojovalo s domácí ústřednou otráveně se tvářící děvče, s třemi různými odstíny blond vlasů. Vedle ní, uvnitř ohrádky, stál stůl. Zanesl jsem svůj kartón tam, položil ho na podlahu vedle ohrady, otevřel ho a začal vytahovat stuhou převázané krabice a klást je na stůl.

Obdařila mě zničujícím pohledem. „Svátek matek v únoru?“ otázala se unaveně. „Nebo v tom máte atomové bomby?“

Skončil jsem s vybalováním a pokročil k ní. „Na jedné z těchto krabic,“ řekl jsem, „najdete svoje jméno. Na ostatních jsou jiná jména. Měly by být doručeny ještě dnes. Snad vám pomohou dívat se veseleji…“

Zmlkl jsem, protože mě neposlouchala. Vstala od ústředny a zamířila přímo ke stolu. Nevím, co přesně čekala od života, ale podle toho, jak vyrazila, to muselo být něco, co by se vešlo do malé krabice. Když začala šmejdit očima po nálepkách se jmény, přešel jsem ke dveřím, otevřel jsem je, když jsem se předtím pevně zapřel nohama, a šel jsem pryč.

Byla-li toto typická reakce zdejšího ženského personálu na krabice převázané stuhou, vůbec se nedalo odhadnout, za jak dlouho mi začnou telefonovat, takže jsem taxikáři sdělil, že by bylo fajn,

kdyby to do Pětatřicáté ulice stihl dřív než za hodinu, ale vzhledem k hustotě provozu v tuto denní dobu to nemělo žádný efekt.

Když jsme se tam konečně dostali, vystoupal jsem po schodech a odemkl si dveře. Zašel jsem do kuchyně a zeptal se Fritze: „Nevolal někdo?“

Odpověděl že ne. Leskly se mu oči. „Archie, kdybyste potřeboval s těmi dámami pomoci, neměl byste na mě zapomenout – bez ohledu na můj věk. Švýcaři jsou dlouho výkonní.“

„Díky. Možná vás budu potřebovat. To Theodore vám o tom pověděl?“

„Ne, pan Wolfe.“

„Starýho čerta vám pověděl.“

Očekává se ode mne, že po návratu z pracovní pochůzky podám hlášení. Proto jsem se vydal do kanceláře zatelefonovat domácím telefonem do skleníků, kde Wolfe tráví každé odpoledne dvě hodiny, od čtyř do šesti.

„Už jsem zpátky,“ informoval jsem ho. „Dodáno podle plánu. Mimochodem, připíšu je na účet Wellmanovi po třech dolarech za kus. To je pro něj skvělá cena.“

„Ne. Neprodávám orchideje.“

„Je to klient. A potřebovali jsme je při práci.“

„Neprodávám orchideje,“ opakoval nafoukaně a zavěsil. Vytáhl jsem knihu, přepočítal čas a výdaje pro Saula, Freda a Orrieho, které jsme mezitím odvolali, a vystavil jsem jim šeky.

Poprvé zazvonil telefon chvíli před šestou hodinou.

Obvykle se do sluchátka hlásím: „Kancelář Nera Wolfa, u aparátu Archie Goodwin.“ Nyní však bylo záhodno to zkrátit, alespoň dočasně. Pronesl jsem pouze: „Archie Goodwin.“

Suchý, odměřený, přesto však ženský hlas se otázal: „Je to pan Archie Goodwin?“

„Ano.“

„Jsem Charlotte Adamsová. Obdržela jsem od vás krabici orchidejí se vzkazem. Mnohokrát děkuji.“

„Rádo se stalo. Jsou pěkné, že?“

„Jsou překrásné, jenže já orchideje nenosím. Pocházejí ze zimní zahrady Nera Wolfa?“

„Ano, jenže on tomu tak neříká. Jen je klidně noste, od toho přece jsou.“

„Pane Goodwine, je mi osmačtyřicet, takže okruh možností, proč jste mi je poslal, je dosti omezený. Více než u ostatních obdarovaných. Proč jste nám je poslal?“

„Budu k vám upřímný, slečno Adamsová. Jste slečna Adamsová?“

„Ne. Paní Adamsová.“

„I tak budu upřímný. Děvčata se vdávají, stěhují se na Jacksonovy Výšiny a můj seznam telefonních čísel je už pěkně vypelichaný. Říkal jsem si, copak by si asi děvčata ráda prohlédla z toho, co jim já mohu nabídnout, a napadlo mě, že deset tisíc orchidejí. Nejsou moje, ale mám k nim přístup. Takže vás srdečně zvu, abyste se zítra o šesté večer dostavila do čísla popisného 902 na Západní Pětatřicáté ulici. Prohlédnete si orchideje, pak všichni společně povečeříme a nevidím důvod, proč bychom si to řádně neužili. Máte tu adresu?“

„Čekáte, že vám ten nesmysl spolknu, pane Goodwine?“

„Nic nepolykejte. S polykáním počkejte až na zítřejší večeři. Slibuji, že určitě bude stát za polknutí. Přijdete?“

„O tom pochybuji.“ Zavěsila.

Zatímco jsem s ní mluvil, přišel Wolfe a usadil se za stolem. Mračil se na mne a ukazováčkem a palcem se popotahoval za dolní ret.

Oslovil jsem ho. „Hned ze začátku propadák. Její skoro padesát, je vdaná a mazaná. Někde si ověřila číslo, takže věděla, že je vaše. Ale stejně jsem jim to chtěl říct. Musíme…“

„Archie, co jste si to vymýšlel s tou večeří?“

„Nevymýšlel jsem si. Ještě jsem vám nepověděl, že chci, aby tu zůstaly na večeři. Bude to velmi…“

„Na večeři tady?“

„Jistěže.“

„Ne,“ odmítl rozhodně.

Naštval jsem se. „Tohle,“ pronesl jsem stejně neústupným tónem jako on, „je dětinství. Máte o ženských nelichotivé mínění a – nechte mě domluvit – rozhodně je nechcete mít kolem sebe. Ale

protože vám tenhle případ úplně vyschnul pod rukama, hodil jste mi ho na krk a já potřebuju všechen prostor, který dokážu získat. A kromě toho, přece byste celý houf svých bližních – bez ohledu na pohlaví – nevyhnal z domu o hladu v době večeře?“

Měl pevně sevřené rty. Pak je rozevřel a promluvil. „Výborně. Vezměte je na večeři k Rustermannovi. Zavolám Markovi, aby vám dal salónek. Až budete vědět, kolik…“

Zazvonil telefon. Otočil jsem se k němu a promluvil do sluchátka: „Archie Goodwin.“ Ženský hlas mě požádal: „Řekněte ještě něco.“

„Řada je na vás,“ prohlásil jsem.

„To vy jste poslal ty krabice?“

Byla to ta misantropka od ústředny. „To souhlasí,“ přiznal jsem se. „Rozdala jste je všechny?“

„Ano, až na jednu. Jedna je doma, marodí. Kamaráde, víte, co jste rozpoutal za peklo? Je pravda, že jste ten Archie Goodwin, co pracuje pro Nera Wolfa?“

„Jsem. Tohle je jeho číslo.“

„No teda! Na tom lístku stojí, že se mohu zeptat proč. Tak proč?“

„Cítím se osamělý a pořádám večírek. Zítra o šesté. Tady, v domě Nera Wolfa. Adresa je v seznamu. Když vás přijde dostatečný počet, nehrozí vám žádné nebezpečí. Bude tu spousta orchidejí, spousta pití, možnost lépe mne poznat a večeře hodná americké královny krásy. Smím se zeptat, jak se jmenujete?“

„Ale jistě. Blanche Dukeová. Říkáte zítra v šest?“

„Správně.“

„Chcete si něco poznamenat?“

„Hrozně rád si poznamenávám.“

„Zapište si: Blanche Dukeová – to je ale jméno, co? Dvě sklínky ginu, sklenka suchého vemnutu, dva střiky grenadiny a dva střiky Pernodu. Máte to?“

„Jo.“

„Možná zítra přijdu, ale když ne, vyzkoušejte to sám. Nikdy nevím, co budu dělat zítra.“

Opáčil jsem, že by raději měla přijít, otočil jsem se a řekl Wolfovi: „Je aspoň lepší než paní Adamsová. Nejde nám to zle, na to, že kancelář zavřeli teprve před hodinou. Pokud jde o toho Rustermanna, asi by se jim líbilo navštívit nejlepší restauraci v New Yorku, ale…“

„Nepůjdete s nimi k Rustermannovi.“

„Ne? Říkal jste to.“

„Rozmyslel jsem si to. Dáte jim večeři zde. Připravíme s Fritzem menu – možná Mondorovy pastičky a mladé kachny na třešních a hroznech. Pro ženské postačí šedý ryzlink Pasti, aspoň nám k něčemu bude.“

„Ale vy ho nemáte rád.“

„Já tady nebudu. Odejdu pět minut před šestou, povečeřím s Markem a zůstanu u něj celý večer.“

V těchto mých záznamech o Wolfových aktivitách jsem často podotkl, že nikdy nevychází z domu kvůli práci, ale teď to tvrzení asi budu muset poněkud upravit. Přesně řečeno, mohl bych říci, že se nechystal odejít z domu kvůli práci, ale v souvislosti s prací. To by ale bylo jen vykrucování.

Namítl jsem: „Měl byste tu být a prohlédnout si je. Čekají, že vás tu uvidí. Paní Adamsové je osmačtyřicet, to je tak správný věk pro vás, a určitě nevede moc šťastný rodinný život, když musí chodit do práce. A kromě toho, jak…“

Zazvonil telefon. Zvedl jsem to a představil se. Ječivý soprán mě donutil podržet sluchátko dál od ucha.

„Pane Goodwine, prostě jsem vám musela zavolat! Samozřejmě to není vhodné, protože jsme se nikdy nesetkali, ale když vám neřeknu své jméno a nesejdu se s vámi, nemyslím, že by to byl tak hrozný prohřešek, že ne? To jsou nejbáječnější orchideje, jaké jsem kdy viděla! Jdu dnes večer na takový malý večírek, ke známým domů, bude tam jen několik přátel, a vezmu si je tam, a dovedete si představit, co budou všichni říkat? A dovedete si představit, co řeknu já, až se mě zeptají, kdo mi je dal? Já si to prostě nedovedu představit! Samozřejmě, mohla bych říct, že jsou od neznámého ctitele, ale já nejsem děvče, které by snilo o neznámých ctitelích, a

nemám vůbec ponětí, co řeknu, až se mě budou ptát, ale prostě nemohu odolat a musím si je vzít, protože…“

Když jsem o pět minut později zavěsil, Wolfe zabručel: „Nepozval jste ji.“

„Ne,“ připustil jsem. „Je to panna. A pokud jde o mne, může jí zůstat třeba navždy.“

8

Poprvé v historii byla do skleníků vpuštěna tlupa cizích lidí za Wolfovy nepřítomnosti. Pod tíhou té strašlivé zodpovědnosti se Theodore bezmála zhroutil. Nejenže považoval za svou povinnost dohlédnout na to, aby žádná z nich nepřevrhla polici či neutrhla kvítek z některé ze vzácných odrůd, ale ještě ke všemu jsem na stůl v přesazovací místnosti nachystal báječnou sbírku nápojů, k níž se některé z našich návštěvnic uchylovaly dosti často, a on měl strach, aby mu nevybryndaly osmdesátiprocentní alkohol do jednoho z květináčů, o něž pečuje už celých deset let. Bylo mi líto, že mu takhle přidělávám starosti, ale potřeboval jsem, aby se uvolnily.

Měl jsem docela úspěch. Zaznamenal jsem jen sedm telefonátů, ale ve středu se o tom v kancelářích očividně hodně mluvilo, protože jich přišlo celkem deset. Dorazily ve dvou skupinách. Dvě zavolaly ještě ve středu, ale nebyl jsem doma. Musel jsem podniknout důležitou cestu do Bronxu a navštívit tam paní Abramsovou. Vůbec nebyla ráda, že mě vidí, ale potřeboval jsem ji o něco požádat, takže jsem to překousl. Nakonec se mi podařilo ji přemluvit. Také jsem musel zverbovat Johna R. Wellmana, ale to bylo poměrně snadné, stačilo zavolat mu do hotelu.

Čistě osobně vzato, jako pracovní parta převyšovaly běžný průměr a vůbec by mě neobtěžovalo se s nimi seznámit, dát jim napít a povykládat si s nimi o orchidejích, kdybych neměl tak napilno s jejich tříděním pro příští použití. Pokud se vám do toho nechce, ušetřím vám práci, protože na tom tolik nezáleží. Vypovím vám to všechno hned najednou, ačkoliv tam a tehdy nebyl nikdo, kdo by to pověděl mně.

Nadřel jsem se jako kůň, abych posbíral všechna jména a pracovní zařazení. Do večeře jsem je měl už všechny pěkně srovnané. Charlotte Adamsová, 48 let, byla sekretářkou staršího partnera Jamese A. Corrigana. Byla kostnatá, výkonná a nepřišla se sem bavit. Věkem se jí mohla rovnat jen jediná; podsaditá stenografka s pupínky ve tváři a se jménem, jež v ní vyvolávalo záchvaty chichotání, když se představovala: Helena Trojská. Podle věku po ní následovala Blanche Dukeová, ta tříbarevná blondýna. Namíchal jsem podle jejího návodu plný šejkr. Dvakrát si odskočila do přesazovací místnosti dolít sklenici a nakonec se rozhodla ušetřit si cestu a nosila šejkr všude s sebou.

Jedné či dvěma z ostatních se už možná blížila třicítka, ale většině ještě zbývalo pár let s dvojkou na začátku. Jedna z nich se poněkud vymykala mým původním představám. Jmenovala se Dolly Harritonová a byla členkou advokátní komory. Nebyla ještě členkou firmy, ale soudě dle pěkně formované brady a rychlých, klidných pohledů jejích inteligentních šedých očí se jí určitě brzy stane. Tvářila se a pohybovala se mezi stojany jako advokát, sbírající materiál pro křížový výslech pěstitele orchidejí, žalovaného pro neplacení výživného.

Stenografka Nina Perlmanová měla vysokou, vzpřímenou postavu a velké, zvolna se pohybující tmavé oči. Písařka Mabel Moorová byla drobné, kostnaté stvoření a nosila brýle s červenými obroučkami. Sue Donderová, sekretářka Emmetta Phelpse, se vyznačovala jemně utvářenými skráněmi, nezdálo se, že by používala rtěnku, a ve všech ohledech se blížila mé představě dívky, jíž stojí za to být nablízku. Portia Lissová pracovala v kartotéce; měla by něco udělat se svými zuby, anebo se přestat tolik smát. Claire Burkhardtová, stenografka, buď právě vyšla ze střední školy, anebo podváděla. Eleanor Gruberovou, sekretářku Louise Kustiny bych nejspíše pozval, kdybych musel pozvat jen jednu z nich. Byla ten typ, u něhož si říkáte, že by stačilo, aby shodila jen jednu, dvě libry, pak začnete přemýšlet, odkud by je měla shodit, a nakonec hlasujete pro status quo. Neměla vlastně šikmé oči, tu představu jen vyvolávala linie jejích víček.

Než jsme se dostali dolů k večeři, posbíral jsem pár drobtů, hlavně od Blanche Dukeové, Sue Donderové a Eleanor Gruberové. V úterý po ukončení pracovní doby si je do své kanceláře povolal starší společník Corrigan, aby jim sdělil, že číslo PE 3-1212 patří Neru Wolfovi, že Archie Goodwin je Wolfovým důvěrným asistentem a že Wolfe možná pracuje na nějakém případu proti zájmům jejich firmy. Podotkl, že by možná bylo vhodné ty vzkazy v krabicích s orchidejemi ignorovat, a varoval je, aby si daly pozor na jakoukoli indiskreci. Dnes, ve středu, když vyšlo najevo, že jde o večírek (vyprávěla mi o tom Blanch Dukeová poté, co si již několikrát zavdala ze svého šejkru), Mabel Moorová o tom pověděla paní Adamsové a paní Adamsová, pravděpodobně po poradě s Corriganem, se rozhodla přijít také. Získal jsem ještě několik dalších různorodých náznaků vypovídajících o jednotlivých osobnostech, ale nevydaly ani za to pití.

Pět minut před půl osmou jsem je shromáždil v přesazovací místnosti, abych jim oznámil, že se k večeři chladí víno, ale pokud si kdokoli přeje zůstat u nápoje, s nímž začal, nechť si poslouží. Blanche Dukeová pozvedla vysoko svůj šejkr a prohlásila, že ona se drží své značky. Odpověděl jí souhlasný chór a všechny se zásobily láhvemi a potřebnými doplňky. Šel jsem v čele. Cestou přes spojovací místnost Helena Trojská uvízla podpatkem mezi dvěma latěmi, zapotácela se, zamávala láhví a dva květináče Oncidium varicosum se zřítily na zem. Ozvaly se povzdechy i výkřiky.

Velkoryse jsem poznamenal: „Správně, prokázala duchapřítomnost a držela se láhve. Následujte mne. Klidně šlapejte po orchidejích.“

Když jsem je konečně dostal dolů do jídelny, kde všechno vypadalo jaksepatří slavnostně – zářivě bílý ubrus, stříbro, sklenice a další orchideje – požádal jsem je, aby mi ponechaly místo v čele stolu a jinak se rozsadily, jak uznají za vhodné, omluvil jsem se a zašel do kuchyně. Zeptal jsem se Fritze: „Už jsou tady?“

Přikývl. „Nahoře v jižním pokoji. Mají to tam docela pohodlné.“

„Dobrá. Vědí, že možná budou muset dlouho čekat?“

„Ano, to chápou. Jak vám to jde?“

„Není to zlé. Dvě z nich nepijí, ale vcelku již úspěšně míříme k všeobecnému veselí. Je všechno připraveno?“

„Jistě.“

„Tak začněte.“

Vrátil jsem se do společnosti a usedl na židli v čele stolu – to je Wolfovo místo a seděl jsem na něm poprvé v životě. Většina přítomných mě přivítala po dlouhém odloučení pozvednutou sklínkou. Dojalo mě to a usoudil jsem, že by bylo vhodné jim poděkovat. Jakmile vešel Fritz s mísou tuřínové polévky, odsunul jsem židli a postavil se. Portia Lissová pokračovala ve štěbetání a advokátka Dolly Harritonová ji syknutím umlčela.

„Slyšte, slyšte,“ vzkřikla Helena Trojská.

Oslovil jsem je: „Dámy a – díky bohu – žádní pánové, mám vám toho dnes hodně co říci a mohu klidně začít hned. Děkuji, že jste přišly na můj večírek. Je jen jediné, na co se dívám raději než na orchideje, a to jste vy. (Potlesk.) I v nepřítomnosti pana Wolfa se budu držet jeho zvyklostí a představím vám nejdůležitějšího člena jeho domácnosti, pana Fritze Brennera, který právě přinesl polévku. Fritzi, ukloňte se, prosím. (Potlesk.) Chci vás poprosit, abyste mi pomohly s jedním drobným problémem. Včera mi telefonovala nějaká dáma, nepochybně krásná, která se odmítla představit. Prosím vás, abyste mi pověděly její jméno. Zopakuji něco z toho – určitě ne všechno – co mi pověděla, a doufám, že vám to trochu pomůže. Nejsem moc dobrý imitátor, ale učiním vše, co je v mých silách.

Řekla mi: ‚Pane Goodwine, prostě jsem vám musela zavolat! Samozřejmě to není vhodné, protože jsme se nikdy nesetkali, ale když vám neřeknu své jméno a nesejdu se s vámi, nemyslím, že by to byl tak hrozný prohřešek, že ne? To jsou nejbáječnější orchideje, jaké jsem kdy viděla! Jdu dnes večer na takový malý večírek, ke známým domů, bude tam jen několik přátel, a vezmu si je tam, a dovedete si představit, co budou všichni říkat? A dovedete si představit, co řeknu já, až se mě zeptají, kdo mi je dal? Já si to prostě nedovedu představit! Samozřejmě, mohla bych říct, že jsou od neznámého ctitele, ale já…‘“

Nemělo smysl pokračovat, protože můj hlas utonul ve výkřicích a chechtotu. Dokonce i paní Adamsová se uvolnila a usmála se.

Středoškolačka Claire Burkhardtová se málem zadusila soustem rohlíku. Usedl jsem a zčervenalý úspěchem jsem se pustil do polévky. Když se hluk trochu utišil, otázal jsem se: „Jak se jmenuje?“

Vykřiklo jich to tolik najednou, že jsem se musel zeptat Sue Donderové, sedící po mé pravici. Byla to Cora Barthová. Nepoznamenal jsem si to.

Jelikož měl dnes Fritz obsluhovat jedenáct osob, řekl jsem mu, aby mi přenechal starost o nápoje. Výhodou tohoto uspořádání bylo, že jsem měl přehled, kdo co pije, a mohl jsem dolévat bez zbytečných otázek. Další výhoda spočívala v tom, že mi Sue Donderová nabídla pomoc. Nejen že bylo pěkné mít ji k ruce, ale když jsme stáli stranou u malého stolku, získal jsem i příležitost přednést jí jistý návrh, který jsem hodlal někomu učinit už nahoře, ale nedostal jsem se k tomu. Souhlasila a dohodli jsme se, že signálem bude, když se zatahám za pravé ucho.

„S potěšením pozoruji,“ sdělil jsem jí, „že se držíte vermutu se sodou. Děvče s takovými skráněmi jako vy má jisté závazky vůči společnosti. Udržujte si je stále pěkně hladké.“

„Nejde ani tak o společnost,“ opáčila, jak spíš o pravopis. Po whisky nebo ginu mívám kocovinu a dělám chyby. Jednou jsem místo držba napsala tržba.“

„Proboha. Ne, tohle je pro Ninu Perlmanovou.“

Vypořádaly se s polévkou a ještě lépe jim to šlo s Mondorovými paštičkami. Co se hovoru a přidružených zvuků týče, o to se postaraly samy, aniž bych jim musel pomáhat, jen párkrát jsem vyplnil nastalou mezeru. Ale byl jsem rád že tu není Wolfe a nevidí, jak všechny, až na Helenu Trojskou a Eleanor Gruberovou, zacházejí s kachnou. Potíž byla v tom, že už měly dost. Díval jsem se, jak se v tom nimrají, nebo ani nenimrají, až na ty dvě výjimky, a rozhodl jsem se, že je na místě drastický zákrok, nemá-li nálada poklesnout. Pozvedl jsem hlas, aby si mě všimly.

„Dámy, potřebuji vaši radu. Toto…“

„Proslov, proslov!“ skandovala pištivě Claire Burkhardtová.

„Vždyť už mluví, ty troubo,“ okřikl ji někdo.

„Slyšte, slyšte,“ zvolala Helena Trojská.

„Toto," opakoval jsem, „je svobodná země. Nikdo nikomu nesmí nic cpát do krku, ani když jde o Fritzův salát. Jako hostitel a váš velký obdivovatel si přeji, aby vám zde bylo dobře a abyste si na odchodu říkaly: Archiemu Goodwinovi se dá věřit. Měl nás tu vydané na pospas, ale dal nám šanci vyjádřit se – říci ano, či ne."

„Ano!" zvolala Blanche Dukeová.

„Děkuji vám." Hlavou jsem naznačil úklonu. „Chtěl jsem se zeptat, kolik z vás má chuť na salát? Jestli chcete, Fritz vám ho s radostí podá. Ale co když ne? Tak tedy ano, či ne?"

Asi šest nebo sedm hlasovalo „ne".

„Trváte na svém ano, slečno Dukeová?"

„Proboha, ne. Nevěděla jsem, že je řeč o salátu."

„Tak ho vynecháme. Nicméně nenechám hlasovat ohledně almond parfait. To byste měly alespoň ochutnat." Otočil jsem se k Fritzovi, stojícímu po mém boku. „Tak takhle to je, Fritzi."

„Ano, pane." Začal odklízet talíře s kachnou, což je jedno z jeho nejlepších jídel. Neplýtval jsem na něj soucitem, protože jsem ho varoval. Mívám mnohem více příležitostí než on sledovat stravovací zvyklosti Američanek. Na slavnosti v Klubu labužníků by ta kachna vyvolala bouři potlesku.

Situaci poněkud vylepšila jejich reakce na almond parfait. V uvolněné náladě, která zde vládla, se přestaly víceméně ohlížet na pravidla slušného chování a některé si nabraly sousto na lžičku dřív, než Fritz skončil s podáváním. Portia Lissová vykřikla: „Ach, to je prostě božské! Že ano, paní Adamsová?"

„Těžko říct, Portie. Ještě jsem neochutnala."

O několik minut později však váhavě připustila: „Pozoruhodné. Opravdu pozoruhodné."

Od jiných zazněly barvitější komentáře. Jako první dojedla Helena Trojská. Vstala, odstrčila židli a opřela se dlaněmi o stůl. Její pupínky už nebyly růžové, ale temně rudé.

„Slyšte, slyšte," pronesla.

„Kdo bude mluvit?" ptal se někdo.

„Já. Je to můj panenský řečnický pokus."

Někdo se zahihňal.

„Můj panenský pokus,“ opakovala. „V mém věku. Přemýšlela jsem, co bychom mohly učinit pro pana Goodwina, a povstala jsem, abych podala návrh rezoluce. Navrhuji, aby jedna z nás vstala, objala pana Goodwina kolem krku, políbila ho a oslovila ho Archie.“

„A která?“ chtěla vědět Mabel Moorová.

„Budeme o tom hlasovat. Navrhuji sebe. Já už stojím.“

Zazněly hlasité protesty. Claire Burkhardtová po levici Heleny Trojské ji chytila za loket a stáhla ji zpátky na židli. Proběhla nominace. Někdo navrhl, že by měly losovat. Ještě před půlhodinou bych to nechal být a doufal bych, že vyhraje Sue nebo Eleanor, což by byla příjemná zkušenost, ale v této fázi jsem nechtěl riskovat, že zábava nabere směr, z něhož bych je jen těžko dokázal odvrátit. A tak jsem se ozval.

„Nemyslíte, že byste se se mnou měly poradit?“

„Vy se do toho nepleťte,“ odbyla mě hrubě Blanche Dukeová.

„Lituji, ale musím se do toho plést. Tohle je nebezpečné. Kdyby teď jedna z vás ke mně přistoupila dostatečně blízko, aby mě mohla obejmout a políbit, možná bych si dokázal uvědomit, že jsem váš hostitel, a možná taky ne. Zatímco…“

„Která to je?“ zeptalo se několik hlasů najednou.

Ignoroval jsem je. „Zatímco, když to udělá kterákoliv jiná, nedokážu skrýt své zklamání. Nemůžete ode mě čekat, že vám prozradím její jméno. Zapomeňme na to. Kromě toho, ten návrh nikdo nepodpořil, takže by to bylo v rozporu se zákonem.“

Zatahal jsem se za pravé ucho. „A další věc. Ten návrh byl postaven nesprávným způsobem. Kdybychom to tak udělali, kdo by byl nejvíce potěšen? Já určitě ne. Raději líbám, než abych byl líbán. Ale nechci, abyste mi špatně rozuměly. Jste mými hosty a já bych vám moc rád nějak udělal radost. Strašně rád bych vám udělal radost. Máte nějaký návrh?“

Sue Donderová zareagovala skvěle: „Já mám dva.“

„Tak dobře. Jeden po druhém.“

„Zaprvé, dovolte nám oslovovat vás Archie.“

„Beze všeho. Pokud vás já budu smět oslovovat Charlottě, Blanche, Dolly, Mabel, Portie, Eleanor, Claire, Nina, Helen a Sue.“

„Samozřejmě že smíte. A za druhé. Vy jste detektiv. Povězte nám něco o detektivní práci, něco vzrušujícího.“

„Nu,“ zaváhal jsem a rozhlédl se nalevo i napravo. „Asi bychom to měli udělat jako s tím salátem. Ano, či ne?“

Nejsem si jist, zda všechny hlasovaly pro, ale kladných odpovědí byla spousta. Fritz mezitím přinesl šálky a naléval kávu. Trochu jsem odstrčil svoji židli od stolu, přehodil si nohu přes nohu, sešpulil jsem rty a zamyslel se.

„Povím vám,“ prohlásil jsem konečně, „jak si to představuji já. Mohl bych vám vyprávět o nějakém dávno ukončeném starém případu, ale asi bude zajímavější vybrat případ, na němž pracujeme právě teď. Pokud něco z toho potřebujeme utajit, vynechám to. Jak se vám to zamlouvá?“

Zamlouvalo se jim to. Všem, kromě paní Adamsové, jejíž rty se náhle sevřely do tenoučké linky, a Dolly Harritonové, jejíž chytré šedé oči by mě mohly rušit v soustředění, kdyby seděla o něco blíž.

Začal jsem nenápadně. „Povím vám jen to nejdůležitější, jinak by nám to zabralo celou noc. Jde o případ vraždy. Byli zavražděni tři lidé: muž jménem Leonard Dykes, který pracoval u vás v kanceláři, Joan Wellmanová, redaktorka z jednoho nakladatelství, a děvče jménem Rachel Abramsová, písařka a stenografka.“

Ozvalo se šeptání, vyměňovaly si pohledy. Nina Perlmanová prohlásila důrazně, hedvábným hláskem, na nějž nijak nezapůsobilo ani pět či šest koktejlů Manhattan: „Já to neudělala.“

„Ty tři vraždy spáchal jeden člověk?“ otázala se Eleanor Gruberová.

„K tomu se dostanu. Poprvé jsme se s tím případem dostali do styku – nijak těsně –, když nás navštívil jeden policista a ukázal nám seznam patnácti jmen, jež si Leonard Dykes zapsal na kus papíru. Našli ho v jedné knize v Dykesově pokoji. Pana Wolfa ani mne nijak zvlášť nezaujal a sotva jsme se na něj podívali. Potom…“

„Proč vám ten policista ten papír ukázal?“ zajímala se Dolly Harritonová.

„Protože nemohl najít žádnou osobu, jíž by některé z těch jmen patřilo, a myslel si, že bychom mu mohli poradit. Neporadili jsme. Potom, o šest týdnů později, nás navštívil jistý John R. Wellman.

Přál si, abychom vyšetřili okolnosti úmrtí jeho dcery, jejíž tělo bylo nalezeno ve Van Cortlandově parku. Přejelo ji auto. Domníval se, že nešlo o nehodu, ale o vraždu. Všechno nám o tom pověděl a ukázal nám kopii dopisu, který jeho dcera Joan napsala rodičům. Psala v něm, že jí telefonoval nějaký člověk a představil se jako Baird Archer, autor románu, který byl před několika měsíci předložen k posouzení firmě, u níž Joan pracovala.“

„Ach bože,“ pronesla Blanche Dukeová rozmrzele. „Už zase Baird Archer.“

„Nerad bych vás nudil,“ prohlásil jsem.

Většina jich mě ujistila, že je nenudím.

„Oukej. Joan ten Archerův román četla a poslala ho zpět se zamítavým dopisem, který podepsala svým jménem. On jí telefonicky nabídl dvacet dolarů za hodinu, když s ním ten román probere a poradí mu, jak ho vylepšit, a tak si s ním dala schůzku na příští den, po pracovní době. Napsala o tom domů. Příštího večera byla zavražděna.“

Sáhl jsem po šálku s kávou, napil jsem se a zase jsem se opřel. „A teď dávejte pozor. Uplynulo už šest týdnů ode dne, kdy nám ten polda ukázal onen seznam a my se na něj podívali jen úplně zběžně. Ale když jsme s panem Wolfem přečetli Joanin dopis, okamžitě jsme ve jménu Baird Archer poznali jedno z jmen na Dykesově seznamu. To byl důkaz o spojitosti mezi Leonardem Dykesem a Joan Wellmanovou, a protože oba zemřeli náhlou, nepřirozenou smrtí a Joan měla v den, kdy zemřela, schůzku s Bairdem Archerem, bylo velmi pravděpodobné, že existuje spojitost i mezi jejich úmrtími a také spojitost s Bairdem Archerem. Žádaly jste o něco vzrušujícího z detektivní praxe. Pokud jste měly na mysli třeba sledování vraha po Central parku a nějaké to střílení k tomu, nu, dobrá, i to má svoje kouzlo, ale není to ani z poloviny tak vzrušující, jako když jsme si povšimli toho jména. Kdybychom to nezachytili, dnes by na Dy – kesově případu dělal jeden policajt a to ještě jen v době, kdy by neměl nic důležitého na práci, a jiný polda, pravděpodobně z Bronxu, by vyšetřoval smrt Joan Wellmanové. Bylo by to úplně jinak, než jak to je teď, o čemž vy určitě něco víte. Tomu říkám vzrušující událost.“

Nezdálo se mi nezbytné líčit jim úplně přesně, jak to bylo s tím rozpoznáním jména Bairda Archera. Kdyby tu Wolfe byl, mohl to vyložit po svém, ale on tu nebyl a já ano. Pohledem jsem se ujistil, že jsou všechny šálky plné a všichni mají po ruce cigarety a zápalky, a pokračoval jsem.

„Teď vám něco prozradím. Když se to dostane do novin, nebude se to policajtům líbit a určitě mě nebudou mít rádi, ale oni mě nemají rádi tak jako tak. Jistá Rachel Abramsová si zařídila kancelář jako stenografka a písařka v jedné malé místnosti v sedmém patře jedné z budov na Broadwayi. Předevčírem vypadla z okna a roztříštila se o chodník. Další vzrušení při detektivní práci, o němž bych zde měl hovořit. Pravděpodobně by to bylo označeno jako nehoda nebo sebevražda, kdybych asi dvě či tři minuty poté, co vypadla z okna, náhodou nevstoupil do její kanceláře. V zásuvce jejího stolu jsem našel malý hnědý zápisník, do něhož si zaznamenávala příjmy a výdaje. V kolonce příjmů tam byly dva záznamy, podle nichž loni v září obdržela osmadevadesát dolarů a čtyřicet centů od jistého Bairda Archera."

„Ach," povzdechla Dolly Harritonová. I ostatní reagovaly. „O tom Bairdovi Archerovi se mi bude zdát," zamumlala Nina Perlmanová.

„Mně už se o něm zdá teď," ujistil jsem ji. „Jak vidíte, tohle je opravdu práce pro detektiva, jako žádná jiná. Nebudu vám vykládat, jak na to jde policie, samozřejmě v posledních dvou dnech s každou z vás mluvil nejméně jeden policista. My to vidíme takhle a hodláme to tak vidět i nadále, dokud nezjistíme, že jde o omyl: Jsme přesvědčeni, že Dykesova smrt nějak souvisí s rukopisem toho románu. Věříme, že Joan Wellmanová byla zavražděna, protože ten román četla. A máme za to, že Rachel Abramsovou zabili, protože ten rukopis přepisovala. Takže přirozeně pátráme po Bairdu Archerovi a hledáme ten rukopis. Musíme najít jedno nebo druhé, nebo oboje. Jinak jsme v koncích. Nějaké návrhy?"

„Dobrý bože," povzdechla Sue Donderová.

„Sežeňte si výtisk toho románu," navrhla Portia Lissová.

Někdo se zachichotal.

„Koukejte,“ nadhodil jsem, „nemáte-li nic proti tomu, něco bych zkusil. Nahoře jsou právě dva lidé, jichž se ten případ týká. Čekají na pana Wolfa. Myslím, že by bylo zajímavé, kdyby sešli sem dolů a něco vám o tom pověděli.“ Stiskl jsem špičkou boty knoflík v podlaze. „Nebo už toho máte dost?“

„Kdo to je?“ zajímala se paní Adamsová.

„Otec Joan Wellmanové a matka Rachel Abramsové.“

„To nebude moc veselé,“ podotkla Dolly Harritonová.

„Nebude. Vše, co nějak souvisí s detektivy, bývá jen málokdy veselé.“

„Já bych je chtěla vidět,“ řekla hlasitě Helena Trojská. „Je to lidské.“

Vešel Fritz a já se ho zeptal: „Kde jsou paní Abramsová s panem Wellmanem, Fritzi? V jižním pokoji?“

„Ano, pane.“

„Požádal byste je, zda by byli tak laskaví a přišli za námi sem?“

„Ano, pane.“

Odešel. Nabídl jsem další pití a obdržel jsem tři objednávky.

9

Blanche Dukeová málem všechno zkazila.

Když Fritz uvedl Wellmana s paní Abramsovou, upřelo se na ně deset párů očí, ačkoliv ve dvou či třech případech si ten upřený pohled vyžádal jisté úsilí. Vstal jsem, ujal se představování a uvedl příchozí ke dvěma židlím, které jsem postavil z obou stran vedle mého místa. Paní Abramsová měla na sobě černé šaty z hedvábí nebo snad z umělých vláken a pevně svírala rty. Byla vylekaná, ale chovala se důstojně. Wellman ve svém šedém obleku – nebo v jednom z dvojčat – se nenápadně snažil prohlédnout si tváře všech přítomných. Seděl zpříma, aniž by se zády dotýkal opěradla židle. Otevřel jsem ústa, abych promluvil, když tu mě předešla Blanche Dukeová.

„Lidičky, potřebujete se něčeho napít. Co si dáte?“

„Ne, děkuji,“ odmítl Wellman zdvořile. Paní Abramsová zavrtěla hlavou.

„Poslyšte,“ naléhala Blanche, jste v maléru. Já lítám v malérech celý život, takže o tom něco vím. Napijte se. Dvě sklenky ginu, sklenka suchého vermutu…“

„Buď zticha, Blanche,“ vyštěkla paní Adamsová.

„Jdi do háje,“ odsekla Blanche. „Tohle je společenská sešlost. Nepodaří se ti přemluvit Corrigana nebo toho tvýho starýho dětinu, aby mě vyrazili.“

Byl bych ji s radostí vyhodil oknem. Vložil jsem se do toho.

„Namíchal jsem to správně, Blanche, nebo ne?“

„Jistěže ano.“

„Říkejte mi Archie.“

„Jistě, Archie.“

„Fajn. A tohle dělám taky správně. Já dělám všechno správně. Dopustil bych snad, aby paní Abramsová a pan Wellman nedostali napít, kdyby měli chuť?“

„To jistě ne.“

„Takže je to vyřešené.“ Otočil jsem se napravo, protože jsem paní Abramsové slíbil, že jako první bude mluvit Wellman.

„Pane Wellmane, vyprávěl jsem těmto dámám o případu, na němž s panem Wolfem pracujeme, a je to zaujalo, částečně i proto, že pracují v kanceláři, kde pracoval Leonard Dykes. Řekl jsem jim, že s paní Abramsovou nahoře čekáte na pana Wolfa, a napadlo mě, že byste jim možná rád pověděl o své dceři Joan. Doufám, že vám to nevadí.“

„Nevadí.“

„Jak stará byla Joan?“

„Bylo jí šestadvacet. Měla narozeniny devatenáctého listopadu.“

„Bylo to vaše jediné dítě?“

„Ano, jediné.“

„Byla dobrou dcerou?“

„Nejlepší, jakou kdy kdo měl.“

Náhle byl překvapivě přerušen. Alespoň mě to překvapilo. Promluvila paní Abramsová, nijak hlasitě, ale zřetelně. „Nebyla o nic lepší než moje Rachel.“

Wellman se usmál. Nikdy předtím jsem ho neviděl se usmát. „S paní Abramsovou jsme si dlouho povídali. Porovnávali jsme si

vzpomínky. Je to tak, nebudu se kvůli tomu přít. Její Rachel byla také dobrou dcerou.“

„Ne, není tu oč se přít. Co měla Joan v plánu? Chtěla se vdát nebo dál dělat kariéru nebo co?“

Na chvíli se odmlčel. „Nu, o tom nic nevím. Říkal jsem vám, že vystudovala s vyznamenáním na Smithově universitě?“

„Ano.“

„Byl tam jeden mladík z Darmouthu, o němž jsme si mysleli, že by se ho mohla držet, ale byla tehdy ještě mladá a měla dost rozumu, aby si to uvědomila. Odtud, z New Yorku – skoro čtyři roky tu pracovala v jednom nakladatelství – nám psala o různých mládencích, s nimiž se setkala, ale neměli jsme dojem, že by se na některého z nich chtěla opravdu uvázat. Říkali jsme si, že už má nejvyšší čas, alespoň její matka si to myslela, ale ona tvrdila, že jí u těch nakladatelů čeká velká budoucnost. Vydělávala osmdesát dolarů týdně, to je skvělé na šestadvacetileté děvče, a když jsem tady byl v srpnu na obchodní cestě, Scholl mě ujistil, že do ní vkládají velké naděje. Právě včera odpoledne jsem na to myslel. Na to, že i my – já a její matka – jsme si od ní hodně slibovali a z těch nadějí se nám už i něco splnilo.“

Naklonil hlavu dopředu, aby pohlédl na paní Abramsovou, a zase se otočil ke mně. „Právě o tom jsme s paní Abramsovou nahoře rozmlouvali. Oba to cítíme stejně, jenže pro ni zatím uplynuly jen dva dny a neměla ještě dost času si všechno promyslet. Řekl jsem jí, že kdybych dostal papír a tužku a měl napsat všechno, co si o Joan pamatuji, vsadím se, že bych vypsal deset tisíc různých věcí, a ještě víc – co udělala, co řekla, kdy byla taková či onaká. Vy nemáte dceru.“

„Nemám. Máte na co vzpomínat.“

„Ano, to mám. Co mě k tomu přivedlo: přemýšlel jsem, zda jsem sám nepřivodil to, co se stalo, protože jsem byl na ni až příliš pyšný. Ale tak to nebylo. Uvažoval jsem o tom z téhle stránky, vzpomněl jsem si, že mnohokrát udělala něco nesprávného, třeba když byla malá a lhala nám a také později, když vyrostla, dělala věci, s nimiž jsem nesouhlasil, ale položil jsem si otázku: dokázal bych

najít jedinou věc, kterou kdy udělala, a poctivě říci, že bych si přál, aby ji neudělala? A nedokázal jsem to.“

Odvrátil ode mě oči a pohlédl na mé hosty. Dal si načas, zřejmě v každé z těch tváří pátral po něčem určitém.

„Nedokázal jsem to,“ opakoval důrazně.

„Takže byla dokonalá,“ poznamenala Claire Burkhardtová. Nemyslela to jako pošklebek, ale rozzuřila tím Blanche Dukeovou. Sežehla Claire pohledem.

„Nechtěla bys zmlknout, ty zázraku z večerní školy? Ten člověk má problémy! Jeho dcera je mrtvá! Tys taky vystudovala s vyznamenáním?“

„Do žádné večerní školy jsem nechodila,“ bránila se Claire pohoršeně. „Chodila jsem na Oliphantovu obchodní akademii!“

„Netvrdím, že byla dokonalá,“ zaprotestoval Wellman. „Udělala hezkých pár věcí, jež jsem v době, kdy se staly, nepovažoval za správné. Snažím se vám jen vysvětlit, dámy, že teď je mrtvá a tím se všechno mění. Nechtěl bych na ní změnit vůbec nic, i kdybych mohl. Vůbec nic. Podívejte se na sebe, všechno to pití – kdyby tu byli vaši otcové nebo kdyby o tom věděli, líbilo by se jim to? Ale kdyby vás dnes večer někdo zabil a oni by vás museli odvézt domů a pohřbít, myslíte snad, že až by měli čas si o tom popřemýšlet, že by vám to pití zazlívali? To jistě ne! Vzpomínali by na to, jak jste byly skvělé, to je vše. Vzpomínali by na všechno to, proč na vás byli pyšní!“

Vysunul hlavu dopředu. „Že, paní Abramsová? Necítíte to podobně, pokud jde o Rachel?“

Paní Abramsová zvedla bradu. Nemluvila k Wellmanovi, ale k celému shromáždění. „Co já cítím k Rachel.“ Zavrtěla hlavou. „Je to jen dva dny. Povím vám to upřímně, dámy. Zatímco pan Wellman mluvil, seděla jsem a přemýšlela. Moje Rachel nikdy nepila. Kdybych ji někdy přistihla s alkoholem, pustila bych se do ní a nebrala bych si servítky. Hrozně by mě to rozzlobilo. Ale kdyby tu teď byla, seděla s vámi u stolu a pila víc než kterákoliv z vás a kdyby se i opila tak, že by mne nepoznala, řekla bych jí: „Napij se, Rachel! Jen pij!“

Učinila drobné gesto. „Chci být upřímná, ale možná to neříkám správně. Možná nevíte, jak to myslím.“

„Víme, jak to myslíte," zamumlala Eleanor Gruberová.

„Chci jen říct, že bych chtěla zpátky svou Rachel. Nejsem jako pan Wellman, mám ještě dvě dcery. Deboře je šestnáct a na střední škole si vede moc dobře. Nancy je dvacet a studuje na universitě, jako Joan Wellmanová. Obě jsou chytřejší než Rachel a taky modernější. Rachel nevydělávala osmdesát dolarů týdně jako Joan. Musela platit nájem za kancelář a další věci. Ale šlo jí to dobře, celou dobu, a jednou vydělala za týden sto dvanáct dolarů, jenže to musela pracovat i v noci. Ale nesmíte si myslet, dámy, že jsem ji do toho nutila. Někteří naši známí si to mysleli, ale mýlili se. Ona byla ze srdce ráda, že jsou Deborah s Nancy tak chytré. To ona přesvědčila Nancy, aby šla na vysokou školu. Když se jí podařilo dát dohromady pár dolarů navíc, říkala jsem jí: „Kup si něco pěkného na sebe nebo si udělej nějaký výlet." A ona se jen smála a říkala: „Jsem pracující děvče, maminko."

„Říkala mi maminko, zatímco Nancy a Deborah mi říkají mamčo, a v tom je celý ten rozdíl."

Znovu pohnula rukou. „Víte, že je mrtvá teprve dva dny?" Znělo to jako řečnická otázka, ale ona trvala na odpovědi. „Víte to?"

Ozvalo se mumlání: „Ano, víme."

„Takže nemám ponětí, jaké to bude po delším čase, jako u pana Wellmana. On o tom už dlouho přemýšlel a teď platí spoustu peněz panu Wolfovi, aby odhalil člověka, který zabil Joan. Kdybych měla tolik peněz jako on, možná bych je utratila za stejnou věc, ale nevím to jistě. Myslím teď jenom na Rachel. Snažím se pochopit, proč se to stalo. Byla to pracující dívka. Pracovala dobře a dostávala za to obvyklou sazbu. Nikdy nikomu neublížila. Nikdy s ní nebyly žádné potíže. A teď mi pan Goodwin pověděl, že ji nějaký muž požádal, aby pro něho vykonala nějakou práci, ona ji v pořádku odvedla, on jí zaplatil obvyklou cenu a potom, po nějakém čase, se vrátil a zabil ji. Snažím se pochopit, proč se to stalo, a nedokážu to. Nezáleží na tom, co mi kdo vysvětluje, nemyslím, že někdy dokážu pochopit, proč by kdokoliv zabíjel moji Rachel, protože jsem ji tak dobře znala. Vím, že na světě neexistuje žádný muž ani žena, kteří by mohli vstát a říci: ‚Rachel Abramsová mi ublížila.' Vy, dámy, určitě víte, jak je těžké být ženou, o níž se něco takového nedá říci. Ani já nejsem taková."

Odmlčela se. Sevřela rty a pak je zase uvolnila a řekla: „Jednou jsem Rachel ublížila.“ Roztřásla se jí brada. „Omluvte mě, prosím.“ Zachvěla se, vstala a zamířila ke dveřím.

John R. Wellman zapomněl na slušné vychování. Beze slova vyskočil, obešel zezadu moji židli a následoval paní Abramsovou. Z haly dolehl jeho hlas a pak bylo ticho.

Hosté také ztichli. „Je tu ještě káva,“ nabídl jsem jim. „Dá si někdo trošku?“

Nikdo si nedal. Promluvil jsem: „Jedna z věcí, o nichž mluvila paní Abramsová, nebyla podána úplně přesně. Říkala, že jsem jí pověděl, že týž muž, který Rachel zaplatil za přepsání rukopisu, se později vrátil a zabil ji. Ve skutečnosti jsem jí řekl jen tolik, že Rachel byla zavražděna, protože ten rukopis přepisovala, a ne, že to udělal ten, kdo jí za to zaplatil.“

Tři z nich si kapesníkem otíraly oči. Dvěma dalším bych to býval doporučil.

„To přece nevíte,“ namítla Dolly Harritonová.

„Nemůžeme to dokázat. Ale zamlouvá se nám to.“

„Jste blázni,“ prohlásila Helena Trojská.

„Ano? A proč?“

„Řekl jste, že smrt Leonarda Dykese souvisí s těmi dvěma dalšími. Myslíte tím, že je všechny tři zabil jeden a týž člověk?“

„To jsem neřekl, ale za niklák to řeknu. Myslím si to.“

„Tak jste se zbláznil. Proč by Con O’Malley zabíjel ta děvčata? Přece ne…“

„Buď zticha, Heleno,“ okřikla ji ostře paní Adamsová. Nevšímala si jí. „On nezabil…“

„Heleno, zmlkni! Jsi opilá!“

„Nejsem opilá! Byla jsem, ale už nejsem. Jak by mohl být někdo opilý po tom, co jsme slyšeli od těch dvou?“ Obrátila se ke mně: „Con O’Malley nezabil Leonarda Dykese kvůli žádnému rukopisu. Zabil ho proto, že ho kvůli Dykesovi vyloučili z advokátní komory. Všichni…“

Překřičely ji. Polovina jich začala mluvit a druhá polovina křičet. Částečně snad za to mohly emoce, vyvolané vystoupením Wellmana a paní Abramsové, ale šlo jistě i o víc. Paní Adamsová s

Dolly Harritonovou se je pokoušely umlčet, ale neměly šanci. Díval jsem se, naslouchal a posbíral jsem pár útržků, z nichž jsem pochopil, že zde dlouhotrvající spor vyvrcholil v přímou bitvu. Pokud jsem tomu dobře rozuměl, tedy Helena Trojská s Ninou Perlmanovou a Blanche Dukeovou na jedné straně stály proti Portii Lissové, Eleanor Gruberové a Mabel Moorové na straně druhé. Sue Donderovou to určitě zajímalo, ale nepodpořila žádnou stranu a Claire Burkhardtová, zázrak z večerní školy, neměla pro účast v boji dostatečné schopnosti. Paní Adamsová a Dolly Harritonová zůstaly zcela mimo.

V jednom okamžiku mírného zklidnění, jaké nastane i v té nejvášnivější řeži, zaútočila Blanche Dukeová na Eleanor Gruberovou těžkým kalibrem: „Cos měla na sobě, když ti o tom O'Malley vyprávěl? Pyžamo?"

Způsobila tím šok, který je utišil, čehož využila paní Adamsová. „To je nechutné," prohlásila. „Měla by ses stydět. Blanche, omluv se Eleanor."

„A za co?" odsekla Blanche.

„Neomluví se," konstatovala Eleanor. Otočila ke mně pobledlou tvář. „Vám bychom se měly všechny omluvit, pane Goodwine."

„To si nemyslím," pronesla suše Dolly Harritonová. „Jelikož právě pan Goodwin tohle nastrojil – musím uznat, že velmi chytře a schopně – nemyslím, že by čekal omluvu. Gratuluji, pane Goodwine."

„Musím vaše blahopřání odmítnout, slečno Harritonová. Nečekám ani gratulace."

„Mně je jedno," naléhala Eleanor, „co čekáte. Chci říct jen jedno. Po tom, co o mně řekla Blanche. A o čem jste už musel slyšet dřív. Víte, kdo je Con O'Malley?"

„Jistěže. Měl jsem možnost nahlédnout do policejní složky případu Leonarda Dykese. Bývalý člen firmy, kterého před rokem vyloučili z řad advokátů."

Přikývla. „Byl starším členem firmy. Tehdy se to jmenovalo O'Malley, Corrigan a Phelps. Byla jsem jeho sekretářkou. Ted' pracuji jako sekretářka Louise Kustina. Pokud jde o to, co říkala

Blanche o mém údajném vztahu s panem O'Malleyem, musím dodávat, že jde o čirou zlomyslnost?"

„Vůbec nic nemusíte, slečno Gruberová. Chcete-li, řekněte to. Anebo to nechte být."

„Říkám to. Je to škoda, protože já mám Blanche opravdu ráda a ona mě taky. Tahle věc už začínala odeznívat a najednou se policie vrátila a zase všechno rozvrtala. A vy teď tvrdíte, že se vrátili kvůli něčemu, co jste jim vy pověděli o vraždách těch děvčat. Neobviňuji vás, ale přála bych si, abyste to byli neudělali, protože… no, viděl jste sám, co se tady právě teď odehrálo. Slyšel jste, o čem jsme mluvily?"

„Částečně."

„Určitě jste slyšel, jak Helena řekla, že Dykese zabil Conroy O´Malley, protože ho kvůli Dykesovi vyloučili z advokátní komory. To není pravda. O'Malleyho vyloučili za podplacení jednoho člena poroty v občanskoprávním sporu. Nevím, kdo to prozradil soudci, to se nikdy nezjistilo, ale určitě to byl někdo ve spojení s druhou stranou. Samozřejmě, v kanceláři se o tom hodně mluvilo. Kolovaly nejdivočejší zvěsti – například, že tím informátorem byl Kustin, protože ho O'Malley nesnášel a nechtěl ho učinit členem firmy a že…"

„Je to rozumné, Eleanor?" otázala se chladně Dolly Harritonová.

„Myslím že ano." Eleanor se nedala zastrašit. „Měl by tomu porozumět." Pokračovala, opět ke mně: „…a taky že to udělali jiní, mimo jiné pan Corrigan nebo pan Briggs, z podobných důvodů, a že to udělal Leonard Dykes, protože ho O'Malley chtěl vyhodit. Nepřekvapilo by mě, kdyby se říkalo, že jsem to udělala já, nejspíš proto, že mi nechtěl koupit nové pyžamo. Uběhlo pár měsíců a na nic moc se nepřišlo. Pak zabili Leonarda Dykese a začalo to znovu. Nevím, kdo přišel s tím, že Dykese zabil O'Malley, protože prý zjistil, že ho Dykes udal soudu, ale někdo s tím přišel a bylo to ještě horší než předtím. Vyrojila se spousta bláznivých dohadů. Nikdo ve skutečnosti nic nevěděl. Slyšel jste, jak se mě Blanche ptala, jestli jsem měla na sobě pyžamo, když mi Malley něco řekl."

Zdálo se, že to myslí jako otázku, a tak jsem zabručel něco jako souhlas.

„Tak tedy, před několika týdny mi řekl, že slyšel, že soudci o uplácení pověděla manželka toho porotce. Nejspíš jsem na sobě neměla pyžamo, protože nechodím v pyžamu do kanceláře, a právě tam mi o tom řekl. Samozřejmě, oficiálně už nemá s naší firmou nic společného, ale občas tam chodí. Všechny ty řeči, že Dykese zabil O'Malley, jsou prostě směšné."

„Proč neřekneš, co si myslíš?" otázala se Helena Trojská. „Myslíš přece, že Dykese zabil strýček Fred. Tak proč to neřekneš?"

„Nikdy jsem neřekla, že si to myslím, Heleno."

„Ale myslíš si to."

„Já taky," prohlásila Blanche Dukeová, neustále připravená pustit se do boje.

„Kdo je strýček Fred?" zeptal jsem se.

Odpověděla mi Helena: „Je to můj strýc, Frederick Briggs. Nemají ho rády. Myslí si, že to na O´Malleyho řekl on, protože ho nechtěl přijmout za partnera, a Dykes na to přišel, pohrozil mu, že to poví O´Malleymu, a strýček Fred Dykese zabil, aby to neprozradil. Dobře vím, že si to myslíš, Eleanor."

„A já taky," opakovala Blanche.

„Děvčata, pracujete v advokátní kanceláři," varovala je Dolly Harritonová, „a měly byste si uvědomit, že jedna věc je žvatlat v dámské šatně, ale něco úplně jiného je, když to vyprávíte tady panu Goodwinovi. Slyšely jste někdy o žalovatelné pomluvě?"

„Já nikoho nepomlouvám" prohlásila Eleanor – a měla pravdu. Pohlédla na mě. „Proč vám to povídám. Myslím, že jste vyplýtval spoustu orchidejí, jídla a pití. S panem Wellmanem vyšetřujete smrt jeho dcery a všechnu tuhle námahu a výdaje jste podstoupil jen proto, že se domníváte, že mezi její smrtí a smrtí Leonarda Dykese je nějaká souvislost. Ten seznam jmen, který našli v jeho pokoji – co když k němu večer zašel nějaký přítel, řekl, že potřebuje vymyslet pseudonym pro nějaký svůj výtvor, vymysleli s Dykesem pár jmen a Dykes je zapsal. Existují desítky způsobů, jak se to mohlo stát. A podle toho, co jste řekl, jediným pojítkem mezi Dykesem, Joan Wellmanovou a Rachel Abramsovou je jméno Bairda Archera."

„To ne," opravil jsem ji. „Je zde ještě jedna souvislost. Všichni tři byli zavražděni."

„V New Yorku dojde každoročně ke třem stovkám vražd.“ Eleanor potřásla hlavou. „Snažím se vám to jenom vysvětlit. Všechny jste nás zpracoval – nebo pan Wellman či paní Abramsová – a podle té hádky, co tu vypukla, možná usuzujete, že jste na něco přišel, jenže to není pravda. Proto jsem vám to všechno vyprávěla. Všichni doufáme, že najdete člověka, který zabil ty dívky, já určitě ano, ale nevěřte tomu, že se vám to podaří takhle.“

„Poslyšte,“ ozvala se Nina Perlmanová, „mám nápad. Složme se všechny a najměme ho, aby zjistil, kdo udal O’Malleye a kdo zabil Dykese. Tak se dozvíme, jak to je.“

„Nesmysl!“ štěkla paní Adamsová.

Porta Lissová namítla: „Já bych ho radši najala, aby chytil toho, kdo zabil ta děvčata.“

„To je k ničemu,“ usměrnila ji Blanche. „K tomu ho už najal Wellman.“

„Kolik si počítáte za práci?“ zajímala se Nina.

Neodpověděl jsem jí. Ne že by mi to vadilo, ale měl jsem jinou práci. Vstal jsem ze židle, přistoupil k malému stolku s velkou mísou z šedozeleného porcelánu, vytáhl z kapsy pár listů papíru, roztrhal je a začal na ně psát. Blanche chtěla vědět, co to je, ale neodpověděl jsem jí, dokud jsem to nedopsal a nevložil útržky do mísy. Tu jsem pak přenesl ke stolu a postavil jsem se za paní Adamsovou.

„Bude projev,“ oznámil jsem, a Helena Trojská tentokrát nekřičela ‚slyšte’.

„Musím přiznat,“ začal jsem, „že jsem zkazil celý večírek, a nabízím vám svou omluvu. Pokud se vám zdá, že vás nezdvořile posílám domů, i to je mi líto, ale je třeba si uvědomit, že jsem stejně pohřbil všechny naděje na obnovení zábavy. Se svolením pana Wolfa vám nabízím mírnou útěchu. Po dobu jednoho roku, dnešním datem počínaje, obdržíte na požádání každý měsíc tři orchideje. Můžete si je vyžádat každou zvlášť anebo všechny tři dohromady, jak vám bude libo. Pokusíme se co možná nejpřesněji vyhovět požadavkům ohledně barvy.“

Následovaly příslušné reakce a výrazy. Claire Burkhardtová se zajímala: „Směly bychom si je přijít vybrat?“

Odvětil jsem, že to by šlo jen po předběžné domluvě ohledně každé takové schůzky. „Před chvílí," pokračoval jsem, „tady padl návrh vybrat jednu z vás, aby mi za vás všechny vyjádřila uznání. Třeba už vás to přešlo, ale pokud ne, mám jeden návrh. V této míse je deset kousků papíru a na každý z nich jsem napsal jméno jedné z vás. Požádám paní Adamsovou, aby z mísy jeden útržek vylovila, a ta, jejíž jméno na něm bude, se mnou pak půjde do Bobolinku, kde budeme tančit a veselit se, dokud se jeden z nás neunaví. Já se neunavím jen tak snadno."

„Jestli je tam i moje jméno, pak ho prosím vyndejte," pronesla ultimativně paní Adamsová.

„Kdybyste ho vytáhla," uklidnil jsem ji, „můžete losovat znovu. Přeje si ještě někdo být omluven?"

Portia Lissová namítla: „Řekla jsem, že budu do půlnoci doma."

„Tak to je jednoduché. Unavíte se v jedenáct třicet." Pozvedl jsem mísu nad úroveň očí paní Adamsové. „Vytáhla byste jeden, prosím?"

Nechtělo se jí do toho, ale byl to snadný a rychlý způsob, jak ten večírek ukončit, a tak po několikavteřinovém zaváhání sáhla přes okraj do mísy, vytáhla z ní útržek a položila ho na stůl.

Mabel Moorová, stojící vlevo od ní, zvolala: „Sue!"

Vyndal jsem zbylé útržky a schoval je do kapsy.

Sue Donderová protestovala: „Proboha, takhle oblečená do Bobolinku nemůžu!"

„Nemusíme trvat na Bobolinku," ujistil jsem ji. „Doufám, že to berete. Nebo máme losovat ještě jednou?"

„Pročpak asi?" odfrkla Blanche Dukeová. „Vsaďte se, že na všech lístcích byla Sue."

Ani jsem se neobtěžoval to popřít. Jen jsem z pravé kapsy vytáhl ústřižky a hodil je na stůl. Později večer se mi snad naskytne příležitost, abych mohl Sue ukázat těch devět dalších v levé kapse, které jsem vytáhl z mísy.

10

Fritz obvykle nosí Wolfovi nahoru podnos se snídaní v osm ráno, ale tehdy, ve čtvrtek, Wolfe zavolal dolů, abych v devět zašel za ním do skleníku, a mě napadlo, že bych mohl Fritzovi ušetřit cestu. A tak jsem pět minut po osmé doručil svůj náklad, přitáhl si židli a posadil se. Někdy Wolfe snídá v posteli a jindy u stolu u okna. Toho rána svítilo sluníčko a on seděl za stolem. Při pohledu na obrovskou rozlohu jeho žlutého pyžama ve sluneční záři jsem musel pomrkávat. Pokud nemusí, nikdy neřekne ani slovo, dokud nedopije pomerančový džus, a taky ho nerad hltá, takže jsem předstíral klidné čekání. Konečně odložil prázdnou sklenici, hromově si odkašlal a začal si mazat horké vdolečky polorozpuštěným máslem.

Konečně promluvil. „V kolik hodin jste přišel domů?“

„Ve dvě dvacet čtyři.“

„Kde jste byl?“

„S jedním děvčetem v nočním klubu. Je to ta pravá. Svatbu máme v neděli. Její rodina je v Brazílii, není tu tedy nikdo, kdo by ji mohl vdávat, takže budete muset vdávat vy mě.“

„Fuj.“ Vzal si sousto namazaného vdolku s kouskem šunky.

„Jak to proběhlo?“

„Chcete to jen zhruba, nebo slovo od slova?“

„Zhruba. Podrobnosti doplníme později.“

„Přišlo jich deset, včetně jedné právničky, mladé, pohledné, ale pěkně tvrdé, a jedné staré bojovnice. Nahoře trochu popíjely a zničily jen dvě Oncidia. Než…“

„Forbesi?“

„Ne. Varicosum. Než jsme sešli dolů, byly už v náladě. Seděl jsem na vašem místě. Varoval jsem Fritze, že po polévce a pastičkách budou mít dost a kachny se ani nedotknou, což se taky stalo. Přednesl jsem několik proslovů, jež byly dobře přijaty, ale o vraždě jsem se zmínil až při kávě, když jsem – po předchozí dohodě – byl požádán, abych jim vyprávěl o detektivní práci. Předložil jsem jim náš současný problém. V příhodném okamžiku jsem poslal pro našeho klienta a paní Abramsovou, a kdybyste byl u toho, i vámi by to pohnulo, přestože, samozřejmě, byste to nepřiznal. Ony to uznaly

a otíraly si oči. Mimochodem, Wellman měl tu drzost mě podezírat, že bych snad mohl zajít příliš rychle příliš daleko. Do včerejšího večera se s paní Abramsovou nesetkal, a hned ji doprovodil domů. Ach ano, pověděl jsem jim o tom, jak jsem našel jméno Baird Archer v účetní knize Rachel Abramsové, protože jsem ji do toho nějak musel zatáhnout a připravit tak půdu pro paní Abramsovou. Když se to dostane do novin, Cramer bude štěkat, ale tu knihu jsem našel já a on stejně tvrdí, že moc mluvím."

„To já také." Wolfe usrkl z kouřícího šálku s kávou. „Říkáte, že to jimi pohnulo?"

„Ano. Záklopky se otevřely. Ale začaly se jen hádat všechny najednou o to, kdo donášel na O´Malleyho, bývalého staršího partnera, a nechal ho vyloučit z řad advokátů za podplácení porotce, a kdo zavraždil Dykese. Vyrukovaly s nejrůznějšími teoriemi, ale pokud snad měly jakýkoliv důkaz, stojící za povšimnutí, nechaly si ho pro sebe. Jistá Eleanor Gruberová, – je to pěkné děvče, ale má příliš napilno, takže není moc chytrá – bývala O'Malleyovou sekretářkou a teď dělá sekretářku Louisi Kustinovi. Pokusila se mi to všechno vyložit. Nelíbí se jí, že plýtváme časem na pátrání po spojitostech mezi Dykesem, Joan a Rachel, protože žádná spojitost neexistuje. Nikdo jí neprotiřečil. Rozhodl jsem se ukončit zasedání, a když jsem se jim takto představil, probrat je jednu po druhé. Vybral jsem si jistou Sue Donderovou, sekretářku Emmetta Phelpse, vzal jsem ji do nočního klubu a utratil čtyřiatřicet dolarů z peněz našeho klienta. Okamžitým cílem bylo navázat s ní vztah na příhodně osobní bázi, ale naskytla se i příležitost, abych jí pověděl, že máme v úmyslu, bude-li to nutné, rozmetat firmu Corrigan, Phelps, Kustin Briggs na tak malé kousíčky, že po nás půjde Čištění města, kvůli rozhazování střepů po ulicích. Jak už jsem říkal, svatba je v neděli. Doufám, že se vám bude líbit."

Zvedl jsem otevřenou dlaň. „Uvidíme. Kdyby se někdo z nich chytil aspoň drápkem, ať už člen firmy, nebo zaměstnanec, možná jsem alespoň obstaral začátek. Pokud ne, slečna Gruberová je nejen pěkně tvarovaná, ale také rozumná a mohl bych Sue vyměnit za ni. To nám poví čas, pokud mi to ovšem nechcete hned povědět vy."

Wolfe dojedl šunku a vejce s kaviárovým máslem a sherry, a pustil se do dalšího chodu, vdolečků s tymiánovým medem. Kdybychom byli v kanceláři, mračil by se, ale při jídle si žádné mračení nedovolí.

„Nesnáším práci při snídani," prohlásil.

„Jo, to vím."

„Později mi to dopovíte. Sežeňte Saula, ať se podívá na to vyloučení pana O'Malleyho z advokátní komory."

„To už důkladně probrala policie v rámci Dykesova případu. Už jsem vám o tom vyprávěl."

„Stejně na to nasaďte Saula. A Freda s Orriem pošlete pátrat po všech Dykesových známých mimo tu advokátní kancelář."

„Neměl nikoho, kdo by stál za řeč."

„Pošlete je za tím. Vyšli jsme z toho předpokladu a buď ho musíme potvrdit, anebo popřít. Rozvíjejte známost s těmi ženami. Pozvěte některou z nich na oběd."

„Oběd se k tomu nehodí. Mívají jen…"

„Přít se můžeme později. Chci si přečíst noviny. Už jste snídal?"

„Ne. Vstával jsem pozdě."

„Jděte se najíst."

„S radostí."

Ještě předtím jsem však zavolal Saula, Freda a Orrieho a vyzval je, aby si přišli pro instrukce. Ty jsem jim vydal po snídani a pak jsem dotáhl nějaké resty, které se mi nahromadily v kanceláři. Zavolal nám Purley Stebbins a vyptával se, jaký byl večírek, a já se ho na oplátku zeptal, kterou či které z nich nechal sledovat, nebo případně, kterou z nich donutil ke spolupráci, ale odpálkoval mě. Nepokusil jsem se žádnou z nich pozvat na oběd. Byla by to špatná strategie, tak rychle vyměnit Sue za jinou a padesátiminutové posezení s kteroukoliv z nich by mi obzory nijak nerozšířilo. Kromě toho jsem na dnešek spal jen pět hodin a vůbec jsem se neoholil.

Když Wolfe v jedenáct přišel do kanceláře, zkontroloval ranní poštu, nadiktoval mi pár dopisů a pak si vyžádal podrobné hlášení. U něho podrobné hlášení znamená každé slovo, gesto, výraz a já se naučil mu v tom vyhovět nejen k jeho, ale i k mé vlastní

spokojenosti. Trvalo to něco přes hodinu. Když jsem skončil, položil mi několik otázek a pak přikázal:

„Zavolejte slečně Trojské a pozvěte ji na oběd.“

Zachoval jsem klid. „Chápu vás a sympatizuji s vámi,“ ujistil jsem ho, „ale nemohu sloužit. Jste zoufalý, a proto podléháte náhlým popudům. Nemohu vám to jednoznačně vyvrátit, ale zmíním se jen o dvou věcech: zaprvé je už skoro jedna hodina, což je příliš pozdě, a za druhé se mi to nezdá. O některých věcech toho vím víc než vy. K nim patří i má schopnost rozumět ženám. Věřte mi, sotva by se dalo přijít na horší nápad, než pozvat advokátovu neteř ve středních letech a s pupínky na něco rychlého k zakousnutí v přeplněné jídelně někde v centru. Zvlášť když touhle dobou nejspíš sedí někde na stoličce a cpe se javorovou zmrzlinou.“ Otřásl se.

„Je mi líto,“ pokračoval jsem, „že vás to tak rozčiluje, ale javorová zmrzlina je…“

„Držte zobák,“ zavrčel.

Ale stejně mi bylo jasné, že všechno je teď na mně. Pravda, Saul s Fredem a Orriem se vydali sbírat informace, ale od Joan Wellmanové se nacházeli ještě dál než já a to bylo co říct. Jestliže jedna z oněch deseti ženštin či některá z těch šesti, s nimiž jsem se nesetkal, si nechávala pro sebe nějaký pitomý detail, který by Wolfa vyprovokoval ke špulení a zatahování rtů, nemohl ho vypátrat nikdo jiný než já, a pokud jsem nechtěl, aby se to vleklo až do Vánoc, jež měly nastat už za deset měsíců, musel jsem něco vymyslet.

Po obědě Wolfe v kanceláři seděl za stolem a četl knihu básní od Oscara Hammersteina, na milióny mil vzdálen všem myšlenkám na vraždu, a já se poflakoval kolem a snažil se přijít na to, co bych měl asi tak vymyslet, když tu zazvonil telefon a já ho zvedl.

Ozval se ženský hlas. „Pan Corrigan by chtěl hovořit s panem Wolfem, spojte mi prosím pana Wolfa.“

Udělal jsem obličej. „Dostala jste se v pořádku domů, paní Adamsová?“

„Ano.“

„Dobrá. Pan Wolfe právě čte básně. Spojte mě s Corriganem.“

„Tedy, pane Goodwine.“

„Umím být neústupnější než vy a to vy jste zavolala, ne já. Spojte mě s ním.“ Zakryl jsem sluchátko a oznámil Wolfovi: „Pan James A. Corrigan, starší partner firmy.“

Wolfe odložil knihu a sáhl po přístroji. Zůstal jsem na lince, jako vždycky, když mi nedá znamení, abych to položil.

„Tady je Nero Wolfe.“

„Tady Jim Corrigan. Chtěl bych si s vámi pohovořit.“

„Jen do toho.“

„Ne po telefonu, pane Wolfe. Raději bychom se měli setkat osobně a chtěli by u toho být i někteří z mých spolupracovníků. Hodilo by se vám zastavit se u nás v kanceláři, řekněme o půl šesté? Jeden z mých kolegů je v tuto chvíli u soudu.“

„Já nechodím k nikomu do kanceláře, pane Corrigane. Zůstávám ve své. O půl šesté nebudu mít čas, ale v šest by to šlo, pokud chcete přijít.“

„V šest to půjde, ale raději bychom to měli uspořádat tady. Jsme čtyři, možná nás bude i pět. Tak tedy v šest u nás?“

„Ne, pane. Pokud se máme sejít, tedy u mne.“

„Počkejte minutku.“

Trvalo to spíš tři minutky. Pak se ozval. „Omlouvám se, že jsem vás nechal čekat. Tak dobře, přijdeme v šest nebo chvíli po šesté.“

Wolfe složil sluchátko a já také.

„No,“ poznamenal jsem, „alespoň jsme se někde dotkli citlivého místa. To je po deseti dnech první pípnutí, které jsme od někoho zaslechli.“

Wolfe uchopil svou knihu.

11

Bylo to vůbec největší shromáždění právnických talentů, jaké se kdy u nás v kanceláři konalo. Čtyři advokáti v dobrém postavení a jeden vyloučený člen advokátní komory.

James A. Corrigan (sekretářka – Charlottě Adamsová) byl asi stejně starý jako jeho sekretářka, možná i o něco mladší. Měl čelist jako boxer, figuru jako žokej v důchodu a ten nejhladovější pár očí, jaké jsem kdy viděl. Nebyly tak hladové, jako bývají psí oči při

pohledu na kost, kterou držíte v ruce; spíš jako oči kočky při pohledu na ptáčka v kleci.

Emmett Phelps (sekretářka – Sue Donderová) mě překvapil. Sue o něm tvrdila, že je firemní encyklopedií, prý se vyzná ve všech precedentech a odkazech na jednotlivé případy a dokáže je nalistovat i se zavřenýma očima, ale nevypadal na to. Bylo mu něco přes padesát let, měl pár palců přes šest stop výšky, široká ramena a dlouhé paže. Skvěle by mu padla admirálská uniforma.

Louis Kustin (sekretářka – Eleanor Gruberová) byl z celé party nejmladší, asi v mém věku. Neměl oči hladové, ale ospalé a velmi tmavé. Musela to být jen přetvářka, protože jsem od Sue věděl, že je to jejich odborník na práci u soudu a je prý báječný. Převzal všechna soudní vystoupení od okamžiku, kdy O'Malleyho vyloučili. Jak se choulil v křesle, vypadal menší, než ve skutečnosti byl.

Frederick Briggs, strýček Fred Heleny Trojské, měl bílé vlasy a podlouhlou, kostnatou tvář. Měl-li nějakou sekretářku, nesetkal jsem se s ní. Vzhledem k tomu, jak přihlouple pomrkával na každého, kdo právě mluvil, byl div, že ho jmenovali členem firmy alespoň po sedmém křížku – možná dokonce po osmém – ale v advokátní kanceláři jsou třeba talenty všeho druhu. Já bych mu nesvěřil ani zakládání kopíráků.

Conroy O´Malley, jejich bývalý starší partner a čaroděj soudních síní, později vyloučený z řad advokátů pro podplacení porotce, se tvářil zahořkle, jak se dalo čekat. Křivil ústa takovým způsobem, že se zdálo, jako by tak vypadal pořád. S rovnými ústy, bez povadlých tváří a s leskem v oku by nebývalo těžké představit si ho jako vládce soudní síně, ale tak, jak vypadal teď, by neovládl ani telefonní budku, i kdyby byl uvnitř sám.

Křeslo z červené kůže jsem přidělil staršímu partneru Corriganovi a ostatní se rozsadili v nepravidelném půlkruhu před Wolfovým stolem. Máme-li hosty, obvykle sáhnu po zápisníku a peru, až když mě o to Wolfe požádá, ale neexistoval žádný zákon, který by mi zakazoval provést malý pokus, a tak jsem si všechno připravil, a jakmile Corrigan spustil, začal jsem čmárat. Reakce se dostavila okamžitě a u všech najednou. Všichni začali vyděšeně a pohoršeně ňafat. Zatvářil jsem se překvapeně.

Wolfe, který mě moc dobře zná, měl na jazyku nějaké štiplavé napomenutí, ale musel se zachechtat. I jemu připadalo zábavné, že jsem jednou ranou dokázal rozhodit čtyři advokáty a jednoho ex-advokáta.

„Nemyslím," poznamenal mírně, „že budeme potřebovat zápis."

Odložil jsem zápisník na stůl, abych na něj snadno dosáhl. Nelíbilo se jim, že ho mám tak po ruce. Během rozhovoru mě neustále bombardovali pohledy, aby se ujistili, že se nepokouším do něj propašovat nějaké znaky.

„Tohle je důvěrný, soukromý rozhovor," prohlásil Corrigan.

„Ano, pane," souhlasil Wolfe. „Ale nechrání jej žádná výsada. Nejsem vaším klientem."

„Zcela správně." Corrigan se usmál, ale oči měl pořád stejně hladové. „Nevadilo by nám, kdybyste se jím stal. Nejsme žádná pokoutní firma, pane Wolfe, ale nemusím připomínat, že kdybyste někdy potřeboval naše služby, byla by to pro nás radost i čest."

Wolfe sklonil hlavu o jednu osminu palce a já o tutéž vzdálenost pozvedl obočí. Tak oni nám přišli mazat med kolem huby.

„Půjdu přímo k věci," prohlásil Corrigan. „Včera večer jste sem pozvali víc než polovinu našich zaměstnankyň a pokusili jste se je svést."

„Svést v pravém smyslu slova, pane Corrigane?"

„Ne, ne, samozřejmě, že ne. Orchideje, likéry, exotická jídla – nepokoušeli jste jejich počestnost, ale diskrétnost. Zařídil to váš pan Goodwin."

„Za vše, co pan Goodwin z mého pověření činí v tomto domě, nesu odpovědnost. Obviňujete mě ze zlého úmyslu? Přímého či skrytého?"

„Vůbec ne. Nic takového. Asi jsem nezačal správně. Popíši vám situaci, jak ji vidíme my, a pokud se mýlím, opravte mne. Muž jménem Wellman vás najal k vyšetření smrti jeho dcery. Vy jste se rozhodl, že existuje souvislost mezi její smrtí a dvěma dalšími – smrtí Leonarda Dykese a Rachel Abramsové. Za…"

„Nerozhodl jsem se. Přijal jsem to jako pracovní hypotézu."

„No dobře. A pracujete na tom. K té domněnce vás přivedly dvě věci: To, že se ve všech třech případech objevilo jméno Baird Archer, a skutečnost, že všichni jmenovaní zemřeli násilnou smrtí. Ten druhý fakt je jenom doplňující a bez oné první skutečnosti by neměl žádný význam. Objektivně vzato to nevypadá jako velmi přesvědčivý důvod. Máme podezření, že jste se na tento předpoklad soustředil jen proto, že nemůžete najít nic jiného, čemu byste mohl věnovat pozornost, ale samozřejmě, je možné, že se mýlíme.“

„Ne, máte naprostou pravdu.“

Vyměnili si pohledy. Phelps, ten šestistopý encyklopedista, zamumlal něco, co jsem nedokázal zachytit. Jediným, kdo vůbec nijak nezareagoval, byl bývalý advokát O’Malley. Příliš ho zaměstnávala jeho hořkost.

„Přirozeně,“ podotkl rozumně Corrigan, „nemůžeme chtít, abyste nám ukázal všechny karty. Nepřišli jsme vás zpovídat, přišli jsme, abyste vy vyzpovídal nás.“

„Ohledně čeho?“

„Ptejte se na cokoliv, co může mít nějaký význam. My jsme připraveni vyložit naše karty, pane Wolfe. Musíme. Upřímně řečeno, naše firma se ocitla ve velmi zranitelném postavení. Další skandály si už nemůžeme dovolit. Je to o něco déle než rok, kdy byl náš starší partner vyloučen z advokátní komory a jen o vlas se vyhnul odsouzení pro trestný čin. Pro firmu to znamenalo velkou ránu. Provedli jsme reorganizaci, uplynulo několik měsíců, podařilo se nám získávat zpátky ztracenou půdu a pak byl zavražděn náš vedoucí důvěrný úředník Leonard Dykes a všechno začalo nanovo. Nikdy se nenašel ani střípek důkazu, že by Dykesova smrt nějak souvisela s O’Malleyho vyloučením, ale k vyvolání skandálu není třeba důkazů. Zasáhlo nás to ještě silněji než ta první rána, účinky obou těch událostí se sečetly. Přešlo pár týdnů, Dykesova vražda zůstala nevyřešena a aféra začínala zvolna skomírat, když tu najednou nás zasáhla znovu, prostřednictvím smrti osoby, o níž nikdo z nás předtím neslyšel, mladé ženy jménem Joan Wellmanová. Nicméně, tentokrát byl účinek méně prudký a nevznikly příliš velké škody. Vše se omezilo jen na úsilí policistů najít nějakou stopu – s naší pomocí či s pomocí našeho personálu – po člověku jménem Baird Archer, či

po někom, kdo takové jméno použil. Toto úsilí bylo zcela neúspěšné. Po týdnu i tato věc začínala utichat a pak se vrátili opět. V té době jsme ještě netušili proč, ale teď víme, že přišli kvůli úmrtí další mladé ženy, o níž jsme nikdy neslyšeli – Rachel Abramsové. Nemyslíte, že v tu chvíli jsme již měli právo považovat se tak trochu za oběti persekuce?“

Wolfe pokrčil rameny. „Pochybuji, že by záleželo na tom, co si myslím. Zdálo se vám, že jste oběťmi persekuce.“

„To tedy ano. A myslíme si to i teď. Máme toho dost. Jak víte, to Abramsovic děvče zemřelo před třemi dny. A opět policie hledá stopu po Bairdu Archerovi, ačkoliv, pámbu ví, kdyby takový člověk či takové jméno zanechalo jakoukoli stopu u nás v kanceláři, museli by ji odhalit už dávno. Nicméně, nemůžeme dělat nic, než doufat, že toho zatraceného Bairda Archera najdou, a počkat, až i tento skandál opadne. To jsme si alespoň mysleli ještě včera. A víte, co se stalo dnes odpoledne u soudu? Louis Kustin nás zastupoval před soudem v jednom důležitém případu a během přestávky za ním přišel advokát protistrany a řekl – cože ti to řekl, Louisi?“

Kustin se zavrtěl v křesle. „Ptal se, jestli už přemýšlím o tom, co budu dělat, až se naše firma rozpadne.“

Měl ostrý hlas, který vůbec nepasoval k těm ospalým očím. „Snažil se mě naštvat a narušit můj styl. Nepodařilo se mu to.“

„Tak vidíte,“ řekl Corrigan Wolfovi. „Nu, tedy to jsme si mysleli včera. Potom přišly ty orchideje se vzkazy od vašeho zaměstnance Goodwina. A dnes jsme se dozvěděli, co se odehrálo včera večer. Doslechli jsme se, co se stalo tady, a také to, že Goodwin jedné z našich pracovnic vykládal, že podle vás stopu po vrahovi Wellmanovy dcery lze najít jen u nás v kanceláři, že ještě nezažil, abyste se na něco tak paličatě upjal, a že vy i váš klient jste ochotni zajít až do krajnosti. Víme toho o vás dost, i o vašich metodách, a tak víme, co to znamená. Dokud se budete té myšlenky držet, nepovolíte. Policie a řeči, to všechno se může zklidnit a třeba i úplně ustat, ale vy nepřestanete a bůh ví, co mezitím uděláte z našeho personálu. Už takhle jste je málem dohnali k tomu, že si vjely do vlasů a vyškrábaly si oči.“

„Hlouposti,“ namítl jsem. „V tom stavu už jsou kolik měsíců.“

„Ale začínaly už vychládat. Vy jste je opil a pak jste přivedl truchlícího otce a matku, aby jim zahráli na nervy. Bůh ví, co uděláte příště.“ Corrigan se otočil zpátky k Wolfovi. „A tak jsme tady. Ptejte se nás na co chcete. Tvrdíte, že ten nápad považujete jen za pracovní hypotézu, tak do toho, pracujte na ní. Vyšetřujete smrt Joan Wellmanové a domníváte se, že jeden z nás pro vás něco má. A možná že my všichni. Tak jsme tady. Ať už to máme z krku.“

Corrigan pohlédl na mě a zdvořile požádal: „Mohl bych dostat napít vody?“

Pochopil jsem to tak, že tu vodu bude chtít s něčím, a zeptal jsem se s čím, zatímco jsem stisknutím knoflíku přivolal Fritze, protože při konferencích bych neměl odcházet z místnosti, pokud nemusím. Také jsem svoji nabídku rozšířil i na ostatní. Dva si dali skotskou, dva bourbon a jeden žitnou. Prohodili pár poznámek. Briggs, ten mrkavý popleta, vstal, protáhl se a přešel místností, aby se podíval na velký globus; snad chtěl zjistit, kde vlastně je. Povšiml jsem si, že si Wolfe neobjednal pivo, což se mi zdálo až příliš přehnané. Nemám nic proti jeho zvyku, že se co možná nejdůsledněji vyhýbá možnosti připíjet si s vrahem, ale žádného z těchto ptáčků nikdy předtím neviděl a neměl proti nim vůbec nic určitého. Paličatost – to bylo ještě slabé slovo.

Corrigan odložil zpola vypitou sklenici a řekl. „Tak začněte.“

Wolfe zabručel: „Pokud jsem vám dobře rozuměl, pane, žádáte mě, abych vám kladl otázky a přesvědčil se tak, že můj předpoklad je neplatný. To by mohlo trvat celou noc. Je mi líto, ale moje večeře nevystačí pro všechny.“

„Odejdeme a zase se vrátíme.“

„Nemohu se zavázat, že dospěji k uspokojivému výsledku během hodiny, dokonce třeba ani za celý den.“

„Nechceme od vás žádný závazek. Chceme jen, abyste nám to břemeno sňal z krku co možná nejrychleji, dřív než naše organizace a naše pověst utrpí ještě větší škodu než doposud.“

„Výborně. Tedy se ptám. Kdo z vás jako první navrhl, abyste za mnou zašli?“

„Co na tom záleží?“

„Položil jsem otázku, pane Corrigane.“

„To ano. Byl to…“ Starší partner zaváhal. „Ano, byl to Phelps.“

„Ne,“ oponoval mu Phelps. „Tys přišel do mé kanceláře a ptal ses, co si o tom myslím.“

„Tak jsi to byl ty, Frede?“

Briggs zamrkal. „To opravdu nemohu říct, Jime. Přicházím s tolika návrhy, klidně jsem mohl přijít i s tímhle. Vím, že Louis volal během polední přestávky, aby se nás vyptal na nějaká čísla, a že jsme o tom mluvili.“

„To je pravda,“ potvrdil Kustin. „Říkal jsi, že o tom uvažujete.“

„Trvá vám pěkně dlouho, než odpovíte na tak jednoduchou otázku,“ ozval se kousavý hlas. To promluvil bývalý právník O’Malley. „Ten návrh vyšel ode mne. Volal jsem ti kolem jedenácté, Jime, tys mi pověděl, že se do toho navezl Nero Wolfe, a já odpověděl, že můžeme udělat jen jedno – promluvit si s ním.“

Corrigan sešpulil rty. „To je pravda. A pak jsem se šel zeptat Emmeta na jeho mínění.“

Wolfe se otočil k O’Malleymu. „Vy jste dnes kolem jedenácté dopoledne telefonoval panu Corriganovi?“

„Ano.“

„Proč?“

„Abych zjistil, co je nového. Byl jsem celý týden mimo město, a jakmile jsem se vrátil, policie mě okamžitě začala znovu otravovat s Bairdem Archerem. Chtěl jsem vědět proč.“

„Proč jste odejel z města?“

„Byl jsem v Atlantě, v Georgii, a zjišťoval jsem něco ohledně dodávky oceli na jeden most.“

„Koho jste zastupoval?“

„Tuto firmu.“ O’Malley zkřivil ústa tak, že tvořila téměř diagonálu. „Přece si nemyslíte, že mě staří kolegové nechají umřít hlady, nebo ano? To určitě ne. Jím každý den. Nejen že dostávám svůj podíl z příjmů za nedokončené případy z doby před svým odchodem; dostávám i práci mimo kancelář. Víte, co je nejvýraznějším rysem mých bývalých kolegů? Láska k bližnímu.“ Poklepal si na hruď. „Já jsem jejich bližní.“

„K čertu, Cone,“ vyhrkl Phelps, „co tím chceš dokázat? Co chceš? Co jsi čekal?“

V Kustinových očích se mihl záblesk, když O'Malley promluvil. Pronesl suše: „Jsme zde, abychom odpověděli panu Wolfovi na jeho otázky. Odpovídejme tak, aby se něco dozvěděl."

„To není třeba," opáčil Wolfe. „Nejsme u soudu. Vyhýbavá odpověď je v mnohém výmluvná, skoro stejně jako lež. Já však doufám, že se ke lžím budete uchylovat co nejméně, protože by mi mohly posloužit jen v případě, že je odhalím, a to dá hodně práce. Například se každého z vás chci zeptat, zda se někdy pokusil napsat román, či zda toužil stát se spisovatelem. Odpovíte-li ne a já později, z rozhovorů s vašimi přáteli a známými zjistím, že mi jeden z vás lhal, bude to pro mě mít určitou hodnotu, ale ušetřilo by mi potíže, kdybyste mluvili pravdu, pokud pro vás není vyloženě trapná. Pokusil jste se někdy psát literaturu, pane O'Malley? Nebo jste si to aspoň přál víc, než aby to bylo možno označit za chvilkový rozmar?

„Ne."

„Pane Briggsi?"

„Ne."

Obdržel pět záporných odpovědí.

Wolfe se naklonil dopředu a prohlížel si je. „Samozřejmě," poznamenal, „pro můj předpoklad je zjevně nejvýznamnější zjištění, zda Leonard Dykes nebo někdo, koho znal, někdy sepsal literární dílo dostatečně dlouhé, aby jej bylo možné označit za román. Dal bych přednost Dykesovi, protože byl zavražděn. Policie se této věci nepochybně při výsleších dotkla a vy jste popřeli, že byste měli jakoukoli vědomost o Dykesových literárních aktivitách, ale já se rád dovídám věci z první ruky. Pane Corrigane, získal jste někdy informaci nebo alespoň náznak, z jakéhokoliv zdroje, že Dykes sepsal, píše či má v úmyslu nebo se chystá sepsat literární dílo?"

„Ne."

„Pane Phelpsi?" Znovu pětkrát ne.

Wolfe pokývl hlavou. „Z toho je patrné, proč – i kdybyste byli ochotni toto vydržet celý týden – vám nemohu slíbit, že nechám váš personál na pokoji. Pro takový druh operace má pan Goodwin skvělé schopnosti. Jestliže těm mladým ženám zakážete se s ním stýkat, pochybuji, že vám to bude co platné. Když neuposlechnou a vy je propustíte, tím zralejší budou pro jeho účely. A vydáte-li konkrétní

varování, že nikdo nesmí nic prozradit – ať by toho věděl sebeméně – o Dykesových literárních pokusech či ambicích, dříve či později se to pan Goodwin dozví a já se začnu ptát, proč jste přede mnou ta fakta chtěli zatajit. A jestliže některá z nich takovou informaci nevědomky získala, třeba jen zaslechla nějakou poznámku, dozvíme se to také.“

Nijak zvlášť na ně nezapůsobil. Louis Kustin se znuděně usmál. „Nejsme školáci, pane Wolfe. Dostudovali jsme už dávno. Pokud mohu mluvit sám za sebe, poslužte si všemi, jakýmikoli fakty, která se vám podaří zjistit a jež nějakým způsobem souvisí s tímto případem. Já o žádných nevím. Jsem tady – my všichni – abychom vás právě v tomto směru uspokojili.“

„Tak mi povězte toto, pane Kustine,“ řekl Wolfe nevzrušeně. „Pochopil jsem, že vyloučení pana O’Malleyho bylo pro pověst vaší firmy těžkou ranou, avšak vy jste na tom vydělal, protože jste se stal partnerem a nahradil jste pana O’Malleyho ve funkci odborníka na zastupování před soudem. Je to tak?“

Kustinovy oči se probraly. Zablýsklo v nich. „Tvrdím, že to s případem nijak nesouvisí.“

„Vycházíme z mého předpokladu. Samozřejmě, můžete odmítnout odpověď, ale uděláte-li to, proč jste vlastně přišel?“

„Odpověz mu, Louisi,“ vyzval ho O’Malley posměšným tónem.

„Prostě řekni ano.“

Pohlédli na sebe. Pochybuji, že se kterýkoli z nich někdy na advokáta protistrany díval takhle nepřátelsky. Pak se Kustinovy oči – už vůbec ne ospalé – obrátily k Wolfovi a on řekl: „Ano.“

„A váš podíl na výnosech firmy přirozeně vzrostl?“

„Ano.“

„Významně vzrostl?“

„Ano.“

Wolfe přejel pohledem doleva. „Vy jste na tom také získal, pane Corrigane? Stal jste se starším partnerem se zvýšeným podílem?“

Corriganova boxerská čelist se zachvěla. „Stal jsem se starším partnerem firmy, která byla zatraceně blízko dna. Procentuálně můj podíl vzrostl, ale celkové výnosy poklesly. Byl bych udělal lépe, kdybych se osamostatnil.“

„A bránilo ti v tom něco?“ zajímal se O’Malley. Jeho tón naznačoval, že Corrigana nenávidí asi o pětinu více než Kustina.

„Ano, Cone, bránilo. Musel jsem myslet na kolegy. Moje jméno stálo na dveřích spolu s jejich jmény. Bránila mi v tom moje loajalita.“

Náhle, bez sebemenšího varování, O’Malley vyskočil na nohy. Mám za to, že totéž provedl tisíckrát před soudem, aby protestoval proti položené otázce či dramaticky odmítl přednesený návrh, ale všechny ostatní to překvapilo stejně jako mne. Rozmáchl se jednou rukou a zvučně zvolal: „Loajalita!“ Pak sklesl zpátky do křesla, uchopil sklenici, pozvedl ji, řekl: „Na loajalitu,“ a napil se.

Čtyři členové firmy se po sobě podívali. Já jsem změnil mínění, pokud šlo o O’Malleyovu schopnost ovládnout telefonní budku.

Ozval se Wolfe: „A co vy, pane Briggsi? Vy jste také povýšil, když pan O’Malley odešel?“

Briggs zuřivě zamrkal. „Je mi to protivné,“ prohlásil upjatě. „Jsem rozhodně proti tomuto postupu. Něco o vás vím, pane Wolfe, a považuji vaše metody za neetické a odsouzeníhodné. Přišel jsem proti své vůli.“

„Frederick,“ podotkl vážně O’Malley, „by měl být soudcem. Hned jak vyšel ze školy, ho měli udělat soudcem. Byl by to ideální soudce. Má přesně onen druh smělé mysli, jež s potěšením rozhoduje o věcech, aniž by je chápala.“

Encyklopedik Phelps začal protestovat. „Všichni nemohou být tak brilantní jako ty, Cone. A možná je to tak dobře.“ ‘

O’Malley přikývl. „Máš úplnou pravdu, Emmette. Ale ty máš pravdu vždycky. A víš, nikdy mi to nevadilo, že máš vždycky pravdu, ani nevím proč. Nejde o to, že ty jediný jsi na mém pádu nic nezískal; nikdy mi to nevadilo.“

„Získal jsem tím. Povýšil jsem a dostal jsem větší podíl.“ Phelps se obrátil k Wolfovi. „Všichni jsme na neštěstí našeho kolegy vydělali nebo na něm vyděláme, pokud nás to úplně nezruinuje. Já také. Přesně řečeno nejsem advokát. Jsem vědec. Pro advokáta je vždycky nejzajímavější případ, na němž právě pracuje. Pro mě je nejzajímavější případ, rozsouzený ve Vídni v roce 1586. Vysvětluji to jen proto, abyste pochopil, že pro mne je váš případ nevýslovně

nudný. Možná by to tak nebylo, kdybych byl zabil Dykese a ty dvě mladé ženy, ale pochybuji o tom. Pochopitelně, byl bych pozorný, ale nezajímalo by mě to. Doufám, že mi prominete.“

Tohle, pomyslel jsem si, by se mi mohlo hodit při některém příštím rozhovoru s Phelpsovou sekretářkou Sue Donderovou. Z jejích nepříliš častých poznámek o jejím šéfovi jsem se tuhle drobnůstku nedověděl a ona se určitě o něm bude chtít dovědět něco nového, pokud už to neví. Děvčata považují za svoji povinnost vědět o svých šéfech všechno.

Wolfe s hlavou nakloněnou na stranu pozoroval chodící encyklopedii. „Vražda vás nudí, pane Phelpsi?“

„To jsem neřekl. ‚Nudí’ je aktivní tvar. Je mi to prostě lhostejné.“

„Což se nejedná o vaše živobytí?“

„Ano. Proto jsem tady. Přišel jsem a budu s vámi mluvit, ale nečekejte, že mě dokážete něčím vzrušit.“

„Tedy se o to ani nebudu pokoušet.“ Wolfe pohnul očima. „Mimochodem, pane O’Malley, proč jste přišel vy?“

„Z loajality.“ Již dřív jsem O’Malleyovi dolil sklenici a on ji zvedl. „Na loajalitu!“

„Vůči komu? Vůči vašim bývalým společníkům? Nabyl jsem dojmu, že jim nejste příliš nakloněn.“

„Z toho je vidět,“ – O´Malley odložil sklenici – „jak může zdání klamat. Mí staří přátelé, Jim, Emmett, Louis a Fred? Prošel bych kvůli nim třeba peklem. Vlastně jsem to opravdu udělal. Nestačí to jako přijatelný motiv pro moji přítomnost zde?“

„Dal bych přednost něčemu zřetelnějšímu.“

„Tak zkuste tohle. Měl jsem výjimečný talent a jisté ambice. Rozvíjel jsem svůj talent a cvičil své schopnosti s jediným cílem: abych mohl vstoupit do soudní síně s aktovkou v ruce, předstoupit před soudce a před porotu a ovlivnit jejich myšlení a jejich city natolik, že vynesou verdikt, jaký potřebuji. Celá čtyři léta jsem neprohrál jediný případ. Až jednoho dne jsem se ocitl tváří v tvář jisté porážce. Vůbec o tom nebylo pochyb. Vystaven tomuto tlaku jsem provedl hloupost: Poprvé a naposledy jsem podplatil porotce. Díky tomu se porota nedokázala dohodnout, o pár týdnů později jsem

dosáhl mimosoudního vyrovnání, myslel jsem si, že jsem ze všeho bezpečně venku, a vtom jsem to schytal. Někdo informoval soud, předvolali si porotce, zpracovali ho, zlomili ho a byl jsem hotov. Jen nedostatek důkazů mě uchránil před odsouzením pro trestný čin – porota byla rozdělena šest proti šesti – ale vyloučili mě z komory.“

„Kdo informoval soud?“

„Tehdy jsem to nevěděl. Nyní mám důvod se domnívat, že to udělala manželka toho porotce.“

„Věděl někdo z vašich společníků, oč se pokoušíte?“

„Ne. Nesouhlasili by s tím. Byli šokováni. Utrpěli šok, jako spravedliví muži – těmi spravedlivými myslím ty, které nikdy nechytili. Také byli loajální, pomohli mi bojovat, ale bylo to beznadějné. A tak jsem tady. Muž s výjimečným talentem, jehož nesmí použít. Mohl bych ho předvádět jen na jediném místě, a tam nesmím vkročit. Kromě toho jsem poznamenaný. Lidé, kteří by mohli mých schopností využít mimo soudní síň, o ně nestojí. A já jsem zlomený člověk. V mém postavem bych vůbec neměl trvat na dalším životě, ale hodlám pokračovat z čiré perverznosti. Mým jediným zdrojem příjmů je tato firma – splátky za případy rozpracované dřív, než jsem odešel, a také nějaké ty pochůzky. Je tedy v mém zájmu, aby firma prosperovala. Nabízím vám to jako důvod, proč jsem se dostavil s nimi. Pokud se vám nelíbí, mám ještě jednu alternativu. Chcete si ji poslechnout?“

„Pokud není příliš fantastická.“

„Vůbec není fantastická. Cítím hořkost vůči svým bývalým společníkům, protože mě nechali ve štychu. Považuji za docela možné, že jeden z nich zavraždil Dykese i ty dvě ženské, ačkoliv nemám ani ponětí proč, a že vy se toho budete držet tak dlouho, dokud mu to neprokážete, a já chci být u toho, až se to stane. Líbí se vám tenhle důvod víc?“

„Má své kouzlo.“

„A pak je tu ještě jedna možnost. Dykese i ty ženské jsem zabil já, ačkoliv, opět, netuším proč. Považuji vás za větší nebezpečí než policii a chci vás mít na očích.“

O’Malley uchopil sklenici. „To už jsou čtyři důvody a ty by vám mohly stačit.“

„Prozatím ano,“ souhlasil Wolfe. „Samozřejmě se navzájem vylučují. Podle jedné verze vás vaši společníci podpořili, podle druhé vás nechali ve štychu. Jak to bylo doopravdy?“

„Rvali se za mne jako tygři.“

„Zatraceně, Cone,“ vybuchl Phelps. „Opravdu jsme se rvali! Všechno ostatní jsme nechali plavat! Udělali jsme úplně všechno!“

S O’Malleym to ani nehnulo. „Tak byste si měl vybrat tuhle verzi,“ poradil Wolfovi. „Verzi číslo dvě. Máte ji potvrzenou z jiného zdroje, což se vždycky hodí.“

„V každém případě tomu dávám přednost.“ Wolfe vzhlédl k hodinám na stěně. „Panové, potřebuji, abyste mi pověděli úplně všechno o Leonardu Dykesovi, ale teď mě čeká večeře. Jak jsem řekl, lituji, že nejsme připraveni na hosty.“

Zvedli se ze svých křesel. Corrigan se otázal: „V kolik hodin se máme vrátit?“

Wolfe udělal obličej. Nenávidí práci v době trávení. „V devět?“ navrhl. „Hodí se vám to?“

Odvětili, že ano.

12

Když se Wolfe hodinu po půlnoci rozhodl ukončit pracovní den a nechal je odejít, vypadalo to, že mě čeká spousta schůzek s děvčaty. Ne že by se zdráhali odpovídat na otázky. Získali jsme přinejmenším čtrnáct tisíc faktů, tedy průměrně tisíc za hodinu, ale kdyby mi za to všechno někdo nabídl desetník, udělal bych kšeft. Nabrali jsem si informací až po žábry, ale nedozvěděli jsme se vůbec nic o Bairdu Archerovi nebo o psaní literárních děl či o čemkoliv, co by s tím nějak souviselo. Wolfe dokonce klesl tak hluboko, že se začal vyptávat, kde byli druhého února večer a šestadvacátého února odpoledne, přestože tohle už poldové samozřejmě pokryli a důkladně prověřili.

Hodně jsme se dověděli zejména o Leonardu Dykesovi, dost, abychom mohli napsat jeho životopis, ať už opravdový, anebo ve formě románu. Začal jako kancelářský poskok a díky své píli, přičinlivosti, loajalitě a uspokojivému stupni inteligence se

vypracoval až na vedoucího kanceláře a důvěrného úředníka. Nebyl ženatý. Kouřil dýmku a jednou se při nějaké oslavě v kanceláři namazal po dvou sklenicích punče, což dokazovalo, že neměl ve zvyku pít. Nebylo známo, že by se vedle svého zaměstnání zajímal o cokoliv, vyjma baseballu v létě a profesionálního hokeje v zimě. A tak dále a tak podobně. Nikdo z těch pěti neměl ani tušení, kdo a proč ho zabil.

Neustále se hašteřili, kvůli všemu. Například, když se Wolfe otázal, jak Dykes reagoval na O'Malleyho vyloučení z advokátní komory, a Corrigan odpověděl, že od Dykese obdržel písemnou rezignaci, chtěl Wolfe zjistit, kdy se to stalo. Corrigan tvrdil, že někdy v létě, nevzpomíná si prý přesně, ale bylo to někdy v červenci. Wolfe se zeptal, co v tom dopise stálo.

„Už si nevzpomínám, jak to formuloval," prohlásil Corrigan, „ale byla to jen otázka přehnaných skrupulí. Psal, že mezi personálem zaslechl nějaké řeči, podle nichž je za O'Malleyho potíže odpovědný on. Prý se to sice nezakládá na pravdě, ale on má pocit, že by to mohlo firmě škodit, kdyby to mělo pokračovat. A také se zmínil o tom, že za O'Malleyho vedení byl jmenován šéfem kanceláře a že si třeba nový režim bude přát nějaké změny, a proto prý tedy nabízí svoji rezignaci."

Wolfe zabručel: „Přijal jste ji?"

„To jistě ne. Zavolal jsem si ho a ubezpečil ho, že jsme s ním naprosto spokojeni, a poradil jsem mu, ať neposlouchá kancelářské drby."

„Rád bych si ten dopis prohlédl. Máte ho ještě?"

„Myslím, že jsme ho založili…" Corrigan se zarazil. „Ne, nezaložili. Poslal jsem ho Conovi O'Malleymu. Možná ho má on."

„Já jsem ti ho vrátil," namítl O'Malley.

„Jestli ano, pak si na to nevzpomínám."

„Muselo to tak být," prohlásil Phelps, „protože když jsi mi ho ukazoval, říkal jsi, že ho pošleš Conovi."

„Poslal mi ho," potvrdil O'Malley. „A já mu ho vrátil – okamžik, to je omyl. Vrátil jsem ho Fredovi. Osobně.

Zastavil jsem se v kanceláři, Jim tam nebyl, a tak jsem to dal Fredovi."

Briggs na něho zamrkal. „Tohle," pronesl upjatě, „rozhodně není pravda. Mně ten dopis ukázal Emmett." Zamrkal na všechny kolem. „Tohle se mi nelíbí, ale nijak mě to nepřekvapuje. Všichni víme, jak je Con nezodpovědný a že je to lhář."

„Proboha, Frede," protestoval Phelps, „proč by lhal o něčem takovém? Netvrdí, že ti ho ukázal. Říká jen, že ti ho předal."

„To je lež! To je naprostý výmysl!"

„Nemyslím," vložil se do toho Wolfe, „že by ta věc stála za tolik rozčilení. Rád bych si prohlédl nejen tento dopis, ale i cokoli jiného, co Dykes napsal – dopisy, memoranda, zprávy – nebo jejich kopie. Chci vědět, jak nakládal se slovy. Přál bych si, abyste mi poslali i ten dopis, pokud je k mání. Nepotřebuji těch materiálů celou hromadu – tucet položek postačí. Mohl bych je dostat?"

Přisvědčili.

Když odešli, protáhl jsem se, zívl jsem a zeptal jsem se: „Prodiskutujeme to hned, anebo to počká do rána?"

„O čem k čertu chcete diskutovat?" Wolfe odsunul křeslo a vstal.

„Jděte spát." Odmašíroval k výtahu.

Následujícího dne, v pátek, jsem zažil buď strašnou smůlu, anebo dvojnásobné odmítnutí, nevěděl jsem jistě, co z toho. Zavolal jsem Sue Donderové, abych jí nabídl nějakou společnou akci, a bylo mi řečeno, že týž den odpoledne odjíždí na celý víkend z města a vrátí se až v neděli pozdě večer. Jako nejlepší alternativu jsem zvolil Eleanor Gruberovou, která mi oznámila, že je už zadaná. Projel jsem celý seznam, ve snaze být objektivní, a ustanovil jsem se na Blanche Dukeové. Musím přiznat, že když jsem se jí dovolal, nevypadala zvlášť nadšeně, ale za to nejspíš mohla ta ústředna. V pátek nemohla, ale přistoupila na schůzku v sobotu o sedmé.

Saul, Fred a Orrie nám podávali telefonická hlášení a v pátek, chvíli před šestou hodinou, přišel Saul osobně. Jediný důvod, proč bych Saula nevolil do funkce prezidenta Spojených států, spočívá v jeho oblečení. Nedokážu pochopit, že se v zašlé hnědé čepici a starém hnědém obleku dokáže pohybovat po New Yorku, dostat se skoro kamkoliv, a přesto na sebe neupoutat pozornost jako vetřelec. Wolfe mu ještě nikdy nedal úkol, který by nedokázal splnit lépe než

kdokoli jiný, kromě mne, a pokud jde o ten můj argument ohledně jeho zvolení prezidentem, co mu třeba koupit oblek a klobouk a počkat, jak to dopadne?

Usedl na krajíček jednoho ze žlutých křesel a vyptával se: „Něco nového?“

„Ne,“ odvětil jsem. „Jak víš, obvykle bývá těžké odhadnout, za jak dlouho ten který případ skončí, ale tentokrát je to hračka. Jakmile náš klient utratí poslední cent, jdeme od toho.“

„To je to tak zlé? Soustředil se na to pan Wolfe důkladně?“

„Chceš vědět, jestli pracuje, nebo se fláká. Začal se lidí vyptávat, kde byli v pondělí dvacátého šestého února ve čtvrt na čtyři odpoledne. To teda je opravdu výkon hodný génia.“

Vešel Wolfe, pozdravil Saula a sedl si ke stolu. Saul podal hlášení. Wolfe jako obvykle požadoval všechny podrobnosti a dostalo se mu jich: jména soudce, předsedy a ostatních členů poroty, charakteristika případu, v němž O’Malleymu hrozila porážka, včetně jmen účastníků sporu, a tak dále. To udání dostal soud poštou ve formě nepodepsaného dopisu naklepaného na stroji a obsahovalo dostatečné množství detailů, díky jimž se během pár hodin dostali až k tomu porotci. Všechny pokusy o vypátrání pisatele udání byly bezvýsledné. Po delším posezení s městskými zaměstnanci porotce přiznal, že od O’Malleyho dostal tři tisíce dolarů v hotovosti a víc než polovinu této částky se podařilo zajistit. Louis Kustin vystoupil jako zástupce obhajoby v procesech s O’Malleym i s porotcem a díky skvělému výkonu v obou případech dosáhl toho, že se porota nedohodla. Saul věnoval celý jeden den pokusům dostat se do archívu a prohlédnout si to nepodepsané udání, ale neuspěl.

Podplaceným porotcem byl obchodník s obuví jménem Anderson. Saul si dvakrát promluvil s ním i s jeho ženou. Ženina výpověď spočívala ve čtyřech hlavních bodech: zaprvé, ona ten dopis nenapsala; za druhé, nevěděla, že její muž přijal úplatek; za třetí, kdyby věděla, že přijal úplatek, určitě by to na něj neřekla; a za čtvrté, neumí psát na stroji. Její muž jí zřejmě věřil. To ovšem nic nedokazovalo, neboť schopnost některých manželů věřit svým ženám nezná hranic, ale když ji svým hlasem podpořil i Saul, Wolfovi i mně to stačilo. Saul dokáže vyčenichat lháře i skrz betonovou zeď.

Navrhl, že by mohl Andersona přivést, aby si Wolfe udělal vlastní úsudek, ale Wolfe to odmítl. Saul dostal příkaz připojit se k Fredovi v pátrání po Dykesových přátelích a známých mimo kancelář.

V sobotu ráno nám poslíček doručil velkou obálku. Obsahovala vzkaz od Emmetta Phelpse, toho šest stop vysokého učence, lhostejného vůči vraždám. Byl napsán na stroji, na hlavičkovém papíru firmy:

Milý pane Wolfe.

Zasílám vám tímto některé materiály napsané Leonardem Dykesem, o něž jste žádal.

Je mezi nimi i jeho písemná rezignace datovaná 19. července 1950, kterou, jak jste uvedl, byste si rád prohlédl. Výrok pana O'Malleyho, podle něhož dopis odevzdal panu Briggsovi, byl očividně pravdivý, protože jsme jej nalezli v našich složkách. Pan O'Malley včera navštívil naši kancelář a já mu sdělil, že se dopis našel.

Materiály nám laskavě vraťte, až s nimi budete hotov.

S upřímným pozdravem

Emmett Phelps

Dykesova rezignace zabrala celou stránku s jednoduchým řádkováním, ale stálo tam jen to, co už nám pověděl Corrigan – že s ohledem na klepy mezi personálem, podle nichž udal O'Malleyho on a tím poškodil pověst firmy, a také proto, že nové vedení možná bude chtít provést jisté změny, uctivě nabízí své odstoupení. Použil k tomu třikrát více slov než bylo nutné. Pokud šlo o ostatní materiály – memoranda, zprávy a kopie dopisů – snad by z nich mohl Wolfe vypozorovat, jak Dykes nakládal se slovy, ale jinak byly zbytečné jako loňské výsledky boxu. Wolfe jimi listoval, každou stránku si prohlédl a pak ji podal mně. Já jsem přečetl každičké slovo, jelikož jsem nechtěl zavdat podnět k dalším poznámkám o mé snížené pozorovací schopnosti, jako tehdy, když jsem prošvihl jméno Baird Archer. Když jsem skončil, podal jsem mu to všechno zase zpátky s nějakou bezvýznamnou poznámkou, vytáhl jsem psací stroj a pustil jsem se do přepisování dopisů, jež mi předtím nadiktoval.

Bušil jsem do kláves, když tu se najednou zeptal: „Co má tohle znamenat?“

Vstal jsem a šel se podívat. Měl v ruce Dykesovu rezignaci. Postrčil ji směrem ke mně. „Ta poznámka tužkou v rohu. Co to je?“

Podíval jsem se. Někdo tam tužkou naškrábal:

Žlm 146 – 3

Pokývl jsem hlavou. „Jo, toho jsem si všiml. Nemám ponětí. Žemlovka číslo 146, tři porce?’

To ‚lm’ je malými písmeny.“

„To je pravda. Myslíte, že bych je měl zvětšit?“

„Ne. Nejspíš je to bezvýznamné, ale vzbudilo to moji zvědavost. Nenapadá vás nic?“

Olízl jsem si rty, abych vypadal zamyšleně. „Takhle najednou ne. Vás ano?“

Sáhl po tom papíru a zachmuřil se na něj. „Je tady jedna možná úvaha. Velké Ž a malé lm, to nejspíš nebudou iniciály. Znám jen jedno slovo, pro nějž se běžně používá zkratka Žlm. A s těmi čísly, následujícími po Žlm, je to ještě pravděpodobnější. Pořád vás nic nenapadá?“

„Nu, nenapadá, ale…“

„Ne. Podejte mi Bibli.“

Přistoupil jsem k policím s knihami, vzal jsem ji a vrátil jsem se.

„Nalistujte Žalm číslo 146 a přečtěte třetí verš.“ Připouštím, že jsem se musel podívat do obsahu. Pak jsem začal obracet stránky, našel jsem to a podíval se. „Ať se propadnu,“ zamumlal jsem. „Přečtěte to!“ zahulákal Wolfe.

Přečetl jsem to nahlas. „Nedoufejte v knížata, v člověka, u něhož záchrany není.“

„Aha,“ řekl Wolfe a zhluboka si povzdechl.

„No dobře,“ uznal jsem. „Nedoufejte, tak se jmenoval román Bairda Archera. Konečně jste se dostal aspoň na startovní čáru, ale čistě šťastnou náhodou. Pro úplnost zde poznamenávám, že čirou shodou okolností se ten odkaz objevil právě na dokumentu, který jste si vyžádal, a vy jste si ho všiml. Jestli takhle…“

„Fuj,“ odfrkl Wolfe. „Nešlo o žádnou shodu okolností a tomu odkazu by porozuměl každý trouba.“

„Já jsem supertrouba.“

„Ne.“ Měl takovou radost, že byl až velkorysý. „Vy jste to pro nás získal. Vy jste sem přivedl ty ženy a vyděsil jste je. Natolik jste je vyděsil, že někdo – možná jich bylo i víc – považoval za nutné přiznat, že mezi Bairdem Archerem a někým z jejich kanceláře existuje nějaká souvislost.“

„Někdo? Některá z těch ženských?“

„To nemyslím. Dávám přednost mužům a ty materiály od Dykese jsem si vyžádal od mužů. Vyděsil jste jednoho nebo několik mužů. Chci vědět kterého či které. Máte dnes večer něco smluveného?“

„Ano, schůzku s blondýnou z ústředny. Tři blond odstíny na jedné hlavě.“

„Výborně. Zjistěte, kdo napsal tak výrazným, hranatým rukopisem tu poznámku na Dykesův dopis. Při všech svatých doufám, že to nebyl sám Dykes.“ Wolfe se zamračil a zavrtěl hlavou. „Musím se opravit. Jediné, co mohu očekávat, je, že zjistíte, čí rukopis ta poznámka připomíná. Raději byste jí neměl ten dopis ani tu poznámku ukazovat.“

„Jasně, udělejte mi to co možná nejtěžší.“

Ale nebylo to tak těžké, jak by se zdálo, protože ten rukopis bylo snadné napodobit. Celé odpoledne jsem trénoval, než jsem tu návnadu připravil. Když jsem v 18.40 odešel na rande, měl jsem v náprsní kapse svého nejnovějšího lehkého modrého obleku jednu z položek, jež jsme obdrželi – strojem psané memorandum od Leonarda Dykese – na něž jsem tužkou na okraj připsal:

CO 3-4620

13

Toho večera mě Blanche Dukeová překvapila. Před večeří si dala dvě sklenice své speciální směsi – gin, vermut, grenadina a pernod – a pak toho nechala. Víc ani kapku. Také měla na sobě pěkné, jednoduché modré šaty a byla jen mírně nalíčená. A co bylo důležitější, tančila lépe než Sue Donderová. Celkem vzato, i když

nebyla pro Bobolink žádný zázrak, určitě nebylo třeba se za ni omlouvat a díky jí mi kapela v Bobolinku připadala lepší než obvykle. V deset hodin už jsem byl docela ochoten podělit se o výdaje s naším klientem. Jenže jsem tu byl pracovně. Vrátili jsme se ke stolu po sambě, při níž jsem si vymýšlel nové pohyby, jak jen to šlo, a ona mě sledovala, jako bychom si to spolu už aspoň stokrát vyzkoušeli. Naléhal jsem, že už je dávno po večeři a měli bychom se napít, ale ona odmítla.

„Koukejte," namítl jsem, „je to všechno špatně. Já si tady jen užívám a přitom bych měl pracovat. Účelem bylo vás trochu rozparádit, abyste se uvolnila – a vy pijete vodu. Jak mi můžete něco vybreptat, když nepijete?'

„Mám ráda tanec," prohlásila.

„To se nedivím, vzhledem k tomu, jak tančíte. Já taky rád tancuju, ale teď mám jeden problém. Musím přestat se zábavou a něco z vás vytáhnout."

Potřásla hlavou. „Když tančím, nepiji, protože mám tanec ráda. Zkuste to zítra odpoledne, až si budu mýt vlasy. Nenávidím mytí vlasů. Proč myslíte, že ze mě můžete něco vytáhnout?"

Náš číšník se začal ometat kolem, tak jsem si něco objednal, abych se ho zbavil.

„Nu," odvětil jsem, „musí tu něco být, když si myslíte, že Dykese zabil O'Malley Musíte mít přece nějaký důvod…"

„Já si to nemyslím."

„Ve středu večer jste to říkala."

Mávla rukou. „Protože jsem chtěla vytočit Eleanor Gruberovou. Je do O'Malleyho celá blázen. Já si to vůbec nemyslím. Myslím, že Len Dykes spáchal sebevraždu."

„Ale? Kohopak chcete vytočit tímhle?"

„Nikoho. Mohlo by to naštvat Sue, ale já ji mám ráda, a tak to neříkám. Jen si to myslím."

„Sue Donderovou? Proč ji?"

„Nu…" Blanche svraštila čelo. „Samozřejmě, vy jste neznal Lena Dykese."

„Ne."

„Byl to podivín. Svým způsobem celkem slušný chlap, ale divný. Před ženskými se styděl a v portmonce nosil fotografii jen jediné ženy a kdo myslíte, že to byl? Jeho sestra, prokristapána! A pak jsem ho jednou viděla…“

Náhle se odmlčela. Orchestr spustil congu. Rozhoupala ramena do rytmu. Dalo se udělat jen jediné. Vstal jsem, podal jí ruku, ona se ke mně připojila a protáhli jsme se na parket. Po čtvrthodině jsme se vrátili ke stolu a vyměnili si pohledy nelíčeného obdivu.

„Dokončeme tu záležitost,“ navrhl jsem, „a pak si můžeme pořádně zatancovat. Říkala jste, že jste jednou Dykese viděla – při čem?“

Chvíli nechápavě zírala a pak přikývla. „Ach ano. Opravdu s tím musíme začínat znovu?“

„Já ano.“

„Tak dobrá. Viděla jsem, jak se díval na Sue. Kamaráde, to byl tedy pohled! Dělala jsem si z něj pro to legraci, což byla chyba, protože si mě vybral za důvěrnici. Tehdy poprvé…“

„Kdy to bylo?“

„Před rokem, možná o něco dřív. Poprvé v životě – v jeho věku – ho prý zaujala nějaká ženská! Chytlo ho to hrozně, jako žaludeční vřed. Úspěšně to tajil, jen přede mnou ne, a já to tedy schytávala. Zval ji na schůzku, ale neměl šanci. Vyptával se mě, co má dělat, a něco jsem mu musela poradit. Tak jsem mu řekla, že Sue je děvče dychtící po slávě a že by se tedy měl stát nějak slavným – třeba se stát senátorem, dostat se do mužstva Yankees nebo napsat knihu. A tak napsal knihu, vydavatelé ji odmítli a on se zabil.“

Netvářil jsem se nijak vzrušeně. „Pověděl vám, že napsal knihu?“

„Ne, nikdy se o tom nezmínil. Tou dobou taky o ní přestal mluvit a já s tím nezačínala, protože jsem ho nechtěla znovu vyhecovat. Ale byla to jedna z věcí, které jsem mu navrhla, a teď je všude hrozná sháňka po odmítnuté knize, tak proč bych si nedala dvě a dvě dohromady?“

Byl bych mohl namítnout, že spáchal-li Dykes v prosinci sebevraždu, jak potom vysvětlit únorové vraždy Joan Wellmanové a

Rachel Abramsové, ale chtěl jsem se dostat k věci dřív, než zase začnou hrát. Trochu jsem se napil.

Usmál jsem se na ni, abych zachoval přátelskou atmosféru.

„I kdybyste měla pravdu s tou sebevraždou, co když jste trochu zaměnila osoby? Co když upíral zraky na vás a ne na Sue?“

Odfrkla: „Na mě? Jestli to měl být kompliment, zkuste to radši znovu.“

„Nezkusím.“ Sáhl jsem rukou do náprsní kapsy a vytáhl složený list papíru. „Tohle memorandum vypracoval na náklady kanceláře Dykes. Je na něm datum z loňského května.“ Rozložil jsem list. „Chtěl jsem se vás zeptat, proč si tady poznamenal vaše telefonní číslo, ale vy mi teď povíte, že to bylo v době, kdy vám vyprávěl o Sue a žádal vás o radu, tak k čemu by to bylo.“ Začal jsem to zase skládat.

„Moje telefonní číslo?“ opakovala.

„Jo. Columbus tři, čtyři-šest-dva-nula.“

„Ukažte.“

Podal jsem jí to a ona se podívala. Podržela si list proti světlu a podívala se ještě jednou. „Tohle nepsal Len,“ prohlásila.

„Jak to, že ne?“

„Není to jeho písmo.“

„A čí tedy? Vaše?“

„Ne. Corriganovo. Ten píše takhle hranatě.“ Zamračila se na mě. „Oč tu vlastně jde? Proč by si Corrigan zapisoval na staré memorandum moje telefonní číslo?“

„Ale, zapomeňte na to.“ Natáhl jsem se a vzal jí ten papír z prstů. „Myslel jsem, že to třeba psal Dykes, a chtěl jsem se na to zeptat. Třeba vám Corrigan potřeboval kvůli něčemu zavolat po pracovní době.“ Zazněl rachot bubnů a orchestr se rozjel. Zastrčil jsem memorandum do kapsy a vstal jsem. „Necháme toho. Podíváme se, jak se nám bude zamlouvat tohle.“

Zamlouvalo se nám to velmi.

Když jsem se asi ve dvě vrátil domů, Wolfe už odešel nahoru do postele. Než jsem se vydal po schodech nahoru, zasunul jsem zástrčky na předních i zadních dveřích, otočil jsem klikou sejfu a vypil jsem sklenici mléka. Odhrnul jsem pokrývky a přemýšlel o

rozporuplnosti života. Proč by takhle nemohla tancovat Sue namísto Blanche? Kdyby se dalo přijít na nějaký způsob, jak zkombinovat…

Nedělní rozvrh ve Wolfově domě se změnil ode dne, kdy ho jeho nejbližší přítel, majitel Rustermannova restaurantu Marko Vukčič přemluvil, aby nechal v suterénu instalovat kulečníkový stůl. Obvykle teď Wolfe trávil nedělní dopoledne s Fritzem v kuchyni při přípravě nějaké speciality. O půl druhé přišel Marko, aby jim pomohl jejich výtvor ohodnotit a pak se vydali do suterénu na čtyř až pětihodinovou seanci s tágy a koulemi. Já se toho účastnil jen málokdy, i když jsem byl doma, protože Wolfa vztekalo, když se mi náhodou povedla velká série.

V tuto neděli jsem jednoznačně očekával, že se mi podaří domácí řád narušit, když Wolfe po snídani ve svém pokoji přišel do kuchyně a já mu oznámil: „Ta poznámka na dopise je psána rukopisem staršího partnera Jamese A. Corrigana."

Chvíli se na mě škaredil a pak se obrátil k Fritzovi. „Rozhodl jsem se," pronesl útočně, „že husí sádlo nepoužijeme."

Zvýšil jsem hlas. „Ta poznámka na do…"

„Slyšel jsem vás! Zaneste ten dopis panu Cramerovi a všechno mu povězte."

Nemělo smysl na něj ječet, když mluvil takovým tónem, a tak jsem se ovládl. „Naučil jste mne," pronesl jsem škrobeně, „zapamatovat si všechny výroky doslova, včetně vašich. Včera jste řekl, že chcete vědět, koho jsme vyděsili a čí rukopis ta poznámka připomíná. Než jsem to zjistil, uplynul celý večer a utratil jsem hromadu Wellmanových prachů. A teď to mám, prokristapána, dát Cramerovi? Není náhodou neděle? Jestli jsou vyděšení, určitě přijdou. Smím použít telefon?"

Pevně sevřel rty. „Co jste ještě zjistil?"

„Nic. Tohle jste ode mě chtěl."

„Dobře. Uspokojivé. Chystáme se dnes s Fritzem péci perličku a máme nejvyšší čas. Když přivedete pana Corrigana nebo i všechny ostatní, co se asi stane? Ukážu mu tu poznámku a on popře, že by o ní cokoliv věděl. Zeptám se, kde ten dopis byl, a oni odpoví, že k němu měl každý snadný přístup. To potrvá tak pět minut. A co dál?"

„Houbeles. Jestli v neděli dáváte před prací přednost kulečníku, tak počkejte do zítra. Proč bychom to měli dávat Cramerovi?“

„Protože pro takový účel je stejně dobrý jako já – dokonce lepší. Pro něj je to potvrzení – pro mě ovšem ne – mého předpokladu, že někdo v té firmě má něco na svědomí v souvislosti s vraždami tří osob. Aspoň natolik se nám je podařilo vystrašit. S tímto dopisem se je inspektorovi možná podaří vystrašit ještě víc. Odneste ho inspektoru Cramerovi a neotravujte mě. Víte moc dobře, že pro mě kulečník není hra, ale cvičení.“

Vykročil k ledničce.

Měl jsem chuť strávit nejprve pár hodin s novinami, než se vydám do města, ale rozhodl jsem se, že nemá smysl se chovat jako dítě jen proto, že se tak chová Wolfe. A kromě toho, u něj člověk nikdy neví. Možná se mu jen zachtělo věnovat se místo práce vaření a jídlu a zahrát si kulečník, ale třeba se chystal předvést nějaký extra kousek. Často se pouští do složitých akcí, aniž by mě předem upozornil, a nebylo vyloučeno, že na tom odkazu nebo na způsobu, jak k němu přišel, bylo něco, z čeho usoudil, že bude lépe předat to Cramerovi, než aby s tím vyrukoval sám. Cestou kolem patnácti bloků na Dvacátou ulici, v ledovém březnovém větru, který na mě dotíral z pravé strany, jsem všechno uvážil a dospěl jsem k názoru, že buď bude pršet, anebo sněžit.

Cramer nebyl přítomen, ale Purley Stebbins ano. Nabídl mi židli u konce svého stolu a vyslechl mé vyprávění. Vyklopil jsem mu všechno, až na to, jak jsme zjistili, že jde o Corriganův rukopis, protože se mi nezdálo být nutné zatahovat do toho i Blanche. Řekl jsem prostě, že máme důvod se domnívat, že to vypadá jako Corriganův rukopis. Samozřejmě věděl, že se román Bairda Archera jmenoval Nedoufejte. Rozhlížel se po nějaké Bibli, aby si ověřil znění třetího verše ve 146. žalmu, ale žádnou nenašel.

Zatvářil se skepticky, ale nejen proto. „Tvrdíte, že Wolfe tohle dostal včera?“ vyptával se. „Správně.“

„A vůbec nic s tím nepodnikl?“

„Tak.“

„Nezeptal se na to Corrigana nebo někoho z ostatních?“

„Nezeptal.“

„Tak co s tím je k čertu v nepořádku?“

„O ničem nevím. Spolupracujeme.“

Purley zafrkal. „Nero Wolfe nám postoupí takhle šťavnatý sousto, aniž by z něj předtím sám vyždímal co se dá? Kulový.“

„Jestli se vám to nelíbí,“ pronesl jsem důstojně, „odnesu si to a uvidím, jestli bych vám nesehnal něco lepšího. Líbilo by se vám podepsané přiznání s udáním míst a dat?“

„Líbilo by se mi vaše písemné prohlášení o tom, jak jste k tomuhle přišel.“

„S radostí, když mi dáte slušný psací stroj.“

Jak jsem očekával, dali mi underwoodku asi v mých letech. Požádal jsem o novou pásku a nakonec jednu někde vyhrabali.

Po návratu domů jsem vyřídil pár drobností v kanceláři a pak jsem se pohodlně usadil k novinám. Wolfe si pořád chodil pro něco, co potřeboval v kuchyni. Kolem poledne se vrátil, usedl za stůl a vyžádal si podrobné hlášení o mém večeru se slečnou Dukeovou. Perličku už zřejmě měli plně pod kontrolou. Vyhověl jsem mu, v domnění, že mě snad poučí o své strategii, pokud tedy nějakou má, ale dostalo se mi jen pokývnutí.

Nic víc už se v neděli nestalo, až na to, že po obědě jsem byl přizván ke kulečníku a podařilo se mi udělat sérii devětadvaceti bodů a po večeři jsem dostal příkaz pozvat na zítřek na jedenáctou hodinu Saula, Freda a Orrieho, aby podali hlášení.

Když Wolfe sešel ze skleníku, byli už všichni na místě: Saul Panzer v hnědém obleku, drobný a šlachovitý, Fred Durkin, se zarudlým kulatým obličejem a šířící se pleší, který právem nejstaršího obsadil červené křeslo, a Orrie Cather, jenž se svojí hranatou čelistí a vlasy ostříhanými na ježka vypadal dostatečně mladě na to, aby mohl být profesionálním fotbalistou. Wolfe začal s Fredem, pak přešel k Orriemu a Saula si nechal na konec.

S informacemi, jež dodali k tomu, co jsme už věděli z policejní složky, od děvčat a od členů firmy, včetně drobného příspěvku Blanche Dukeové ze sobotního večera, jsme určitě měli o Leonardu Dykesovi obsáhlé vědomosti. Mohl bych vám o něm popsat celých padesát stránek, ale tím byste se dostali přesně tam, kde jsme byli my, a k čemu by vám to bylo? Pokud někdo z těch, kdo ho znali, měl

představu o tom, kdo nebo proč ho zabil, neřekl nám to. Saul, Fred a Orrie byli dobří chlapi, ale nezachytili ani sebemenší záblesk, ačkoli pokryli všechny možné zdroje informací, s výjimkou jeho sestry, žijící v Kalifornii. Wolfe je zdržel až do oběda a pak je propustil. Saul nesnáší pocit, že přišel s prázdnou, ještě víc než já, a proto se nabídl, že bude ještě den či dva pokračovat na vlastní náklady, ale Wolfe to odmítl.

Když odešli, zůstal Wolfe jen tak sedět a plné tři minuty zíral do nicoty, než odsunul křeslo, přestože už předtím Fritz ohlásil oběd. Vydal hluboký povzdech, vstal a zavrčel na mě, abych šel také.

Právě jsme se vrátili do kanceláře po tichém obědě, který rozhodně neoplýval družnou atmosférou, když zazněl zvonek a já šel otevřít. Nestává se často, že by mi udělalo radost, když na zápraží uvidím policistu, ale toto byl jeden z těch vzácných okamžiků. I kdyby se zjevil jen obyčejný polda, znamenalo by to, že se něco děje nebo se snad bude dít, a tohle byl inspektor Cramer osobně. Otevřel jsem, pozval ho dál a uvedl ho do kanceláře, aniž bych se obtěžoval s ohlašováním.

Zavrčel na Wolfa a Wolfe na něj. Sedl si, z kapsy u saka vytáhl doutník, prohlédl si ho, vrazil mezi zuby, pohnul čelistí, aby vyzkoušel různé úhly, a zase ho vyndal.

„Přemýšlím, jak začít," zamumlal.

„Mohu vám být nápomocen?" otázal se Wolfe zdvořile.

„Ano. Ale nebudete. Jedna věc je jistá, nemám v úmyslu se rozčilovat. Nic by mi to nepomohlo, protože pochybuju, že bych vám mohl přišít něco, co by sedělo. Platí ještě ta naše dohoda?"

„Samozřejmě. Proč by neplatila?"

„Tak mi to laskavě vysvětlete. Když jste se rozhodl vyrukovat s tím trikem, abychom na někoho skočili, proč jste si vybral Corrigana?"

Wolfe potřásl hlavou. „Měl byste raději začít znovu, pane Cramere. Tohle je úplně nejhorší způsob. Žádný trik jsem…"

Cramer ho hrubě a důrazně přerušil neslušným slovem. A pokračoval: „Říkal jsem, že se nechci rozčilovat, a taky se rozčilovat nebudu, ale koukněte se na to. Dostal jste ten dopis s poznamenaným odkazem. Je to první opravdový důkaz, který kdo kdy viděl, jež

spojuje někoho z té kanceláře s Bairdem Archerem a tedy i s vraždami. Opravdu významný objev. Mohl jste to použít několika způsoby, ale vy jste nezkusil ani jeden z nich a poslal jste to mně. Dnes ráno jsem tam vyslal poručíka Rowcliffa. Corrigan připouští, že ta poznámka připomíná jeho rukopis, ale naprosto popírá, že by ji napsal on a že by měl ponětí, co to znamená. Ostatní také všechno popírají.“

Cramer naklonil hlavu na stranu. „Už mockrát jsem tu seděl a poslouchal, jak rozvíjíte domněnky založené na mnohem slabším základě, než je ta moje. Nevím, kde jste sehnal vzorek Corriganova rukopisu, ale to by bylo snadné. A taky nevím, jestli jste tu poznámku na dopis napsal vy anebo Goodwin, a je mi to fuk. Jeden z vás to udělal. Já chci vědět jen jedno: Proč? Vy jste moc chytrý a taky moc líný na to, abyste takový trik zkusil jen tak pro legraci. Proto se nechci rozčilovat a taky se nerozčiluju. Něco od toho očekáváte. Co je to?“

Vložil si doutník do úst a zabořil do něj zuby.

Wolfe ho pozoroval. „Zatraceně,“ pronesl s politováním, „takhle se nikam nedostaneme.“

„Proč ne? Jsem přece, sakra, rozumný?“

„To opravdu jste. Ale nemůžeme si rozumět. Vy jste ochoten mě poslouchat jen tehdy, potvrdím-li váš předpoklad, že tu poznámku jsme na dopis napsali já anebo pan Goodwin a napodobili při tom rukopis pana Corrigana. Nebudete mě poslouchat, když to popřu a nabídnu vám místo toho svoji vlastní domněnku, podle níž ta poznámka je opravdu trikem, ale není to můj trik. Nebo budete poslouchat?“

„Zkuste to.“

„Dobrá. Někdo mi chtěl poskytnout důkaz, jež by podepřel správnost směru, jímž se ubírá moje vyšetřování, ale pouze takovým způsobem, že fakticky zůstanu i nadále trčet na místě. To, že důkaz ukazuje na Corrigana, může být záměr anebo čirá náhoda. Na někoho to ukazovat musí a Corrigana si možná vybrali proto, že je jen těžko zranitelný. Rozhodl jsem se raději nedělat ze sebe osla a nereagovat na to. Jediné, co bych tím získal, by byla řada záporných odpovědí. Nyní je situace taková, že ty záporné odpovědi sesbíral poručík

Rowcliff a já v tom nijak nefiguruji. Oni nevědí – on neví, – jak jsem to přijal. Pokud jde o mne, netuším, kdo to je ani jaké jsou jeho pohnutky či proč se mě pokusil popíchnout, ale chtěl bych to zjistit. Pokusí-li se o něco ještě jednou, třeba na to přijdu.“

Wolfe otočil ruku dlaní vzhůru. „To je vše.“

„Tomu nevěřím.“

„To jsem ani nečekal.“

„Oukej. Poslechl jsem si vaši domněnku a teď zkusíme tu moji. Tu poznámku jste na dopis napsal vy a poslal mi ji jako dárek. Proč?“

„Ne, pane Cramere. Je mi líto, ale tohle je nad moje síly. Leda byste předpokládal, že jsem přišel o rozum, a v tom případě, proč byste se mnou utrácel čas?“

„Taky že nebudu.“ Cramer vstal z křesla a v tu chvíli všechno jeho odhodlání nerozčilovat se vylítlo komínem. Mrštil doutníkem směrem k mému odpadkovému koši, minul o celý yard a zasáhl mne do kotníku. „Vy tlustej, nafoukanej všiváckej lháři,“ zachraptěl. Pak se otočil a vypochodoval ven.

Pomyslel jsem si, že za daných okolností bude jen správné nechat ho, ať se do kabátu nasouká sám, a tak jsem zůstal sedět. Pak mě ale napadlo, že by se sám mohl pokusit o nějaký ten trik, a tak, když bouchly dveře, jsem vstal a odšoural se do haly. Pohledem skrze panel z polopropustného skla jsem viděl, jak přechází chodník a nastupuje do auta, jehož dveře se pro pana inspektora otevřely.

Vrátil jsem se do kanceláře, kde seděl Wolfe se zavřenýma očima a swaštělým obočím. Doufal jsem, při bohu na nebesích, že se necítí stejně bezmocně a zbytečně jako já, ale z výrazu jeho tváře se ve mně zrodila naděje. Pohlédl jsem na zápěstí. 14.52. Když jsem se podíval znovu, bylo 15.06. Chtělo se mi zívnout, ale zdálo se mi to nevhodné, a tak jsem zakašlal.

Wolfe vyštěkl: „Kde je pan Wellman?“

„V Peorii. Odjel tam v pátek.“

Otevřel oči a posadil se zpříma. „Jak dlouho letí letadlo do Los Angeles?“

„Deset, jedenáct hodin. Některým to trvá i déle.“

„Kdy letí příští spoj?“

„To nevím.“

„Zjistěte to. Počkejte. Byli jsme už někdy v minulosti dohnáni do takových krajností?“

„Ne.“

„Souhlasím. Ten gambit s poznámkou na dopise – k čemu to bylo? Zatraceně! A všichni všechno popírají. Znáte jméno a adresu Dykesovy sestry v Kalifornii?“

„Ano, pane.“

„Zavolejte panu Wellmanovi a povězte mu, že navrhuji, abyste za ní zaletěl. Sdělte mu, že buď to tak uděláme, anebo odstupuji od případu. Bude-li s takovými výdaji souhlasit, rezervujte si místo v prvním letadle a jděte se sbalit. Mezitím pro vás připravím instrukce. Je v sejfu dost peněz?“

„Ano.“

„Vezměte si hodně. Jste ochoten přeletět kontinent v letadle?“

„Risknu to.“

Otřásl se. Pro něj i cesta taxíkem přes dva bloky představuje lehkomyslný hazard.

14

Na západním pobřeží už jsem nebyl několik let. Většinu noci jsem prospal, ale vzbudil jsem se, když stewardka přinesla ranní kávu, a pak už jsem udržel oči otevřené a pozoroval krajinu pod námi. Není pochyb o tom, že pouštní krajina je upravenější než místa, kde si všechno jen tak roste, a samozřejmě, taky tam nemají problémy s plevelem. Ale z letadla jsem viděl i místa, kde by pár pěkných chumáčů plevele docela pomohlo.

Moje hodinky ukazovaly 11.10, když letadlo zastavilo na betonové ploše před losangeleskou letištní budovou, a tak, než jsem vstal a vydal se k východu a ven z letadla, nařídil jsem je na osm hodin deset minut. Bylo teplo, vlhko, po sluníčku ani vidu. Než jsem se dočkal svého kufru a sehnal si taxík, musel jsem si kapesníkem otřít obličej a krk. Potom mě ovanul větřík fičící otevřeným okénkem, a jelikož jsem nechtěl v cizí zemi dostat zápal plic, zavřel

jsem ho. Lidi tu ani nevypadali moc cize; spíš architektura a většina vegetace. Než jsme dojeli do hotelu, začalo pršet.

Dal jsem si důkladnou snídani, pak jsem vyšel nahoru a důkladně jsem se vykoupal. Můj pokoj v hotelu Riviéra hýřil barvami, ale jinak byl docela v pořádku. Páchl zatuchlinou a já nemohl otevřít okno kvůli dešti. Než jsem se vykoupal, oholil, převlékl a vybalil zavazadlo, bylo už jedenáct pryč. Usedl jsem k telefonu a vyžádal si informaci o telefonním čísle jistého Clarence O. Pottera, bydlícího na adrese 2819 Whitecrest Avenue, Glendale.

Vytočil jsem číslo a po třech zazvoněních se ozvalo haló; byl to ženský hlas.

Mluvil jsem přátelsky, ale nepřeháněl jsem to. „Mohl bych prosím mluvit s paní Potterovou?“

„Já jsem paní Potterová.“ Měla vysoký, ale ne pištivý Idas.

„Paní Potterová, jmenuji se Thompson, George Thompson. Jsem z New Yorku a nikdy jste o mně neslyšela. Jsem tu na obchodní cestě a chtěl bych si s vámi pohovořit o důležité věci. Volám z hotelu Riviéra a mohl bych za vámi přijít hned teď, jestli se vám to hodí.“

„Říkáte Thompson?“

„Správně, George Thompson.“

„Ale proč… oč se jedná?“

„Jde o osobní záležitost. Nic neprodávám. Potřebuji se něco dozvědět o vašem zesnulém bratrovi, Leonardu Dykesovi, a bude-li se vás to vůbec nějak týkat, pak jen k vašemu prospěchu. Rád bych se s vámi setkal ještě dnes.“

„Co chcete vědět o mém bratrovi?“

„Je to trochu komplikované, abychom to probírali po telefonu. Co kdybych se u vás zastavil a pověděl vám o tom?“

„No, myslím… tak dobře. Budu doma až do tří hodin,“ odpověděla.

„Fajn. Okamžitě odcházím.“

A to jsem také udělal. Popadl jsem jen klobouk a plášť do deště a odešel jsem. Avšak dole v hale mě čekalo zdržení. Cestou k východu nějaký hlas zavolal jméno pana Thompsona, a jak jsem uvažoval o svém úkolu, málem jsem to zbabral. Pak jsem se zastavil, ohlédl a uviděl, jak úředník podává poslíčkovi žlutou obálku.

„Telegram pro vás, pane Thompsone.“

Vrátil jsem se pro ni a roztrhl ji. Stálo tam: „ZATRACENE PRILETEL JSTE V PORADKU NEBO NE.“ Vyšel jsem ven, nastoupil do taxíku a pověděl šoférovi, že pojedeme do Glendale, ale nejdřív se zastavíme u nějakého dragstoru. Když u jednoho zastavil, odskočil jsem si do telefonní budky a poslal telegram: „Přijel jsem v pohodě, jedu na schůzku s dotyčnou osobou.“

Za těch pětatřicet minut, co trvala cesta do Glendale, napršelo tak osmnáct milimetrů. Whitecrest Avenue byla tak nová, že ji ještě ani nestihli vydláždit. Číslo 2819 stálo skoro na konci. Hned za domem, skloněným nad odtokovou strouhou, rostl nějaký obrovský pelyněk, jenže to asi pelyněk nebyl. Vpředu rostly dvě ohnuté palmy a ještě nějaký strom. Řidič zastavil na kraji cesty před domem, s koly na pravé straně vozu ponořenými do čtyři palce hluboké proudící vody, a ohlásil: „Tak jsme tady.“

„No jo,“ souhlasil jsem. „Jenže já nejsem lachtan. Nevadilo by vám zajet až k domu?“

Něco zabručel, zacouval, smýkl vozem do kolejí, jež původně sloužily jako příjezdová cesta, a zastavil dvacet stop od vchodu – velké růžové krabice s kaštanově hnědým zdobením. Už předtím jsem mu řekl, že nebudu potřebovat, aby na mě čekal, a tak jsem zaplatil, vystoupil a vrhl se ke dveřím, jež chránila před běsněním živlů stříška o rozměrech karetního stolku. Zazvonil jsem a ve dveřích, kousek pod úrovní mých očí se odsunul panel o velikosti třikrát šest palců a otvorem zazněl hlas:

„Pan George Thompson?“

„To jsem já. Paní Potterová?“

„Ano. Lituji, pane Thompsone, ale telefonovala jsem manželovi, co jste mi říkal, a on rozhodl, že bych neměla žádného cizího člověka pouštět do domu. Víte, je to tady tak stranou, takže kdybyste mi jen pověděl, co chcete…“

Liják začal pronikat skrz můj plášť do deště. Ten karetní stolek nahoře ho jen pobavil. Uvnitř pláště už bylo skoro stejně vlhko jako venku, protože jsem se potil. Netvrdím, že to byla zoufalá situace, ale bylo třeba s tím něco dělat. Otázal jsem se. „Vidíte mne skrz ten otvor?“

„Ach, ano. Na to ho tu máme.“

„Jak vypadám?“

Ozvalo se cosi jako zachichotání. „Mokře.“

„Myslím tím, vypadám jako nějaký zvrhlík?“

„Ne, to opravdu ne.“

Vlastně mě to potěšilo. Procestoval jsem tři tisíce mil, abych se pokusil paní Potterovou oblafnout, a kdyby mě přivítala s otevřenou náručí, byl bych musel bojovat s výčitkami. Ale jak jsem tu tak na manželův příkaz postával v průtrži mračen, všechny výčitky mě opustily.

„Poslyšte,“ řekl jsem, „mám návrh. Jsem literární agent z New Yorku a zabere nám to nejmíň dvacet minut, možná i víc. Zajděte k telefonu a zavolejte nějaké přítelkyni, pokud možno ze sousedství. Požádejte ji, ať počká, pak se vraťte, otevřete dveře a utíkejte zpátky k telefonu. Řekněte té přítelkyni, ať nezavěšuje. Já vejdu dovnitř a zůstanu sedět proti vám na opačné straně místnosti. Kdybych se pohnul, máte po ruce přítelkyni na telefonu. Jak se vám to zamlouvá?“

„Nu… my jsme se teprve nedávno přistěhovali a moje nejbližší přítelkyně bydlí na míle daleko.“

„Dobrá. Máte kuchyňskou stoličku?“

„Stoličku? No ovšem.“

„Skočte si pro ni, posaďte se a budeme si povídat skrz tu díru.“

Opět zazněl ten zvuk, připomínající smích. Pak zarachotil zámek a dveře se otevřely.

„To je přece hloupost,“ pronesla vzdorovitě. „Pojďte dál.“ ‘

Překročil jsem práh a octl se v malé vstupní hale. Stála u dveří a tvářila se statečně. Svlékl jsem si plášť. Ona otevřela skříň, vzala ramínko, přehodila přes něj můj promočený plášť a zavěsila ho na dveře od skříně. Pověsil jsem na týž roh dveří i svůj klobouk.

„Tudy,“ pokývla hlavou směrem doprava. Zabočil jsem za roh a vstoupil do velkého pokoje, z jedné strany převážně zaskleného, na jehož druhém konci vedly skleněné dveře do zahrady. Nyní byly zavřené. U protější stěny stála napodobenina krbu s umělými hořícími poleny. Červeno-bílo-žluté koberce ladily s polštáři na

proutěném nábytku a stolek s knihami a časopisy měl skleněnou desku.

Vyzvala mě, abych se posadil, a já poslechl. Zůstala stát dost daleko ode mne, takže bych musel udělat pořádné tři skoky, kdybych ji chtěl popadnout, a musím poctivě připustit, že by za to stála. Byla o tři palce menší, o deset let starší a nejméně o deset liber baculatější oproti ideálu, jež by mi normálně stál za popadnutí, ale ta její jiskřivá očka v kulaté tvářičce rozhodně nepatřila žádné domácí buchtě.

„Jestli jste mokrý," poznamenala, „pojďte blíž ke krbu."

„Díky, takhle je to dobré. Tohle musí být příjemný pokoj, když svítí slunce."

„Ano, řekla bych, že se nám tu moc líbí." Sedla si na krajíček židle, nohy zatažené pod sebe. Pořád si uchovávala distanc. „Víte, proč jsem vám otevřela? To vaše uši. Já soudím podle uší. Vy jste znal mého bratra Lena?"

„Ne. Nikdy jsem se s ním nesetkal." Přehodil jsem nohu přes nohu a opřel se dozadu, abych dal najevo, že nemám v úmyslu po ní skočit. „Mám velkou radost, že mě moje uši dostaly z toho deště. Myslím, že jsem vám pověděl, že jsem literární agent, že?"

„Ano."

„Přišel jsem za vámi, protože, jak jsem pochopil, jste jedinou dědičkou po vašem bratrovi. Všechno odkázal vám?"

„Ano." Trochu si poposedla. „Proto jsme si mohli koupit tenhle dům. Zaplatili jsme ho v hotovosti, žádná hypotéka."

„To je skvělé. Vlastně bude to skvělé, až přestane pršet a vysvitne sluníčko. Jde o to, paní Potterová: Jste jedinou dědičkou uvedenou v závěti vašeho bratra a všechno, co měl, patří nyní vám. Zajímám se o něco, co jak myslím, kdysi vlastnil – ne nebojte se, nejde o nic, co jste už použila. Nejspíš jste o tom ani nikdy neslyšela. Kdy jste naposledy viděla vašeho bratra?"

„Před šesti lety. Od roku 1945, kdy jsem se vdala a odjela do Kalifornie, jsem ho už nespatřila." Trochu se začervenala. „Ani na pohřeb jsem nejela, když zemřel, protože jsme si to nemohli dovolit. Jela bych tam, kdybych byla tušila, že mi odkázal všechny ty peníze a cenné papíry, ale to jsem se dozvěděla až potom."

„Psali jste si? Máte od něho nějaké dopisy?"

Přikývla. „Psali jsme si každý měsíc, někdy i častěji.“

„Zmínil se vám někdy, že napsal knihu? Román? Nebo že nějakou knihu píše?“

„To ne.“ Najednou se zamračila. „Počkejte, vlastně možná ano.“ Zaváhala. „Víte, Len si vždycky myslel, že jednou vykoná něco velkého ale řekla bych, že o tom nikdy neřekl nikomu než mně. Když naši rodiče zemřeli, měl jenom mne a já byla mladší než on. Nechtěl, abych se vdala, a nějakou dobu mi nepsal ani neodpovídal na mé dopisy, ale pak začal psát a posílal mi hrozně dlouhé dopisy, celé stránky. On tedy napsal knihu?“

„Schovávala jste si jeho dopisy?“

„Ano, já… schovávala.“

„A máte je ještě?“

„Ano. Ale myslím, že byste mi měl povědět, co vlastně chcete.“

„To si myslím i já.“ Založil jsem si ruce a díval se na její počestnou, kulatou tvářičku. Tam venku, na dešti, jsem pocítil výčitky svědomí a teď nastal okamžik, kdy se musím rozhodnout, mám-li ji oklamat, anebo jí všechno vysvětlit – toto významné rozhodnutí ponechal Wolfe na mě, prý až ji sám odhadnu. Pohlédl jsem jí do tváře. Oči jí přestaly jiskřit a já se rozhodl. Když to nevyjde, dokopu sám sebe až do New Yorku a ušetřím tak za letadlo.

„Poslouchejte, paní Potterová. Poslouchejte mě prosím, velmi pozorně, ano?“

„Samozřejmě.“

„Dobrá. Původně jsem vám chtěl říci toto – tedy, neříkám vám to, jen jsem měl v úmyslu vám to říci: Jsem literární agent George Thompson. Mám v držení rukopis románu nazvaného Nedoufejte, od jistého Bairda Archera. Ale mám důvod se domnívat, že Baird Archer byl jenom pseudonym, jehož použil váš bratr. Domnívám se, že ten román napsal váš bratr, ale nevím to určitě. Také mám důvod k domněnce, že bych ten román mohl prodat za slušnou cenu – kolem padesáti tisíc dolarů – některé velké filmové společnosti. Vy jste jedinou dědičkou svého bratra. Chtěl bych s vámi projít všechny dopisy, které vám váš bratr napsal, a hledat v nich důkazy o tom, že je autorem toho románu. Ať už takový důkaz objevím nebo ne, chci uložit ten rukopis do sejfu v některé zdejší bance, aby byl v bezpečí,

a přeji si, abyste napsala dopis jedné právnické kanceláři, kde váš bratr pracoval. Chtěl bych, abyste v tom dopise uvedla, že máte kopii rukopisu románu, který napsal váš bratr pod jménem Baird Archer, a abyste zmínila i název toho románu. Dále byste napsala, že jakýsi literární agent jménem Thompson se domnívá, že by to mohl prodat filmařům za padesát tisíc a vy je žádáte o právní poradu, protože nevíte, jak se takové věci dělají. Také byste tam měla napsat, že Thompson ten rukopis četl, ale vy ne. Pochopila jste mě?“

„Ale jestli ho můžete prodat…“ Rozšířily se jí oči. Vyhlídka na neočekávaných padesát tisíc babek postačí na to, aby člověk vyvalil oči, i kdyby vypadaly sebepočestněji. Dodala ještě: „Jestliže je to můj majetek, mohu vám říci, abyste to prodal, ne?“

„Tak vidíte,“ řekl jsem vyčítavě. „Vůbec jste neposlouchala.“

„Ale ano! Pos…“

„Ne. Neposlouchala. Varoval jsem vás, že toto jsem měl původně v úmyslu vám říci. Je na tom něco pravdy, ale jen zatraceně málo. Opravdu mám za to, že váš bratr napsal román pod jménem Baird Archer, a rád bych si prohlédl ty dopisy, abych zjistil, zda se o tom nezmínil, ale nemám žádnou kopii rukopisu, nemám vyhlídku prodat ji filmařům, nejsem literární agent a nejmenuji se George Thompson. Teď, když…“

„Takže to všechno byly lži…“

„Ne. To by…“

Vyskočila ze židle. „Kdo jste? Jak se jmenujete?“

„Změnily se mi snad uši?“ otázal jsem se.

„Co chcete?“

„Abyste poslouchala. Nebyla to lež, protože jsem to neřekl, i když jsem to měl v úmyslu. To, co vám povím teď, je pravda. Radši si sedněte, protože to bude dlouhé.“

Sedla si, ale jen na třetinu židle.

„Jmenuji se,“ začal jsem, „Archie Goodwin. Jsem soukromý detektiv a pracuji pro Nera Wolfa, což je také soukrom…“

„Pro Nera Wolfa!“

„Přesně tak. Bude mít radost, až se doví, že jste o něm slyšela. Určitě mu to povím. Nějaký Wellman ho najal, aby vypátral vraha jeho dcery. Byla zavražděna ještě jedna dívka, jmenovala se Rachel

Abramsová. A ještě předtím byl zavražděn také váš bratr. Máme důvod se domnívat, že ty tři vraždy spáchal jeden a týž člověk. Bylo by to dlouhé vysvětlování a tak to vynechám. Když budete chtít znát podrobnosti, později se všechno dozvíte. Zatím říkám jen tolik, že podle naší teorie byl váš bratr zabit, protože napsal ten román, Joan Wellmanovou zabili, protože ho četla, a Rachel Abramsová byla zavražděna, protože ho přepisovala na stroji.“

„Ten román – od Lena?“

„Ano. Neptejte se mě, co v něm bylo, protože to nevíme. Kdybychom to věděli, nemusel bych cestovat až sem k vám. Přišel jsem, abyste nám pomohla chytit chlapa, který zavraždil tři lidi a jedním z nich byl i váš bratr.“

„Ale já nemohu…“ Polkla. „Jak vám mohu pomoci?“

„Už jsem řekl. Mohl jsem na vás zkusit ten trik a pomohla byste nám. Dokázal bych to. S vyhlídkou na padesát tisíc dolarů byste do toho šla, víte sakra dobře že ano. Nechala byste mě prohlédnout dopisy vašeho bratra a ať už bychom nějaký důkaz našli nebo ne, napsala byste dopis těm právníkům. To je vše, co od vás chci, jenže teď vám to říkám na rovinu a žádám vás, abyste to udělala ne kvůli hromadě prachů, ale proto, že nám tak pomůžete chytit vraha vašeho bratra. Jestliže jste byla ochotná to udělat pro peníze – a taky že ano – nemyslíte, že byste to měla udělat, aby byl vrah pohnán před soud?“

Soustředěně se mračila. „Ale nechápu… vy chcete jenom, abych napsala dopis?“

„Správně. To je tak. Myslíme si, že váš bratr ten román napsal a ten román se stal významným prvkem v těch vraždách. Máme za to, že někdo z té advokátní kanceláře je do toho zapletený a buď ty vraždy spáchal on, anebo ví, kdo to udělal. Domnívám se, že se někdo zoufale snaží zajistit, aby se ani živá duše nedozvěděla, co je v tom rukopisu. Máme-li pravdu a vy napíšete ten dopis tak, jak jsem ho vylíčil, bude muset jednat a to velmi rychle. A to je přesně to, co potřebujeme. Rozhýbat ho. Jestli se mýlíme, pak ten váš dopis nikomu neublíží.“

„Pořád se mračila.“ Co jste říkal, že mám do toho dopisu napsat?

Opakoval jsem to a dodal nějaké podrobnosti. Ke konci začala zvolna vrtět hlavou. Když jsem skončil, promluvila:

„Ale to by byla lež – tvrdit, že máte kopii rukopisu, když ji nemáte. Přece jim nemohu napsat zjevnou lež!“

„Asi ne,“ připustil jsem s politováním. „Pokud jste nikdy v životě ani jednou nezalhala, nemohu od vás vyžadovat lež jen proto, abyste pomohla odhalit člověka, který zabil vašeho bratra – a také dvě mladé ženy. Jednu přejel autem a druhou vyhodil z okna. I když by to zřejmě nepoškodilo nikoho nevinného, nemohu od vás žádat, abyste poprvé v životě zalhala.“

„Nemusíte být tak sarkastický.“ Maličko ve tváři zrůžověla. „Neřekla jsem, že jsem nikdy nezalhala. Nejsem anděl. Máte naprostou pravdu, byla bych to udělala pro peníze, jenže to bych nevěděla, že je to lež.“ Najednou jí zablýskalo v očích. „Proč nezačneme od začátku a nezkusíme to trochu jinak?“

Byl bych ji nejraději objal. „Poslyšte,“ navrhl jsem, „probereme si to všechno po pořádku. Nejprve určitě projdeme jeho dopisy. Proti tomu se nedá nic namítat. A pak se rozhodneme, jak dál. Máte ty dopisy?“

„Myslím že ano.“ Vstala „Jsou v jedné krabici v garáži.“

„Mohu vám pomoci?“

Odvětila že prý ne, pěkně děkuje, a odešla. Vstal jsem a přešel k oknu, abych se podíval na kalifornské klima. Být lachtanem, řekl bych, že je báječné. A taky by bylo báječné, kdyby v jednom z Dykesových dopisů bylo to, co jsem hledal. Nečekal jsem nic tak světoborného jako podrobně vysvětlenou zápletku románu; stačila by mi jedna věta.

Když se vrátila – dřív než jsem očekával – přinesla dva balíky bílých obálek převázaných motouzem. Položila je na skleněnou desku stolu, usedla a rozvázala jeden uzel.

Přistoupil jsem blíž. „Začněte tak někdy před rokem. Asi tak loni v březnu.“ Přisunul jsem si židli. „Půjčte mi jich pár.“

Zavrtěla hlavou. „Já to udělám.“

„Mohla byste to přehlédnout. Třeba je tam jen nějaká mlhavá narážka.“

„Nic nepřehlédnu. Přece vás nenechám číst dopisy mého bratra, pane Thompsone.“

„Goodwin. Archie Goodwin.“

„Promiňte, pane Goodwine.“ Prohlížela si poštovní razítka.

Očividně to myslela doopravdy, a tak jsem se rozhodl držet se zpátky, alespoň prozatím. Mezitím jsem mohl stihnout kus práce. Vytáhl jsem zápisník a pero a začal jsem psát od začátku stránky:

Corrigan, Phelps, Kustin a Briggs
522 Madison Avenue
New York, NY

Pánové!

Píši vám o radu, protože můj bratr pro vás tolik let pracoval; až do své smrti. Jmenoval se Leonard Dykes. Jsem jeho sestra a on mi v závěti všechno odkázal, ale předpokládám, že to už víte.

Právě mě navštívil muž jménem Walter Finch. Tvrdí, že je literární agent. A také tvrdí, že můj bratr napsal nějaký román.

Přestal jsem psát a zamyslel jsem se. Paní Potterová četla jeden z dopisů a kousala se při tom do spodního rtu. Nu, pomyslel jsem si, mohu to tam napsat a dá se to snadno vyškrtnout, když bude třeba. Pokračoval jsem ve psaní:

Věděla jsem o tom, protože můj bratr se o tom zmínil v jednom dopise, ale nic víc jsem nevěděla. Pan Finch říká, že se ten román jmenoval „Nedoufejte“ a že ho můj bratr podepsal jménem Baird Archer. Ale můj bratr opravdu byl jeho autorem. Také říká, že by se to podle něho dalo prodat filmařům za padesát tisíc, a jelikož prý můj bratr všechno odkázal mně, pak jsem já legálním vlastníkem a on chce, abych mu podepsala nějaký papír, že vystupuje jako můj agent a že mu zaplatím deset procent z toho, co dostanu od filmařů.

Píši vám leteckou poštou, protože jde o velkou sumu, a tak vás chci požádat o radu. Neznám tady žádného právníka, kterému bych mohla věřit. Chci vědět, jestli těch deset procent není moc a jestli mu mám ten papír podepsat. A ještě něco bych chtěla vědět. Zatím jsem

ten rukopis vůbec neviděla, jen obálku, ve které ho nosí. Nechce mi ho půjčit a mně se zdá, že bych si ho měla prohlédnout a přečíst, když ho prodávám.

Prosím, odpovězte také letecky, protože pan Finch tvrdí, že je to naléhavé a musíme jednat rychle. Děkuji mnohokrát.

S upřímným pozdravem

Ne že bych to takhle sestavil hned na poprvé. Hodně jsem škrtal a přepisoval a to, co jste právě dočetli, je konečný výsledek, který jsem přepsal načisto. Ještě jednou jsem si to přečetl a odsouhlasil jsem to. Byla tam ta jediná věta, kterou možná budeme muset vypustit, ale doufal jsem, že to nebude nutné.

Moje společnice vytrvale četla a já sledoval, jak jí to jde. Na malé hromádce po její pravici ležely čtyři obálky, a pokud začala březnem a on opravdu psal jednou měsíčně, byla teď u července. Svrběly mě prsty, jak jsem měl chuť sáhnout po dalším dopise. Zůstal jsem sedět a ovládal jsem se, dokud nedočetla další dopis a začala ho skládat, aby ho uložila zpět do obálky, a pak jsem vstal a šel se projít. Četla tak zatraceně pomalu. Přešel jsem ke skleněným dveřím na vzdálené straně místnosti a vyhlédl ven. V lijáku se tam klátil nedávno zasazený strom, asi tak dvakrát vyšší než já, a tak jsem se rozhodl, že si budu dělat starosti o něj, ale nějak jsem se na to nedokázal soustředit. Neústupně a tvrdě jsem si poručil, že teď si, sakra, budu dělat starosti tady o tenhle strom, a snažil jsem se k tomu donutit, když se najednou ozval její hlas.

„Věděla jsem, že tu něco je! Tady, poslyšte!“ Otočil jsem se na patě a vykročil k ní.

Milá Peggy, tohle je jen pro tebe. V celém mém životě toho bylo tolik jenom pro tebe. O tomhle jsem nechtěl povědět ani tobě, ale teď už je to hotové a musím ti to říct. Napsal jsem román! Jmenuje se „Nedoufejte“. Z určitých důvodů nemůže vyjít pod mým jménem a musel jsem použít pseudonym, ale na tom tak nezáleží, pokud o tom budeš vědět, a proto ti to píšu. Jsem přesvědčen, že mi ho vydají, protože rozhodně nejsem neobratný, co do používání angličtiny. Ale píšu to čistě jenom tobě. Nesmíš o tom povědět ani tvému muži.

Paní Potterová se na mě podívala. Stál jsem už u jejího lokte. „Tak vidíte! Zapomněla jsem, že se zmínil i o titulu, ale věděla jsem… ne! Co to…“

Rychle máchla rukou, ale ne dost rychle. Konečně jsem skočil. Levicí jsem jí vytrhl dopis z prstů, pravou rukou jsem chňapl po obálce ležící na stole a ustoupil jsem, aby na mě nedosáhla.

„Jen klid,“ poradil jsem jí. „Pro vás bych určitě prošel ohněm. Vodou jsem už prošel. Ale tenhle dopis odletí se mnou domů, jako jediný důkaz na tomto světě, že váš bratr ten román napsal. Dal bych mu přednost i před dopisem od Elizabeth Taylorové, v němž by mě prosila, abych jí přišel držet za ruku. Je-li tam něco, co byste nechtěla, aby se četlo v soudní síni, tedy se to nebude číst, ale potřebuji to celé, i s obálkou. Když budu muset, omráčím vás a šlápnu na vás, jen abych se s tím dostal odtud pryč. Radši byste se mi měla ještě jednou podívat na uši.“

Zatvářila se pohoršeně. „Nemusel jste to tak popadnout.“

„Oukej. Zachoval jsem se impulzivně a omlouvám se. Vrátím vám ho a vy mně ho pěkně podáte. Ale rozumíme si – kdybyste odmítla, vezmu si ho násilím.“

V očích jí zablýsklo. Uvědomila si to a trochu se začervenala. Natáhla ruku.

Složil jsem dopis, uložil ho do obálky a podal jí ho. Pohlédla na něj, pak na mě, podala mi ho a já si ho vzal.

„Dělám to,“ pronesla vážně, „protože si myslím, že by si to můj bratr přál. Chudák Len. Myslíte, že ho zabili, protože napsal ten román?“

„Ano. Teď už to vím. Záleží jen na vás, jestli dostaneme toho chlápka, co ho zabil.“ Vytáhl jsem zápisník, vytrhl jeden list a podal jí ho. „Stačí, když na svém vlastním papíře napíšete tenhle dopis. Vlastně to možná úplně nestačí. Zbytek vám vysvětlím.“

Začala to číst. Sedl jsem si. Byla překrásná. I ta umělá polena v krbu vypadala překrásně. Dokonce i ten liják – ale ne, nebudu přehánět.

15

Wolfovi jsem zatelefonoval v 15.23 z budky v dragstoru někde v Glendale. Vždycky si s radostí vyslechnu, jak říká „uspokojivé“, poté, co mu podám hlášení o nějaké pochůzce. Tentokrát to bylo ještě lepší. Když jsem mu vyklopil všechno, co potřeboval, včetně znění Dykesova dopisu, který jsem měl v kapse, i dopisu paní Potterové, na nějž jsem před chvíli nalepil leteckou známku a vhodil ho do schránky na glendaleské poště, následovalo pět vteřin ticha a pak se důrazně ozvalo: „Velmi uspokojivé.“ Po další diskusi, v hodnotě asi pěti babek, o plánech do budoucna, kdy jsme se pokusili pamatovat na všechny možnosti, jsem se vrhl skrze liják ke svému taxíku a dal řidiči adresu v centru Los Angeles. Pršelo celou cestu. Na jedné křižovatce jsme se jen o osminu palce vyhnuli náklaďáku a řidič se omlouval, že prý není zvyklý řídit v dešti. Ujistil jsem ho, že si brzy zvykne, a jemu se to nezdálo.

Jihozápadní agentura měla kanceláře v devátém patře oprýskané budovy se skřípajícími a vrzajícími výtahy. Zabíraly polovinu patra. Už jsem tam jednou byl, před lety, a protože jsem tam ráno z hotelu zavolal, že se možná zastavím, byl jsem víceméně očekáván. V rohové místnosti povstal ze židle muž jménem Ferdinand Dolman, se dvěma bradami a čtrnácti dlouhými vlasy rozloženými napříč pleší, podal mi ruku a srdečně zvolal: „Ale, ale! Rád vás zase vidím! Jak se má starej tlusťoch?“

Jen málo lidí zná Nero Wolfa natolik dobře, aby si mohli dovolit mu říkat starej tlusťochu, a tenhle Dolman k nim určitě nepatřil, ale nemělo cenu pokoušet se učit ho slušnému chování, a tak jsem to přešel. Trochu jsem s ním poklábosil, abych udržel hovor na společenské úrovni, a pak jsem mu vysvětlil, co potřebuji.

„Mám pro vás přesně toho správného člověka,“ prohlásil. „Náhodou je zrovna tady. Právě dokončil velice obtížnou práci. Máte vážně kliku.“ Zvedl telefon a řekl do sluchátka: „Pošlete mi Gibsona.“

V minutě se otevřely dveře, vešel nějaký muž a přistoupil k nám. Postačil mi jediný pohled. Měl uši jako karfiól a oči, jež se snažily proniknout závojem mlhy, který byl pro ně příliš hustý.

Dolman začal něco povídat, ale já ho přerušil: „Ne," pronesl jsem důrazně. „To není ten správný typ. Ani náhodou."

Gibson se zazubil. Dolman mu řekl, že může jít, a on poslechl. Když za ním zapadly dveře, zkusil jsem to s upřímností: „Vy tedy máte drzost, přivést mi takového opičáka. Jestli právě dokončil obtížnou práci, nerad bych se potkal s někým, kdo pro vás vykonává lehčí úkoly. Potřebuji vzdělaného člověka nebo aspoň takového, který umí vzdělaně mluvit. Ne moc starého ani mladého, bystrého, inteligentního, který by byl schopen nasát hromadu nových faktů a zacházet s nimi."

„Božíčku." Dolman si založil ruce za hlavu. „Stačil by vám J.Edgar Hoover?"

„Je mi fuk, jak se bude jmenovat, ale jestli takového nemáte, stačí říct a já půjdu nakupovat jinam."

„Ale to víte, že ho máme. Mám na výplatní listině padesát chlapů. Jistěže mám i takového."

„Tak ukažte."

Připouštím, že mi ho nakonec ukázal, ale zůstal jsem tam trčet víc než pět hodin a za tu dobu jsem promluvil s tuctem uchazečů. Připouštím i to, že jsem byl přespříliš puntičkářský. Zvlášť proto, že ten dotyčný si s největší pravděpodobností nakonec jen vydělá svých dvacet babek denně plus výlohy. Ale poté, co jsem všechno tak pěkně připravil, nechtěl jsem, aby to ztroskotalo na nějaké maličkosti. Nakonec jsem vybral chlapíka asi v mém věku, jménem Nathan Harris. Měl kostnatou tvář a prsty samý kloub, a jestli se jen trochu vyznám v očích, měl by to dokázat. Nesoudím podle uší jako Peggy Potterová.

Zavedl jsem ho do svého pokoje v Riviéře. Najedli jsme se v pokoji a tam jsem ho zadržel a do dvou do rána jsem mu všechno vysvětloval. Měl se vrátit domů, sbalit si kufr a ubytovat se v hotelu Jižní moře pod jménem Walter Finch, v pokoji, splňujícím určité požadavky. Dovolil jsem mu dělat si poznámky s tím, že to všechno bude muset mít v hlavě, až to bude potřebovat, což mohlo také být nikdy. Rozhodl jsem se mu povědět jen tolik, kolik toho takový literární agent Walter Finch mohl vědět. Ne proto, abych před ním něco tajil, spíš aby se zbytečně nerozptyloval. A tak když odešel,

vůbec neznal jména jako Joan Wellmanová či Rachel Abramsová, nebo Corrigan, Phelps, Kustin, Briggs.

Když jsem šel spát, pootevřel jsem trochu okno a do rána pod ním vznikla louže sahající až k okraji koberce. Z nočního stolku jsem si vzal hodinky. Ukazovaly 9.20, takže v New Yorku bylo 12.20. Na glendaleské poště mi pověděli, že můj dopis odešlou letadlem, které přistane na letišti La Guardia v osm ráno newyorského času, takže ho na Madison Avenue mohli doručit někdy touhle dobou, možná právě v tuto chvíli, kdy jsem se protáhl a zažíval.

Jistým zdrojem obav pro mne byl pan Clarence Potter. Paní Potterová mě ujistila, že její manžel se do ničeho nebude plést, ať už bude souhlasit, nebo ne. Přesto jsem měl stažený žaludek – zvlášť takhle nalačno – při pomyšlení, jakou škodu by mohl napáchat, kdyby ho napadlo zatelegrafovat firmě Corrigan, Phelps, Kustin, Briggs. Bylo toho na mě moc. Než jsem zavřel okno a odešel do koupelny, zavolal jsem do Glendale. Ozval se její hlas.

„Dobré jitro, paní Potterová. Tady je Archie Goodwin. Jen mě tak napadlo – mluvila jste o tom s manželem?“

„Ovšemže ano. Říkala jsem vám, že mu o tom povím.“

„Já vím. Jak to přijal? Neměl bych s ním promluvit?“

„Ne, to nemyslím. Nepochopil to úplně správně. Řekla jsem mu, že žádnou kopii rukopisu nemáte a že nejspíš žádná neexistuje, ale on má za to, že bychom se měli pokusit nějakou najít. Prý by se třeba opravdu dala prodat filmovému studiu. Vysvětlila jsem mu, že musíme počkat na odpověď na můj dopis, a on souhlasil. Určitě to pochopí, až si to nechá trochu projít hlavou.“

„Určitě ano. A teď co se týče Waltera Finche: Sehnal jsem ho, bydlí v hotelu Jižní moře. Je vyšší postavy a vypadá tak na pětatřicet. Má hubený obličej, hubené ruce s dlouhými prsty a tmavé, dalo by se říct černé oči. Když mluví, dívá se člověku zpříma do očí a má střední baryton. Bude se vám líbit. Nechcete si to napsat?“

„To není třeba.“

„Určitě si to budete pamatovat?“

„Ano.“

„Věřím vám. Budu celý den ve svém pokoji v Riviéře. Zavolejte mi, kdyby se něco stalo.“

„Dobře. Zavolám.“

A teď, pomyslel jsem si, ta loajální ženuška s blýskavýma očima pokládá sluchátko. Moc dobře si uvědomuje, že se provdala za trumberu, ale ani za nic by to nepřiznala. Telefonicky jsem si objednal snídani a noviny, umyl jsem se, vyčistil si zuby a nasnídal jsem se v pyžamu. Potom jsem zavolal do hotelu Jižní moře a vyžádal si Waltera Finche. Byl ve svém pokoji číslo 1216 a hlásil, že pracuje na svém úkolu. Nařídil jsem mu, aby tam zůstal, dokud se neozvu.

Osprchoval jsem se, oholil, oblékl, dočetl noviny a podíval se z okna na déšť, a pak jsem zatelefonoval dolů, aby mi poslali nějaké časopisy. Neměl jsem v úmyslu napjatě vyčkávat, až zazvoní telefon, protože by to mohlo trvat celý den a noc a část dalšího dne, než se někdo ozve, a mým nervům by to moc neposloužilo. Nicméně, zatímco jsem se prokousával časopisy, dost často jsem pokukoval po hodinkách a přepočítával to na newyorský čas. Jedenáct padesát, to znamená čtrnáct padesát. Dvanáct padesát pět je patnáct padesát pět. Čtyři minuty po jedné hodině jsou čtyři minuty po čtvrté. Tři čtvrti na dvě znamená tři čtvrti na pět, to už se blíží konec pracovní doby. Odhodil jsem časopis, přešel jsem k oknu a opět jsem obdivoval výhled na déšť. Pak jsem zavolal do recepce a požádal o oběd.

Právě jsem žvýkal steak z tuňáka, když zazvonil telefon. Abych si dokázal, jaký jsem kliďas, nejprve jsem dožvýkal, polkl a teprve potom zvedl sluchátko. Byla to paní Potterová.

„Pane Goodwine! Právě mi telefonoval pan Corrigan!“ Byl jsem rád, že jsem předtím to sousto spolkl. „Výborně! Co říkal?“

„Vyptával se na pana Finche. Řekla jsem mu to, co jste chtěl.“ Mluvila příliš rychle, ale nepřerušoval jsem ji.

„Ptal se, kde je ten rukopis, a já odpověděla, že ho má pan Finch. Také se ptal, jestli jsem ho viděla nebo četla, a já řekla, že ne. Poradil mi, abych nic nepodepisovala, ani na nic nepřistoupila, dokud mě nenavštíví. Poletí letadlem z New Yorku a do Los Angeles se dostane v osm ráno. Hned potom přijede sem za mnou.“

Bylo to zvláštní. Polykal jsem tuňáka, ačkoliv bych byl přísahal, že jsem ho spolkl už před chvílí. Chutnal skvěle.

„Měla jste dojem, že něco tuší?“

„Určitě ne! Zahrála jsem to dokonale!“

„Tím jsem si jist. Kdybych byl u vás, pohladil bych vás po hlavičce. Možná bych zašel i dál, takže je jen dobře, že tam nejsem. Nemám za vámi přijet a probrat s vámi ještě jednou, co mu máte říci?“

„Nemyslím, že by to bylo potřeba. Všechno si pamatuji.“

„Oukej. Bude se snažit co nejrychleji dostat k Finchovi, ale mohl by vám klást spoustu otázek. Co odpovíte, kdyby chtěl vidět dopis, v němž se váš bratr zmínil o tom, že napsal román?“

„Že ho nemám. Že jsem si ho neschovala.“

„Správně. Dostane se k vám asi tak v devět. V kolik hodin odchází váš manžel z domova?“

„Deset minut před půl osmou.“

„Dobře. Je zde pravděpodobnost milión ku jedné, že vám nehrozí žádné nebezpečí, i kdyby tím vrahem byl on, protože ví, že jste ten rukopis vůbec neviděla, ale nebudeme nic riskovat. Já sám přijet nemohu, protože musím být ve Finchově pokoji dřív, než tam dorazí on. Teď poslouchejte. V osm hodin k vám přijde člověk, který se prokáže pověřením Jihozápadní agentury. Je to detektivní kancelář. Schovejte ho tak, aby slyšel, co se děje. Ale určitě musí být dobře schovaný. Dejte ho…“

„Ne, to je hloupost! Mně se nic nestane!“

„Jen se vsaďte. Tři vraždy pro jeden rukopis stačí ažaž. Přijde tam a vy…“

„Můj muž by si mohl vzít dopoledne volno a zůstat doma.“

„Ne. Lituji, ale to nepřipadá v úvahu. Váš rozhovor s Corriganem, to bude moc choulostivá záležitost a nemůžeme potřebovat, aby se do toho míchal kdokoli jiný, i kdyby to byl váš manžel. Ten člověk přijde, prokáže svoji totožnost, vy ho vpustíte do domu, schováte ho a zdržíte ho v domě celou hodinu po Corriganově odchodu. Buď to uděláme takhle, nebo přijdu sám a tím by bylo všechno v háji. V kterém hotelu Finch bydlí?“

„Jižní moře.“

„Popište ho.“

„Vyšší postavy, něco přes třicet let, hubený obličej a ruce, tmavé oči, a když mluví, dívá se člověku do očí.“

„Správně. Jenom se proboha nespleťte a nepopište mu mě. Pamatujte si, že to Finch za vámi přišel…“

„Ale pane Goodwine! Vy mně vůbec nedůvěřujete!“

„Důvěřuju. Rozhodně ano.“

„Bylo by to pro vás lepší!“

„To tedy bylo. Během odpoledne se na čas vzdálím. Kdybyste mě potřebovala, zavolejte a nechte mi vzkaz. Hodně štěstí, paní Potterová.“

„Vám také hodně štěstí.“

Tuňák mezitím trochu vystydl, ale i tak byl dobrý a já ho dojedl. Zavolal jsem Finchovi do Jižních moří, že jsme návnadu nalíčili dobře, ryba se chytila, možná opravdu velká ryba, a že se u něj zastavím zítra v osm ráno. Ujistil mě, že je úplně připravený. Zvedl jsem sluchátko, abych si vyžádal spojení s New Yorkem, a zase jsem ho položil. Možná ode mne bylo trochu domýšlivé obávat se nějakého rizika, když pan George Thompson zatelefonuje Neru Wolfovi, ale raději jsem domýšlivý, než abych později litoval. Vzal jsem si plášť a klobouk, sjel dolů do dvorany, vyšel ven do deště a v sousedním bloku jsem našel dragstor. Zavolal jsem odtud z budky. Když se ozval Wolfe a já mu popsal vývoj událostí, jen na mě přes celý kontinent zabručel a to bylo vše. Žádné další instrukce či návrhy. Měl jsem dojem, že jsem ho vyrušil při něčem důležitém, nejspíš při luštění křížovky.

Než jsem sehnal taxík, který by mě dovezl do Jihozápadní agentury, málem jsem se utopil. Tentokrát jsem při jednání s Dolmanem nemusel být tak vybíravý jako včera, protože každý moula dokáže zabránit tomu, aby mu přímo před nosem někdo nezavraždil ženskou, ale ani tak jsem nestál o žádného Gibsona nebo něco podobného. Předvedl mi jeden docela slušný exemplář, já mu vydal podrobné instrukce a přinutil jsem ho, aby mi je zopakoval. Odtud jsem se rozjel do Jižních moří, vykonat přepadovou návštěvu u Finche, jelikož mě napadlo, že bude dobré ho zkontrolovat, a také jsem si chtěl prohlédnout ten pokoj. Ležel na lůžku a četl knihu, která se jmenovala Přísvit absolutna. Na detektiva mi to připadalo trochu moc hluboké, ale Finch byl vlastně literární agent a tak jsem to nechal bez komentáře. Pokoj byl perfektní. Středně velký, s

dveřmi do koupelny v koutě a s velkou skříní u stěny. Nezůstal jsem tam dlouho. Znervózňovala mě představa, že jsem tak daleko od svého telefonu v Riviéře. Kdyby se cokoliv stalo, musel jsem se to dozvědět co nejrychleji. Například Clarence Potter. Každou chvíli se měl vrátit z práce a možná se už vrátil. Co když tomu ještě pořád neporozuměl a rozhodl se do toho vložit?

Ale až do večera telefon ani necinkl.

16

Ve čtvrtek v 8.02 ráno jsem vstoupil do Finchova pokoje v Jižních mořích. Byl už vzhůru a oblečený, ale ještě nesnídal a já jsem si před odchodem z Riviéry dal jenom pomerančový džus. Kabát a klobouk, už zase zmoklé, jsem pověsil dozadu do velké skříně a nadiktoval jsem mu svoji objednávku: lívance, šunku s vejci, sklenici medu a kávu. Tlumočil to do recepce. On sám si vybral jen toast, kávu a švestky, což mě přimělo si ho znovu prohlédnout, ale vypadal docela normálně. Když to vyřídil, došel jsem k telefonu, zavolal do Glendale a po čtyřech zazvoněních jsem se dočkal odpovědi.

„Archie Goodwin, paní Potterová. Dobré jitro. Přišel už ten člověk?“

„Ano. Dorazil před deseti minutami. Schoval se v kuchyni. Víte, že jsem celá rozrušená?“

„Ovšem, to je docela v pořádku. Neuškodí, když to na vás bude vidět. Corrigan si bude myslet, že tak na vás působí vyhlídka na padesát tisíc babek. Buďte klidná. Nechcete se na něco zeptat?“

„Ne, vůbec na nic.“

„To je dobře. Já jsem u Finche v jeho pokoji v Jižních mořích. Zavolejte mi, kdybyste něco potřebovala, a samozřejmě taky hned, jak odejde.“

Ujistila mě, že to udělá. Zavěsil jsem a zavolal na letiště. Let z New Yorku, který měl podle letového řádu přistát v osm hodin, přistál už v sedm padesát, o deset minut dřív.

V Jižních mořích neměli tak dobrou kuchyni jako v Riviéře, ale svoji porci jsem spořádal. Po snídani jsme vyvezli jídelní stolek do haly a diskutovali o tom, zda máme ustlat lůžko. Harris – pro vás

Finch – ho chtěl ustlat, ale já tvrdil, že by to nevypadalo přirozeně, protože žádný literární agent nevstává tak brzy, aby už v tuto hodinu nechal pokoj napospas pokojské. Musel to uznat. Nadhodil otázku, zda v té skříni budu stát anebo sedět, a já odpověděl, že budu stát, protože žádné židli se nedá věřit, že při posunu těžiště nezaskřípe. Právě jsme to uzavřeli, když zazvonil telefon. Já seděl přímo u něj, ale odsunul jsem se a dal jsem Finchovi pokyn, aby to vzal. Přistoupil k přístroji a zvedl sluchátko.

„Haló… Walter Finch u telefonu… Ano, mluvil jsem s paní Potterovou… To souhlasí… Ne, nevěděl jsem, že napsala právě vám, pane Corrigane, věděl jsem jen, že někam psala o radu… Ano, ale mohl bych si s ní promluvit, prosím?“

Pauza.

„Ano, tady je Finch, pam Potterová. Pan Corrigan říká, že by se chtěl se mnou sejít, prý vás zastupuje ohledně toho rukopisu… Ach, chápu… Ano, rozumím… Jistě, poradím se s vámi, než uzavřu nějakou dohodu… Dejte mi ho, prosím.“

Pauza.

„Ano, rozumím tomu, pane Corrigane… Ne, to je v pořádku, jsem naprosto ochoten si o tom promluvit… Ano, když přijdete hned. V jedenáct mám nějakou schůzku… Pokoj dvanáct set šestnáct, Jižní moře… V pořádku, budu tady.“

Zavěsil a s úsměvem se otočil ke mně. „Máte rybářskou síť?“

„Ne, harpunu. Nějaký zádrhel?“

„Nic vážného. On měl dojem, že má klientku, ale ona s ním nesouhlasila. Přijde sem na vlastní pěst, aby beze vší předpojatosti hájil zájmy obyčejné ženy z lidu.“

„Jestli chcete,“ poznamenal jsem, „vysvětlím vám, co je s naší civilizací v nepořádku.“

„To chci. Co tedy?“

„Přestali jsme pít šampaňské z dámských střevíčků. Já bych se z jejího určitě napil.“

Usedl jsem, sehnul jsem se a rozvázal tkaničky u bot, zul jsem si je a uložil je do skříně na zem, aby mi nepřekážely. V ponožkách jsem poskakoval na místě, kde budu stát, a nezaslechl jsem ani skřípnutí.

Když jsem se vrátil k Finchovi, zazvonil telefon. Zvedl to, zakryl rukou sluchátko a řekl mi: „Paní Potterová. Chtěla by vědět, jaké barvě střevíčků dáváte přednost.“

Šel jsem k telefonu. „Ano, paní Potterová? Archie Goodwin.“

„Páni, nebyl tady ani deset minut! Skoro na nic se mě nezeptal! Vyptával se na pana Finche a na ten dopis od mého bratra a pak chtěl, abych souhlasila s tím, že bude mým právním zástupcem. Odpověděla jsem mu, jak jste mi poradil, ale když mluvil s panem Finchem, snažil se naznačovat, že mě zastupuje. Doufala jsem, že se bude vyptávat víc, na všechny ty věci, o nichž jste mluvil, ale neptal se. Vlastně vám vůbec nemám co říct. Volám jen proto, že jsem vám to slíbila.“

„Už odešel?“

„Ano. Čekal tu na něj taxík.“

„Nu, pro vás už to nejspíš skončilo, takže můžete vašeho ochránce propustit, jestli chcete. Právě jsem říkal panu Finchovi, že bych se rád napil šampaňského z vašeho střevíčku.“

„Cože? Co jste to říkal?“

„Slyšela jste mě. Už je pozdě. Povím vám pak, jak to probíhalo, a vy mi dejte vědět, kdyby se vám ještě ozval. Neprodleně.“

„Dám.“

Zavěsil jsem a otočil se k Finchovi. „Máme asi tak dvacet minut. Nepotřebujete si něco osvěžit?“

„Ne. Všechno si pamatuju.“

„To doufám, proboha.“ Sedl jsem si. „Mohl bych vám teď povykládat o Corriganovi, ale pořád ještě si myslím, že bude lepší, když to neudělám. Řeknu vám jen tolik: Vsadil bych tři ku jedné, že je to vrah, a pokud ano, pak jsme ho zahnali do zatraceně těsného kouta a on cení tesáky. Neřekl bych, že by po vás za daných okolností mohl skočit, ale pokud ano, na mě nespoléhejte. Já z té skříně nevylezu, leda kvůli vraždě. Kdyby vás doopravdy mordoval, křičte.“

„Díky.“ Zazubil se na mne. Ale také vsunul ruku do podpaží, vytáhl pistoli a spustil ji do postranní kapsy.

Finch Corriganovi řekl číslo svého pokoje a on mohl zavolat z recepce anebo taky ne. Také se nedalo odhadnout, jak rychlého má

šoféra, a bylo by zlé, kdyby Corrigan dorazil dříve, než jsme čekali, vydal se rovnou nahoru do pokoje, zastavil se za dveřmi a slyšel zevnitř hlasy. A tak jsme s dostatečným předstihem přestali mluvit. Opřel jsem se a prohlížel si strop, když se ozvalo zaklepání, a neznělo to, jako by klepala pokojská. Jediným pohybem jsem se napřímil a vstal ze židle a Finch vyrazil ke dveřím. Než tam došel, byl jsem už ve skříni a zavřel jsem dveře tak, aby nezůstala ani škvíra. Ale nezaklapl jsem je.

Hlas, který jsem uslyšel, mi zodpověděl jednu otázku: nebyl to žádný náhradník, ale starší partner firmy osobně. Slyšel jsem, jak se zavřely dveře, potom kroky přecházející kolem skříně a Finche, jak svému hostu nabízí křeslo. Pak promluvil Corrigan.

„Chápete, proč jsem přišel, pane Finchi. Moje firma obdržela od paní Potterové dopis, v němž nás požádala o odbornou radu."

Finch: ‚Ano, to jsem pochopil."

Corrigan: „Jak mi pověděla, řekl jste jí, že máte v držení rukopis románu, nazvaného ‚Nedoufejte', od Bairda Archera, jehož autorem byl ve skutečnosti její zesnulý bratr, Leonard Dykes, který použil jméno Baird Archer jako pseudonym."

Zadržel jsem dech. Právě tady, hned na začátku, bylo jedno choulostivé místo, na nějž jsem ho upozornil.

Finch: „Tak to docela přesně není. Neřekl jsem jí, že byl Dykes autorem. Řekl jsem jen, že mám důvod se domnívat, že to byl on."

Vydechl jsem. Bezhlučně.

Corrigan: „Směl bych vědět, jaký je to důvod?"

Finch: „Velmi dobrý. Ale, upřímně řečeno, pane Corrigane, nechápu, proč bych vám měl dovolit mě takhle vyslýchat. Vy přece nezastupujete paní Potterovou. Slyšel jste, co mi řekla do telefonu. Jí přirozeně odpovím na cokoliv, ale proč bych měl odpovídat vám?"

Corrigan: „Nu." Pauza. „Může se to týkat i zájmů jiných lidí než jen paní Potterové. Předpokládám, že víte, že byl Dykes zaměstnán u mé firmy?"

Finch: „Ano, to vím."

To byl kopanec. Neměl to vědět. Kousl jsem se do rtu.

Corrigan: „Právě tak, jako vy máte důvod se domnívat, že Dykes byl autorem, já mám zase důvod k domněnce, že se ta věc

týká i zájmů jiných osob. Třeba bychom to mohli zkrátit a ušetřit si čas. Ukažte mi ten rukopis. Dovolte mi, abych si ho ve vaší přítomnosti prohlédl. Tím se to rozhodne.“

Finch: „Obávám se, že to nemohu udělat. Mně ten rukopis nepatří, jak víte.“

Corrigan: „Ale máte ho. Jak jste k němu přišel?“

Finch: „Zcela poctivě a legálně, při výkonu svého povolání literárního agenta.“

Corrigan: „V newyorském seznamu nejste. Dva agenti, kterých jsem se ptal, o vás nikdy neslyšeli.“

Finch: „Tak byste se mnou neměl mařit čas. Opravdu, pane Corrigane, tady nejsme v Rusku a vy nejste od MVD. Nebo ano?“

Corrigan: „Ne. Komu by to mohlo uškodit, kdybyste mi ukázal ten rukopis?“

Finch: „Nejde o to, že by to někomu škodilo. Je to otázka běžné obchodní etiky. Agent neukazuje rukopis svého klienta každému, kdo o to požádá. Samozřejmě bych vám ho s radostí ukázal, vlastně bych byl povinen vám ho ukázat, kdybyste zastupoval paní Potterovou, o níž se domnívám, že jí rukopis patří. Ale tak, jak to je, se nedá nic dělat. To je konečné rozhodnutí.“

Corrigan: „Vždyť já vlastně reprezentuji paní Potterovou. Napsala mé firmě o radu. Má ve mě naprostou důvěru. Odmítla mě angažovat jako svého právního zástupce jen proto, že se bojí, že by jí newyorská firma naúčtovala vysoké palmáre. Což není pravda. Neúčtovali bychom jí vůbec nic.“

Finch: „Tak jste jí to měl povědět.“

Corrigan: „Pokusil jsem se o to. Lidé tady na pobřeží, zvláště ženy z její společenské vrstvy, mají vrozenou nedůvěru vůči Newyorčanům, to přece víte. Jsou to jen hloupé předsudky a paní Potterová je hloupá ženská.“

Kamaráde, pomyslel jsem si, víc už ses zmýlit nemohl. Pokračoval: „Třeba se divíte, proč tak nadělám kolem takové maličkosti, že jsem sem hned přiletěl. Povím vám to. Jak jsem řekl, může se to týkat zájmů jiných osob a mám důvod se domnívat, že to tak je – a jde o významné zájmy. Pro pořádek vás musím varovat, že byste se vy i paní Potterová mohli nebezpečně zaplést. Dostal jsem

důvěryhodné informace, podle nichž ten rukopis obsahuje žalovatelné pomluvy. Jsem přesvědčen, že pokusíte-li se ho prodat, riskujete tvrdou pokutu. Důrazně vám doporučuji, abyste si v té věci obstaral kvalitní právní poradu, a ujišťuji vás, že já mám dostatečnou kvalifikaci vám ji poskytnout. Nabízím vám to bezplatně, ne z nějakého dobročinného popudu, ale ve snaze chránit zájmy, o nichž jsem hovořil. Ukažte mi ten rukopis!“

Finch: „Kdybych potřeboval právní radu, vím, kde ji hledat. Vás jsem nikdy neviděl. Nikdy jsem o vás neslyšel. Jak mám vědět, kdo vlastně jste?“

Corrigan: „To přirozeně nevíte.“ Podle zvuků se dalo soudit, že vstává ze židle. „Tady. Tohle vám snad postačí. Tady jsou… Co se děje?“

Další zvuky. Finch: „Jsem jen zdvořilý, to je vše. Když host vstane, vstanu také. Nechte si vaše doklady, pane Corrigane. Nezajímá mě, jak jsou dokonalé. Pokud jde o mě, jste cizí člověk, který strká nos do mých věcí, a o to já nestojím. Přiletěl jste jen proto, že vám někdo pověděl, že by nějaký rukopis mohl obsahovat pomlouvačná tvrzení – to zní zatraceně podivně. Žádný z rukopisů, které mi byly svěřeny, vám neukážu. Budete muset – aaaa!“

Líp ten zvuk, který vydal, vypsat nedokážu. Další zvuky, které následovaly hned potom, jsou už vůbec nevypsatelné, ačkoli byly zcela jasně srozumitelné. První – to se určitě převrhla židle. Pak rychlý a těžký dusot a šoupání nohama. Nějaké bručení. Pak následovaly v řadě za sebou tři zvuky, v nichž jsem se nemohl zmýlit: údery pěstí a hned potom spadlo na podlahu něco těžšího než židle.

Finch: „Vstaňte a zkuste to znovu.“

Pauza, bez zvukových efektů.

Corrigan: „Ztratil jsem hlavu.“

Finch: „Zatím ne. Příště byste o ni mohl přijít. Nepůjdete už?“

Tím dialog skončil. Corrigan neměl, co by na závěr řekl. Jediné další zvuky byly kroky, otevírání a zavírám dveří, další kroky, pak se znovu otevřely dveře a po chvíli čekání se zavřely a cvakl zámek. Zůstal jsem na místě, dokud se dveře od skříně nerozlétly, aniž bych se jich dotkl.

Stál v nich Finch a zubil se. „Tak co?“ zeptal se.

„Dostanete se na listinu cti,“ ujistil jsem ho. „Tohle je můj šťastný týden. Nejdřív paní Potterová a pak vy. Kam jste ho praštil?“

„Dvě rány do těla a jednu ze strany do krku.“

„Čím si to vykoledoval?“

„Nejdřív se rozmáchl a pak se mě pokusil sevřít. Nebylo to nic hrozného, ale ten stres, když jsem s ním musel mluvit a vy jste nás poslouchal… Mám hlad. Dal bych si oběd.“

„Teď žádný nedostanete, leda snad sendvič v taxíku. Odcházíte. Buď si prohlídne ten rukopis, nebo je s ním konec a vsázím deset proti jedné, že už míří k paní Potterové, o níž si myslí, že je hloupá. Když na to dupnete, budete tam dřív než on a zůstanete tam. Adresa je 2819, Whitecrest Avenue, Glendale. Zavolám jí. Tak mažte!“

„Ale co…“

„Padejte, zatraceně! Napište mi dopis.“ Dal se do pohybu. Vzal si ze skříně kabát a klobouk a byl pryč. Postavil jsem převrácené židle, narovnal koberec, zašel jsem si do skříně pro boty a obul jsem se. Potom jsem usedl do křesla k telefonu a zavolal do Glendale.

„Paní Potterová? Archie Goo…“

„Přišel?“

„Ano. Schoval jsem se do skříně a Finch si s ním promluvil. Dal by i svůj právnický diplom za možnost prohlédnout si ten rukopis. Když pochopil, že nepořídí, pokusil se Finche odrovnat a ten ho srazil k zemi. Odcházel ve spěchu a já vsázím deset ku jedné, že jede za vámi. Tak jsem vám poslal Finche a doufám, že tam dorazí dřív než Corrigan. Co…“

„Ale pane Goodwine, já vůbec nemám strach!“

„Jako bych to nevěděl. Ale Corrigan na vás bude tvrdě tlačit, abyste ho jmenovala svým zástupcem, a když bude Finch u toho, ten tlak se hodně zmenší. Kromě toho si myslím, že se vám Finch bude líbit. Není to takový drsňák a hrubián jako já. Mohla byste mu dát něco k obědu. Jestli Corrigana přijmete za svého právního zástupce, ať už vám navykládá cokoliv, přijdu a budu vám do oken házet kamení.“

„To by udělal jen nějaký drsňák nebo hrubián, že? Opravdu si myslím, že mi vůbec nedůvěřujete.“

„To mě špatně znáte. Kdyby Corrigan dorazil jako první, zdržte ho, dokud nepřijede Finch, a nezapomeňte, že Finch už u vás jednou byl.“

„Nezapomenu.“

Zavěsili jsme.

Přistoupil jsem k oknu, s radostí jsem zaznamenal, že prší už jen z poloviny tak hustě jako před tím, a otevřel jsem, abych se nadýchal trochu čerstvého vzduchu. Uvažoval jsem, zda nemám zavolat Wolfovi, a rozhodl jsem se vyčkat dalšího vývoje. Protože jsem ještě neměl čas podívat se do ranních novin, zavolal jsem si dolů o několik titulů, a když je doručili, pohodlně jsem se usadil. Ty noviny nebyly k ničemu, až na sportovní stránky, ale prohlédl jsem je důkladně, abych se ujistil, že se nepřihodilo nic, co by ode mě vyžadovalo okamžitou akci, a pak jsem vzal do ruky Finchovu knihu, Přísvit absolutna, a pokusil se trochu číst. Nabyl jsem dojmu, že nejspíš má nějaký smysl, ale nenarazil jsem na nic, co by mě přesvědčilo, že jsem udělal chybu, když jsem se rozhodl obejít se bez ní.

Zazvonil telefon. Volal Finch od paní Potterové. Hned zkraje mi připomněl, že tu sázku deset ku jedné nepřijal. To jsem potvrdil. „Já vím, že ne. Přišel, že ano?“

„Ano. Předběhl jsem ho jen o pět minut. Překvapilo ho, že mě tu uviděl, a vůbec neměl radost. Trval na tom, že si musí s paní Potterovou promluvit o samotě, ale já poslouchal z kuchyně, s jejím vědomím a souhlasem. Hustil do ní všechno možné o tom, jak nebezpečné je dopustit se pomluvy a že jí to nebude vůbec nic stát, když mu dovolí přečíst si ten rukopis a poskytnout jí právní poradu a tak, jak to podával, bylo opravdu těžké ho odmítnout. Ona ho nemohla poslat do háje jakožto cizího člověka, jako jsem to udělal já. Měl jste ji slyšet.“

„To bych byl moc rád. Jak to navlékla?“

„Jednoduše. Prohlásila, že jsou-li v tom rukopisu nějaké pomluvy, nechce o tom nic vědět a nechce, abych o tom věděl ani já, protože potom by nebylo správné to nabídnout ke zfilmování. Ale když prý to prostě prodáme tak, jak to je, bude to už na lidech od filmu a ti určitě mají dobré advokáty. Nedokázal ji přesvědčit, že i v tom případě by padla odpovědnost na ni.“

„To bych řek, že nedokázal. Dejte jí za mě pusu.“

„Proti tomu bych nebyl. Sedí tady se mnou. Upřímně řečeno, vyhodil jste prachy za taxík, když jste mě sem poslal.“

„Ne. Corrigan je už ovšem pryč?“

„Ano. Taxík tu na něj čekal.“

„Mohl by se vrátit. Přišel, protože chce ten rukopis dostat do ruky a má v úmyslu to dokázat. Kdyby se vrátil, nikdo neví, o co by se mohl pokusit. Zůstaňte tam. Zůstaňte, dokud se vám neozvu.“

„Jak se zdá, paní Potterová má pocit, že by se jejímu manželovi nelíbila představa, že je tu v době jeho nepřítomnosti nějaký muž, zvlášť když je jenom jeden.“

„To víte, že by se mu to nelíbilo, tomu trumberovi. Zůstaňte tam a pomozte jí s prací v domácnosti. Když už v tom budete, můžete narovnat ten strom za domem, co ho nedávno zasadili. Je ohnutý. Dohlídnu na to, abyste se odtamtud dostal, než se trumbera vrátí domů.“

Podotkl, že to bych teda radši měl.

Natáhl jsem nohy, sepjal ruce za hlavou a zamračil jsem se na špičky bot. Zdálo se, že přišel čas zatelefonovat Wolfovi. Podle mého byla řada na Corriganovi, ale Wolfe možná přijde s něčím jiným, než že bych měl sedět a čekat, co se stane. Na druhou stranu mi mé instrukce ještě stále skýtaly dostatek prostoru, a kdybych přišel na něco, co by odpovídalo kvalitám paní Potterové, měl bych to zkusit. A tak jsem seděl a čekal, až mě napadne něco skvělého, ale žádný opravdový záblesk se nedostavil, a když jsem probíral už asi čtvrtý či pátý nápad, zaslechl jsem od dveří nějaké zvuky. Někdo vsunul klíč do zámku a otáčel jím. V mém mozku právě nabývala určitého tvaru myšlenka, že by pokojské měly být naučené pokaždé zaklepat, když se rozlétly dveře a v nich, čelem ke mně, stanul James A. Corrigan.

Samozřejmě mě uviděl, jenže mně dost rychle nedošlo, že mám světlo od okna v zádech a že mě nepoznal, takže když řekl něco jako „ach, promiňte, spletl jsem si pokoj,“ měl jsem za to, že je jen duchapřítomný, a to za nás oba, a ještě mu trochu přebývá. Avšak v tom mě poznal a vyvalil oči. Civěl na mě s otevřenými ústy.

Vstal jsem a odpověděl mu: „Ne, jste tu správně. Jen pojďte dál.“

Zůstal nehnutě stát.

„Zavřete dveře a pojďte dovnitř,“ naléhal jsem. „Stejně na vás už čekám. Myslel jste snad, že je Finch takový hlupák, aby se rozběhl do Glendale a nechal tu rukopis válet bez dozoru v šupleti?“ Vykročil a já rychle dodal: „Kdybyste snad vyběhl ven, nebudu vás honit. Zavolám dolů, a bude-li třeba, zavolám i policajtům a nejenže vás najdeme, ale zjistíme i to, jak jste si opatřil klíč. Nemyslím, že jste se tímto dopustil vloupání, ale přísahám bohu, něčeho jste se dopustil a já vám to přišiju.“

Loktem strčil do dveří a zavřel je. Nezabouchly se a tak se o ně opřel zády, až zaklaply. Potom vykročil do místnosti a zastavil se na délku paže ode mne.

„Sledoval jste mě,“ prohlásil. Trochu chraptěl. S tou svojí žokejskou figurou, boxerskou čelistí a hladovýma očima nevypadal nijak impozantně. Jeho temeno se nacházelo dobře o palec níž než moje oči.

Zopakoval to, tentokrát jako otázku: „Sledoval jste mě?“

Potřásl jsem hlavou. „Nenapadá mě ani jediná otázka, na níž bych vám byl ochoten odpovědět. Ani vám žádnou nepoložím, snad až na jednu: Proč nezavoláte Neru Wolfovi a neproberete to s ním? Na účet volaného. Tady je telefon.“

Posadil se. Ne ze společenských důvodů; nejspíš mu kolena vypověděla službu. „Tohle je obtěžování,“ řekl.

„Podle zákona ne,“ namítl jsem. „Ale to, co jste právě provedl, to tedy je obtěžování. Vzal jste si klíč k cizímu hotelovému pokoji. Je fuk, jestli jste někoho podplatil nebo si o něj jenom řekl. Máte k tomu co říct?“

„Ne.“

„Vůbec nic?“

„Ne.“

„Zavoláte panu Wolfovi?“

„Ne.“

„Tak já ten telefon použiju. Promiňte.“ Otevřel jsem telefonní seznam, vyhledal číslo, zvedl sluchátko a požádal o spojení. Ozval se

ženský hlas. Představil jsem se a řekl jsem, že bych chtěl mluvit s panem Dolmanem. Za okamžik mě spojili.

„Dolman? Archie Goodwin. Jsem v pokoji číslo dvanáct set šestnáct v hotelu Jižní moře. Je tady se mnou jistý James A. Corrigan, ale už brzy odejde a já ho potřebuji nechat pečlivě sledovat. Pošlete mi okamžitě tři dobré chlapy a připravte další tři, aby ho od nich v případě potřeby převzali. Bude nej…“

„Co to k čertu znamená? On je tam a poslouchá vás?“

„Jo. Takže neposílejte Gibsona. Asi bude šmejdit všude kolem, takže by měli mít vůz. A dupněte na to, jo?“

Zavěsil jsem, protože jsem skončil, a taky proto, že Corrigan právě začal šmejdit. Mířil ke dveřím. Chytil jsem ho za rameno, strhl ho zpátky a otočil tváří k sobě.

Tentokrát neztratil hlavu. „To je nápadení,“ prohlásil.

„Obtěžování a napadení,“ souhlasil jsem. „Jak bych dokázal, že jste do tohoto pokoje vstoupil v rozporu se zákonem, kdybych vás nechal odejít? Mám zavolat hotelového detektiva?“

Stál, oddychoval a upíral na mě hladové oči. Stál jsem mezi ním a dveřmi. Otočil se, přešel ke křeslu a sedl si. Já zůstal na nohou.

„Dorazí sem nejdřív za čtvrt hodiny,“ prohodil jsem. „Co si takhle promluvit?“

Neřekl ani slovo. Čelist držel pevně zaťatou. Opřel jsem se o dveře od skříně a pohrdavě ho pozoroval.

Uplynula spíš půlhodina než čtvrthodina, když se ozvalo zaklepání. Šel jsem otevřít a pozval je dál. Procházeli kolem mně, a ať se propadnu, jestli jako třetí v řadě nekráčel Gibson. Když mě míjel, zašklebil se. Nechal jsem otevřené dveře, obešel jsem je a podíval se. Jeden z nich, šlachovitý, drobný chlapík s křivým nosem, promluvil.

„Já jsem Phil Buratti. Mám to na povel.“

„Dobrá,“ odvětil jsem. „Je to jednoduchá sledovačka.“ Trhl jsem palcem dozadu. „Tohle je James A. Corrigan, advokát z New Yorku. Za chvíli odejde. Protože vás zná, můžete se mu držet nablízku, jak je libo. Hlášení budete podávat přímo mně.“

Buratti na mě zůstal zírat. „To máme sledovat jeho?“

„Správně. Neztraťte ho.“

Gibson se zachechtal, až se zatřásla okna. Corrigan vstal a vykročil. Přímá cesta ke dveřím vedla mezi mnou a trojicí detektivů a tudy se také vydal. Vyšel ven. Trio se ani nepohnulo.

„Na co čekáte?“ vyptával jsem se. „Na honící psy?“

„Jste cvok,“ prohlásil Buratti. „Tak pojďme, chlapci.“

Vykročil jako první a ostatní ho následovali.

Zavřel jsem dveře, došel ke křeslu a posadil se. Chtěl jsem si udělat jasno, ještě než zavolám Wolfovi, o tom, jaký jsem to tupec, že jsem tady zůstal sedět a nechal Corrigana, aby mě takhle nachytal. Pohlédl jsem na hodinky. Bylo 12.20, což znamenalo, že v New Yorku je 15.20. Dospěl jsem k názoru, že jsem zřejmě nejednal nejchytřeji, ale že by nemělo smysl to roztrubovat. Zavolal jsem. Linky byly obsazené. Samozřejmě, tohle bylo nejhorší období z celého dne. Celé Los Angeles a Hollywood se snažily dovolat do New Yorku před obědem a v New Yorku se právě všichni vrátili od oběda a pokoušeli se dovolat na Západní pobřeží. Chvíli jsem seděl, pak jsem přecházel tam a zpátky a zase jsem se posadil. Každých deset, patnáct minut volala spojovatelka, že je všechno obsazeno. Byla jedna hodina, potom čtvrt na dvě. Konečně jsem dostal spojení a uslyšel Wolfův hlas.

Podal jsem podrobné hlášení. Pověděl jsem mu o Corriganově návštěvě u paní Potterové, o tom, jak přišel za Finchem do hotelu, což skončilo mírným násilím, o jeho druhé cestě do Glendale, kde už na něho čekal Finch, a o Finchově telefonátu mně. Pokračoval jsem: „Když mi Finch zavolal, že Corrigan odešel s nepořízenou, přirozeně mě napadlo, že se vrátí zpátky do hotelu a pokusí se dostat do Finchova pokoje, aby si prohlédl ten rukopis. Nemohl jsem krýt dveře pokoje zvenčí, protože mě zná. Tak jsem se rozhodl zůstat tiše sedět a přivítat ho, až přijde. Přišel a měl i klíč. Když mě uviděl, podle očekávání to s ním škublo. Chtěl jsem si s ním popovídat, ale dával přednost osamělému mlčení. Neřekl nic, co by vám nějak mohlo pomoci. Zavolal jsem Dolmanovi, ten mi poslal dva chlapy a jednoho opičáka se smyslem pro humor, a když Corrigan před sedmdesáti minutami odešel, ti tři se na něho pověsili. Takový je stav.“

„Je někdo u paní Potterové?“

„Ano, myslím, že jsem to říkal. Finch.“

„Zatím nemám další instrukce. Zůstaňte na místě.“

„Rád bych ho ještě trochu popíchl.“

„Nemáte čím. Jaký je tuňák?“

„Báječný.“

„To si myslím. Zavolejte podle potřeby.“

„Ano, pane.“

Zavěsil. Z toho vidíte, jak je všechno relativní. Kdybych se přiznal, že mě Corrigan překvapil, mohl by mít nějaké poznámky. Šel jsem se k oknu podívat, jak venku prší, a přemýšlel jsem o tom, když zazvonil telefon.

Byl to Buratti. „Jsme na letišti,“ hlásil. „Jel rovnou sem. Říkal jste, že se můžeme držet blízko, takže jsem stál hned vedle něj, když si kupoval letenku na první spoj do New Yorku. Podařilo se mu sehnat místo až v lince TWA, která odlétá v pět hodin. Má sedadlo číslo čtrnáct. Teď je v budce a telefonuje. Máme s ním letět do New Yorku?“

„Ne, asi ne. Rád bych si vzal s sebou Gibsona, ale asi ho tu bude zapotřebí. Rezervujte mi místo v tom letadle a počkejte tam na mě. Mám ještě pár pochůzek k vyřízení, tak nebuďte netrpěliví. Existuje nepatrná možnost, že to na vás jen zkouší, tak ho nespusťte z očí.“

Zavěsil jsem a vytočil glendaleské číslo. Bylo zřejmé, že už paní Potterovou neuvidím, ale aspoň si s ní mohu poklábosit po telefonu.

17

Někde nad Novým Mexikem nebo možná nad Oklahomou jsem dospěl k názoru, že nebyl moc chytrý nápad letět týmž letadlem jako Corrigan. Pozdější spoj by docela postačil. Za stávajících okolností, kdy já dostal místo číslo pět a on seděl za mnou na čtrnáctce, jsem si nemohl dovolit usnout. V takové situaci nevystačíte s pouhou logikou. Sice by od něj nebylo logické pokusit se prodrat nacpaným letadlem až ke mně a vrazit do mě nůž, zvlášť když jsem nenesl žádnou aktovku ani jiný dostatečně objemný obal, do nějž by se mohl vejít rukopis románu, ale stejně jsem nehodlal spát a nelíbilo se

mi, že ho mám za zády. Napadlo mě, že bych mu měl navrhnout výměnu míst, ale zamítl jsem to.

Byla to dlouhá a únavná noc.

Na letišti La Guardia, kde jsme přistáli ráno přesně podle letového řádu, měl víc naspěch než já. Popadl zavazadlo a rozběhl se k taxíku. Ještě než jsem si vyzvedl svůj kufr, zašel jsem do budky zavolat Fritzovi, aby mě během třiceti minut očekával se snídaní a aby ušlehal hodně těsta. Když můj taxík přejížděl přes most v Queensboro, poprvé po čtyřech dnech jsem uviděl slunce.

Wolfe ráno nikdy nechodí dolů, přichází až v jedenáct, když skončí ve sklenících. Při návratu domů mě však uvítal Fritz, jako bych byl pryč nejméně rok. Vyšel mi naproti k venkovním dveřím, vzal mi kufr, pověsil můj kabát i klobouk, doprovodil mě do kuchyně a začal smažit lívance. Houpal jsem se na stoličce a popíjel pomerančový džus, když jsem zaslechl hluk výtahu a o chvíli později vstoupil Wolfe. Očividně tak porušil jedno z pravidel. Pomyslel jsem si, že za to zaslouží uznání, a stiskl jsem jeho podanou pravici. Prohodili jsme několik příhodných poznámek. Posadil se. Kuchyně je jediným místem na zeměkouli, kde mu nevadí sedět na židli, jež vůbec nedostačuje jeho rozměrům. Vrátil jsem se na své místo u stolu, kde snídávám, a Fritz mi na předehřátý talíř pleskl první lívanec.

„Je pohublý," prohodil Fritz k Wolfovi. Fritz je totiž přesvědčen o tom, že bez něj bychom oba do týdne zahynuli hladem.

Wolfe souhlasně pokývl a sdělil mi: „Cypripedium Minos má dvě kvetoucí poupata."

„To je ohromné," zahuhňal jsem plnými ústy. „Řekl bych, že budete chtít hlášení. Moc…"

„Snídejte."

„Vždyť snídám. Na rozdíl od vás mě práce při jídle nepřekáží. Moc toho nemám, jen pár drobností na doplnění toho, co už víte. Podle dohody jsem přiletěl stejným letadlem jako Corrigan. Na letišti popadl kufr a mazal pryč. Předpokládám, že s tím, co se vám podařilo zjistit tady, jsme připraveni ke skoku?"

Zachrčel. „Kam bychom měli skákat? Po kom?"

„To já nevím."

„A já také ne. Když mě před osmnácti dny poprvé navštívil pan Wellman, usoudil jsem, že ten román napsal Dykes, že on i ty dvě ženy byli zavražděni, protože znali jeho obsah, a že je do toho zapletený někdo z té advokátní kanceláře. Tento předpoklad jsme potvrdili a to je vše. Nevíme nic nového.“

Polkl jsem sousto. „Takže můj výlet do deštivé Kalifornie byl úplně na nic.“

„To určitě ne. Mohli jsme učinit jen jediné, donutit ho – nebo je – k nějakému zřetelnému kroku. A v tom musíme pokračovat. Je třeba jen vymyslet jak.“

„Hned po snídani? Vůbec jsem nespal.“

„Uvidíme. Jakmile se věci začnou hýbat, je těžké je zastavit.“ Mrknul na nástěnné hodiny. „Opozdil jsem se. Uvidíme. Je uspokojivé mít vás zase doma.“ Zvedl se a odešel.

Dojedl jsem snídani, prohlédl si ranní noviny a šel jsem do kanceláře. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdybych tam našel stoh neotevřené pošty, ale zřejmě se za mé nepřítomnosti málem upracoval k smrti. Na mém stole ležely úhledně srovnané účty a jiné dokumenty vytahané z obálek a na vrchní stránce mého stolního kalendáře bylo dnešní datum, devátého března. Dojalo mě to. Trochu jsem se porozhlédl, pak jsem vzal kufr a vyšel po schodech do svého pokoje. Byl rád, že mě zase vidí. Vždycky, když jsem nahoře u sebe, přepnu si tam venkovní telefonní linku, ale tentokrát jsem na to zapomněl. Vybalil jsem zavazadlo, svlékl se, osprchoval se a právě jsem byl v plné práci s holicím strojkem, když se ve dveřích koupelny zjevil Fritz, celý udýchaný.

„Telefon,“ hlásil. „Pan Corrigan chce mluvit s panem Wolfem.“

„Dobře. Zapomněl jsem to přepnout. Vezmu si to.“ Cvakl jsem tlačítkem a zvedl sluchátko. „Tady Archie Goodwin.“

Čekal jsem paní Adamsovou, ale byl to Corrigan osobně. Stroze mi oznámil, že si přeje mluvit s Wolfem, a já odvětil, že Wolfe bude k zastižení až po jedenácté hodině. Řekl, že si s ním chtějí domluvit schůzku, a já se otázal, kdože to chce.

„Já a moji společníci.“

„Hodí se vám to v jedenáct hodin? Nebo snad o půl dvanácté?“

„Raději v jedenáct. Budeme tam.“

Dřív než jsem se vrátil k holení, zavolal jsem Wolfa domácím telefonem a oznámil mu: „Měl jste pravdu. Jakmile se věci dostanou do pohybu, je těžké je zastavit. Firma nás navštíví v jedenáct hodin.“

„Ale,“ podivil se. „Možná ani nebudeme muset nic vymýšlet.“

Bylo teprve půl jedenácté a já s toaletou nespěchal. Umím se oblékat rychle, ale nelíbí se mi, když mě k tomu něco nutí.

Sešel jsem dolů a byl jsem připraven na cokoliv, včetně dvou hodin spánku, to však muselo počkat.

Opozdili se o deset minut, takže když dorazili, byl už Wolfe v kanceláři. Ještě než konference začala, povšiml jsem si zajímavé skutečnosti. Velké křeslo z červené kůže, stojící u konce Wolfova stolu, čelem k němu, je nejvhodnějším místem, kam usadit hosta, a když přijdou dva či více hostů, očividně toto místo náleží nejvýznamnějšímu z nich. Když nás tato skupina navštívila posledně, usedl do něj starší partner Corrigan, ale tentokrát – kdopak se to tam usadil? Bělovlasý pomrkávající Briggs – pro Helenu Trojskou strýček Fred. Nikdo se nad tím viditelně nepozastavil, což bylo také zajímavé. I ostatní se posadili – nejblíž ke mně seděl šestistopý dlouhoruký encyklopedista Emmett Phelps, vedle něj Corrigan, potom zkroucený Louis Kustin s ospalýma očima, nástupce Conroye O’Malleyho v soudních síních, a nakonec sám vyloučený advokát O’Malley s hořce zkřivenými ústy.

Wolfe je přejel pohledem zleva doprava a zase zpátky. „Nuže, pánové?“ Začali mluvit tři najednou.

„Nemohu diskutovat s blázincem,“ poznamenal Wolfe podrážděně.

Slova se ujal Frederick Briggs, pomrkávající v červeném křesle. „Při naší minulé návštěvě,“ pronesl zvolna a zřetelně, „jsem se sem dostavil se svými společníky proti své vůli. Tehdy jsme vás vyzvali, abyste nám kladl otázky. Tentokrát jsme přišli klást otázky my vám. Snad si vzpomenete, že jsem vaše metody označil za neetické a odsouzeníhodné a vy jste má slova potvrdil, když jste na Dykesově rezignaci vyrobil tu poznámku napodobeným rukopisem jednoho z nás, a předal jste to policii. Čím chcete takové jednání omluvit?“

Wolfe pozvedl obočí. „Ničím, pane Briggsi.“

Briggs zuřivě zamrkal. „To je nepřijatelné. Trvám – my všichni trváme na odpovědi.“

„Tak vám tedy odpovím.“ Wolfe se nenechal vyrušit z klidu. „Jak jste řekl, ta poznámka byla napsána rukopisem pana Corrigana. Existují tři možná vysvětlení, jak se tam dostala. Zaprvé, před časem ji tam napsal pan Corrigan. Za druhé, nedávno jsem ji tam napsal já. Za třetí, napsal ji tam kdokoli z vás, možná i pan Corrigan, ať už předtím či poté, co jsem požádal, abych si ten list směl prohlédnout. Ten dopis byl snadno dostupný. Ležel ve složce ve vaší kanceláři. Vy, pane, těžko budete schopen rozhodnout, která z těch alternativ je správná, leda byste to udělal vy sám. Když vás vyslýchala policie, všichni jste popřeli, že byste to napsali vy. Já to také nebyl.“ Wolfe máchl rukou. „Jistě nemůžete tvrdit, že mám monopol na lež?“

„Vykrucujete se. Trvám…“

„Zapomeň na to, Frede,“ přerušil ho naštvaně Kustin.

Jeho ospalé zraky se probudily. „Říkal jsem ti, že se takhle nikam nedostaneš, a tady není žádná porota, kterou bys mohl zpracovat, i kdybys věděl, jak na to. Držme se věci.“

„Na to on nepřistoupí.“ Lhostejný vědátor Phelps se taky naštval. „Ať mu to poví Con.“

O’Malley zavrtěl hlavou. Ústa měl pořád zkřivená, dokonce i když mluvil. „Díky, Emmette, ale mě vyloučili z advokátní komory. Zapomněl jsi snad?“

„Pokračuj, Frede,“ vybídl Corrigan mladšího společníka – ovšem ne mladšího věkem.

„Podle mého mínění,“ naléhal Briggs, „bychom měli trvat na odpovědi, ale vzdávám se jí, přestože nesouhlasím.“ Zamrkal na Wolfa. „Pojďme dál. Nás pět, včetně pana O’Malleyho, je vzájemně svázáno společným zájmem a přejeme si chránit pověst naší firmy. V tomto směru jsme naprosto jednotní. Podle vašeho stanoviska, jak jste je otevřeně prezentoval, se rukopis románu, zřejmě sepsaného Leonardem Dykesem pod vymyšleným jménem, stal významným faktorem vedoucím k jeho smrti a taktéž významným faktorem v souvislosti s úmrtími dvou žen, a jeden či více členů této firmy ví cosi o nějakém provinění v souvislosti s rukopisem a potažmo i s těmi úmrtími. Je to tak správně?“

Wolfe přikývl. „Je to špatně formulováno, ale já to pominu.“

„Ať si váš člověk vezme zápisník. Přeformuluji to.“

„Zatraceně, Frede,“ namítl Kustin. „Vždyť s tím souhlasil. Co ještě chceš? Pokračuj.“

Briggs na něj zamrkal. „Rád bych postupoval, jak jsme se dohodli. Bez zbytečného vyrušování.“ Vrátil se zpět k Wolfovi. „Výborně, souhlasíte tedy. To znamená, že obsah toho rukopisu je významným prvkem ve vašem vyšetřování. Je to tak?“

„Ano.“

„Tím pádem je obsah toho rukopisu životně důležitý i pro nás, členy této firmy, a pro pana O’Malleyho. Je to pravda?“

„Ano.“

„A proto, kdyby se nám naskytla příležitost seznámit se s obsahem rukopisu, bylo by jen přirozené a správné, abychom se ze všech sil snažili této příležitosti využít. Je to tak?“

Wolfe se podrbal na nose. „Nechci být malicherný, ale i když by to opravdu bylo přirozené, není tak jisté, zda je to i správné. Pro ochranu legitimních zájmů, to ano. Ale ne za účelem krytí zločinu.“

„Krytí zločinu, to nepřipadá v úvahu.“

Wolfe pokrčil rameny. „Pokud to vylučujete, tedy je to tak, jak jste řekl.“

„Výborně. Právě touto snahou byl veden pan Corrigan, když odcestoval do Kalifornie. A táž snaha nás dnes přivedla sem. Nevíme, jak se vám podařilo předvídat kroky pana Corrigana, ale dokázal jste to. Nejen že tam váš člověk byl, ale dokonce ho předběhl. Jelikož se mu podařilo zabránit panu Corriganovi v nahlédnutí do rukopisu, můžeme oprávněně předpokládat, že on sám do něj nahlédl. Tedy jste ho viděl i vy a znáte nyní jeho obsah. To vy jste naši firmu zatáhl do téhle aféry. To vy jste přesvědčil policii, že jsme do toho zapletení. To vy jste zfalšoval poznámku na dopise, který jsme vám poslali…“

„Odvolejte to,“ vyštěkl Wolfe.

„To je k ničemu, Frede,“ poradil mu O’Malley. „To sem netahej.“

Briggs na něj zamrkal a potom i na Wolfa. „Po uvážení tento výrok odvolávám pro tempore, když dovolíte. To však nic nemění na

mém závěru, že máme právo požadovat informaci ohledně charakteru obsahu toho rukopisu. Vy jste nás do toho zapletl. Žádáme vás, abyste nás seznámil s příslušnými fakty.“

Briggs se pomrkáváním rozhlédl kolem sebe. „Nu?“ otázal se. „Je to dostatečně jasné a věcné?“

Souhlasili, že ano.

Wolfe zabručel. „Jasné to je,“ potvrdil, „ale trvalo vám hrozně dlouho, než jste to vyslovil. Pánové, působíte jen ohromný zmatek tím, jak jste sem vtrhli v tak hojném počtu. Proč mi k čertu jeden z vás nezatelefonoval a nezeptal se mě, co je v tom rukopise? Ta otázka by zabrala pět vteřin a mně by stačily jen dvě vteřiny na odpověď.“

„A co byste odpověděl?“ zeptal se Kustin.

„Že ještě nejsem připraven.“

„Připraven? A nač?“

„Jednat.“

Abyste dokázali řádně ocenit plný účinek tohoto slůvka, museli byste Wolfa slyšet. Nezavrčel, ani nevyštěkl, promluvil normálním, nezvýšeným hlasem, ale pokud kdokoli z přítomných měl nějaký důvod ke strachu, v těchto dvou klidně a precizně vyslovených slabikách zazněla otevřená hrozba. Vyměnili si pohledy.

Briggs se pohoršeně zeptal: „Chcete říci, že nám o tom odmítáte cokoli sdělit?“

Wolfe přikývl. „V tuto chvíli ano. Nejsem ještě připraven. Pánové, jako zkušení právníci víte, že potenciál informací spočívá v tom, jak a kdy jich použijete. Já jsem tyto informace nabyl dosti obtížně a mám v úmyslu uchovat si všechnu jejich hodnotu.“

Emmett Phelps se zvedl. „Přece jsem vám to říkal, chlapci. No ne? Mrháme tu časem.“

„Pan Phelps se nudí,“ podotkl Wolfe suše.

„Kupte to od něho,“ navrhl O’Malley. „Nabídněte mu něco. Přece se to dá odečíst z daní, ne, Emmette?“ Vstal z křesla. „Jenom nečekejte, že vám přispěju. Jsem na mizině.“

Ozval se Wolfe: „Rád bych předešel jakýmkoli budoucím obviněním ze záměrné zlovůle. Nečiní mi nijakou radost prodlužovat nejistotu, ať už moji či někoho jiného. Myslím to naprosto upřímně,

když říkám, že než začnu jednat, potřebuji znát ještě jeden, dva fakty. Přikročit k činu, když nejsem dostatečně připraven, by bylo bláznovství a já nejsem blázen.“

Kustin vstal, přikročil ke stolu, položil na něj dlaně a naklonil se k Wolfovi. „Povím vám, co si myslím. Je to jen obyčejný, deseticentový podfuk. Myslím, že o tom rukopisu nevíte nic víc než já. Myslím, že jste přesně tam, kde jste byl, když jsme sem přišli před osmi dny.“ Narovnal se. „Pojďte, chlapci. Je to obyčejný podvodník.“ Prudce se otočil ke mně. „A vy taky, Goodwine. Přál bych si, abych byl jel do Kalifornie místo Corrigana. To byste pěkně narazil.“

Vypochodoval ven. Phelps s O’Malleyem mu byli v patách. Corrigan, který prakticky vůbec nepromluvil, si pomyslel, že by mohl něco říci teď, vykročil směrem ke stolu, ale rozmyslel si to, hodil po mně pohledem a zamířil ke dveřím. Briggs se zvedl z červeného křesla, zamrkal na Wolfa a řekl: „Rozhodně jsem se tady dnes utvrdil ve svém mínění o vaší taktice a metodách.“ Otočil se a šel.

Doloudal jsem se do haly ke dveřím, stál jsem tam a díval se, jak se soukají do kabátů. Byl jsem docela ochoten jim otevřít, ale Phelps se dostal ke dveřím dřív, než jsem se pohnul a podržel jim je, čímž mi ušetřil práci. Zabouchl je dostatečně prudce, takže nebylo pochyb o tom, že je zavřeno. Otočil jsem se, vrátil se ke svému stolu a dopřál jsem si řádné zívnutí. Wolfe seděl opřený v křesle se zavřenýma očima.

„Čekáte nějaké další pohyby?“ otázal jsem se. „Nebo už je čas začít něco vymýšlet?“

Neodpověděl. Zívl jsem ještě jednou. „Jednou za čas,“ poznamenal jsem, „se stává, že uchopíte problém přímo u kořene a vyslovíte čistou, holou pravdu. Jako když jste říkal, že potřebujete ještě jeden, dva fakty, abyste mohli jednat. Někdo by mohl namítnout, že jich potřebujete víc než jenom jeden nebo dva, ale to není pravda. Postačil by jen jediný fakt: Například že Phelps, ten učenec, je milovníkem literatury a odkrágloval je, protože ten román byl příšerný, což on nemohl snést.“

Ani slovo, žádné známky života. Najednou jsem vybouchl. Vyskočil jsem a začal řvát: „Zatracená věc, tak dejte se do práce! Vymyslete něco! Udělejte něco!“

Ani neotevřel oči a jenom zamumlal: „A já říkal, že je uspokojivé mít vás zase doma.“

18

To odpoledne bych nerad prožíval znovu, ani kdybych předem věděl, co nám přinese večer. Především, Wolfe byl úplně nesnesitelný. Po obědě se uvelebil za stolem s knihou a já, po několika vybraných pokusech o navázání rozhovoru, jsem se vzdal. Potom zavolal Saul Panzer a on na mě zavrčel, abych položil sluchátko. Měl jsem již dříve podezření, že Saul po něčem jde, protože ze šeku, založeného v účetní knize, jsem zjistil, že vydal Saulovi tři sta babek, a tímhle se to jen potvrdilo. Nikdy se mi nelíbí, když uzná za vhodné pověřit někoho z chlapců úkolem, o němž, jak se domnívá, nepotřebuji nic vědět, a tentokrát mě to urazilo ještě víc než jindy, protože bych těžko mohl někomu něco vybreptat, když jsem měl na práci jen sedět na zadku a zívat.

Ale ještě horší než on jsem byl já sám. Dvakrát mě poslal, ať si jdu zdřímnout, takže jsem přirozeně nešel. Chtěl jsem být po ruce, kdyby náhodou zazvonil telefon. Chtěl jsem být u toho, až se paní Adamsová přizná ke třem vraždám. Ale neměl jsem chuť vyplňovat šeky, doplňovat záznamy o klíčení nebo probírat katalogy. Dělalo mi potíže zůstat vzhůru, když jsem neměl žádný důvod držet oči otevřené, a bylo to ještě těžší, když Wolfe ve čtyři odešel do skleníků. Za celé dvě hodiny jsem dostal jen jediný trochu přitažlivý nápad – zavolat do Glendale paní Potterové a povědět jí, že jsem se v pořádku dostal domů. Zamítl jsem to, protože bych si na to mohl zvyknout. Ale nakonec jsem přece jen dokázal zůstat v bdělém stavu, pokud se tomu tak dá říkat.

Ještě před večeří znovu volal Saul a opět jsem dostal pokyn, abych zavěsil. Wolfe k hovoru přispěl jen vrčením. Po večeři mi poradil, ať jdu do postele, a bůh ví, že bych to byl rád udělal, ale zatvrdil jsem se a místo toho jsem šel na procházku. Zapadl jsem do

kina, kde jsem si uvědomil, že mě přitahuje myšlenka položit si hlavu na tlusťoučké rameno mojí sousedky, škubl jsem sebou, vyšel jsem ven a vrátil se domů. Bylo něco po desáté.

Wolfe seděl za stolem a probíral se štosem lístků se záznamy o klíčení, které se nahromadily v době mé nepřítomnosti. Zeptal jsem se: „Něco nového?“

„Ne.“

Vzdal jsem to. „Tak si můžu jít nahoru na chvíli lehnout.“ Přistoupil jsem k sejfu a otočil zámkem. „Zasunu zástrčku na předních dveřích a zkontroluji zadní vchod. Dobrou noc.“

„Dobrou noc.“

Zazvonil telefon. Sel jsem ke stolu a zvedl sluchátko. „Byt Nera Wolfa, u aparátu Archie Goodwin.“

„Chci mluvit s Wolfem.“

„Kdo je to, prosím?“

„James A. Corrigan.“

Zakryl jsem sluchátko a oznámil Wolfovi: „Corrigan. Celý ochraptělý a uštvaný. Chcete s ním mluvit?“

Wolfe se natáhl po přístroji a já přiložil sluchátko k uchu.

„Nero Wolfe. Pan Corrigan?“

„Ano. Poslal jsem vám dopis, ale vy jste za to všechno odpovědný, takže si myslím, že byste si měl tohle poslechnout. Doufám, že se vám o tom bude po celý zbytek života zdát. Tak pozor. Posloucháte?“

„Ano, ale…“

„Tady to je.“

Praskl mi bubínek, alespoň jsem měl takový dojem. Zazněla jakási kombinace rachotu a úderu. Reflexívně jsem odtáhl sluchátko a zase jsem si ho přiložil k uchu. Bylo slyšet jakýsi nejasný břinkot, potom tupý úder a dál už nic. Stále jsem svíral sluchátko. „Haló, haló!“

Nic. Zavěsil jsem a otočil jsem se. Wolfe seděl a sluchátko se mu pohupovalo v ruce. Mračil se na mě.

„No?“ otázal se.

„Jaképak no? Jak to mám vědět? Řekl bych, že se zastřelil.“

„Odkud volal?“

Pohrdavě jsem odsekl: „Myslíte, že to byl trik?“

„Hrálo tam rádio.“

„Slyšel jsem. ‚Life of Reily.‘ WNBC.“

Pomalým pohybem zavěsil a pohlédl na mě. „To je nesmysl. Nevěřím tomu. Zavolejte pana Cramera.“

Otočil jsem se, vytočil číslo a někdo se mi ozval. Chtěl jsem Cramera, ale nebyl tam. Stebbins také ne. Dali mi nějakého seržanta Auerbacha. Upozornil jsem Wolfa a on si vzal sluchátko.

„Pan Auerbach? Tady je Nero Wolfe. Víte něco o případu Dykes, Wellmanová a Abramsová?“

„Ano.“

„A říká vám něco jméno James A. Corrigan?“

„Ano, znám to jméno.“

„Právě mi někdo telefonoval. Ten hlas se představil jako James A. Corrigan, ale zněl chraptivě a rozrušeně, takže nemohu ručit za to, že to byl on. Řekl mi – myslím, že byste si to měl zapsat. Máte tužku a papír?“

„Vteřinku – dobrá, můžete.“

„Představil se jako Corrigan a potom řekl, cituji: ‚Vy jste za to všechno odpovědný, takže si myslím, že byste si měl tohle poslechnout. Doufám, že se vám o tom bude po celý zbytek života zdát. Tak pozor. Posloucháte? Tady to je.‘ Konec citátu. Bezprostředně poté následovala exploze, připomínající výstřel, a další zmatené zvuky. Pak bylo ticho, až na zvuk hrajícího rádia. To je vše.“

„Neříkal, odkud telefonuje?“

„Pověděl jsem vám všechno, co vím. Jak říkám, to je vše.“

„Kde jste teď?“

„Doma.“

„Budete tam, kdybychom vás potřebovali?“

„Ano.“

„Oukej.“ Zavěsil. Wolfe také. Já také.

„Vynechává vám paměť,“ poznamenal jsem. „Zapomněl jste, že vám řekl o tom dopise.“

„Rád si svou poštu prohlédnu sám bez vyrušování. Kde bydlí pan Corrigan?“

Vzal jsem manhattanský telefonní seznam, zalistoval jsem a vyhledal to. Abych si to ověřil, otevřel jsem registračku, vytáhl složku Wellman a prolistoval ji. Ohlásil jsem: „Corrigan bydlí na Východní Šestatřicáté, v čísle sto čtyřicet pět. Phelps – Central Park West tři sta sedmnáct. Kustin – Park Avenue devět set šedesát šest. Briggs žije v Larchmontu. O'Malley bydlí na Východní Osmaosmdesáté dvě stě dva."

Uložil jsem složku zpátky a zamkl skříň. „Tak mám jít do postele?"

„Ne."

„Myslel jsem si to. Takže co: mám sedět a čekat? I kdyby našli mrtvolu, možná pro nás pošlou až někdy k ránu. Taxíkem by mi trvalo jen pět minut zajet přes město na roh Šestatřicáté a Lexingtonovy avenue.

I s tuzérem to přijde na padesát centů. Když nic nenajdu, vrátím se domů pěšky. Tak mám jet?"

„Ano."

Vydal jsem se do haly pro kabát a klobouk, vyšel jsem ven a kráčel pěšky podél bloku směrem k severu. Na Desáté avenue jsem zastavil projíždějící taxík, nastoupil jsem a dal šoférovi adresu.

Před číslem 145 ve Východní Šestatřicáté ulici parkovalo v druhé řadě vozidel auto policejní lítačky, ale nikdo v něm nebyl. Vešel jsem do budovy. Na nástěnném seznamu jmen ve vestibulu jsem našel Corriganovo jméno až nahoře, ve čtvrtém patře. Šel jsem dál. Původně to byl starý soukromý dům, nyní přestavěný na byty. Měli tam samoobslužný výtah a ten stál právě zde, v přízemí. Odkudsi zdola zaznívaly nezřetelné hlasy, ale nikoho jsem neviděl. Otevřel jsem dveře výtahu, nastoupil jsem, stiskl knoflík číslo 4 a výtah se rozjel. Pak zastavil a já vystoupil. Byly tu jen jediné dveře, po pravé straně malé haly, a u nich stál policajt.

„Kdo jste," otázal se, ne právě společenským tónem.

„Archie Goodwin. Pracuju pro Nera Wolfa."

„Co chcete?"

„Chci jít spát. Ale předtím musím zjistit, jestli si z nás někdo nevystřelil. Tohle jsme ohlásili my. Ten chlápek, co tu bydlí, nám zavolal. Prý ať posloucháme a pak se ozval výstřel nebo moc dobrá

napodobenina. Nezavěsil, ale už se neozval, a tak jsme zavolali oddělení vražd. Nevíme, jestli volal odtud; o tom jsem se přijel přesvědčit.“

„Proč oddělení vražd?“

„Možná se to týká jednoho jejich případu. Máme tam přátele – někdy přátele, někdy nepřátele, víte, jak to chodí. Váš parťák je uvnitř?“

„Ne. Je zamčeno. Šel dolů sehnat domovníka. Co ten chlápek říkal do telefonu?“

„Řekl jen, že bychom měli něco slyšet, pak řekl, ať posloucháme, a prásk. Mohl bych zkusit položit ucho na dveře?“

„Proč?“

„Chci si poslechnout rádio.“

„Jo, už jsem o vás slyšel. Furt samá legrace. Mám se zasmát?“

„Dneska je to bez legrace, chce se mi hrozně spát. Slyšeli jsme v telefonu rádio, tak mě napadlo, že to ověřím. Nevadí vám to?“

„Nesahejte na dveře ani na kliku.“

„Nesáhnu.“

Ustoupil stranou a já přiložil ucho co nejblíže hraně mezi dveřmi a rámem. Postačilo mi deset vteřin. Zatímco jsem naslouchal, ozval se v hale jiný zvuk. Výtah se rozjel dolů.

Odstoupil jsem ode dveří. „No jasně. Bill Stern. WNBC.“

„Bill Stern vám telefonoval?“

„Ne, ale slyšeli jsme WNBC. ‚The life of Riley’ Ten pořad s Billem Sternem začíná v půl jedenácté.“

„Zdá se, že jsou Yankeeové v dobré formě, co říkáte?“

Já jsem fanoušek Giantu, ale chtěl jsem se dostat dovnitř, takže jsem musel být taktní. A tak jsem odpověděl. „To jistě. Doufám, že to Mantle rozjede.“

On také doufal, ale byl trochu skeptický. Měl dojem, že tihle zázrační hoši jen málokdy splní, co se od nich očekává. Měl ještě několik dalších myšlenek a seznamoval mě s nimi, dokud nepřijel výtah. Otevřely se dveře a už jsme měli společnost. Jedním z příchozích byl jeho kolega a druhým malý, kulhavý ouřezek s velmi málo zuby, který měl na sobě místo županu starý svrchník. Ten

polda, překvapen, že mě tu vidí, se zeptal svého bratra ve zbrani: „Kdo to je? Není z okrsku?“

„Ne. To je Archie Goodwin od Nera Wolfa.“

„Jo tenhle. Jak to?“

„Nech to na potom. Hej, jděte pryč od těch dveří. Dejte mi ten klíč!“

Ouřezek mu ho odevzdal a ustoupil stranou. Policajt zasunul klíč do zámku, otočil jím, přes kapesník uchopil dveřní knoflík, čímž mě donutil potlačit úsměv, zatlačil do dveří a vešel dovnitř se svým kolegou v patách. Držel jsem se hned za nimi. Ocitli jsme se v úzké předsíni s dveřmi na obou koncích a s jedněmi uprostřed. Ty po pravé straně byly otevřené a policista k nim zamířil a prošel jimi. Po dvou krocích do místnosti zůstal stát, takže já jsem se zastavil přímo ve dveřích.

Byl to poměrně velký obývací pokoj, který si pohodlně zařídil chlap po chlapském způsobu. To byl úsudek po prvním rychlém rozhlédnutí, protože další podrobný průzkum zařízení, byl-li vůbec potřeba, musel počkat. Na stole na opačném konci místnosti stál telefonní přístroj, se sluchátkem spadlým na zem. A na zemi, s hlavou vzdálenou asi šest palců od telefonního sluchátka, ležel James A. Corrigan, natažený směrem k oknu. Třetím předmětem na podlaze, ležícím několik stop od Corriganova boku, byla pistole – z mého místa jsem tipoval na Marleye dvaatřicítku. Bylo rozsvíceno. Na konci stolu také hrálo rádio. Bill Stern právě vykládal své názory na situaci v košíkové. Na Corriganově pravém spánku bylo vidět tmavou skvrnu, jež z dálky vypadala skoro černá.

Policista k němu přistoupil a dřepl si. Po deseti vteřinách, což bylo příliš brzy, se vztyčil a prohlásil: „Je mrtvý.“ Hlas jako by se mu trochu zatřásl, a proto ho zvýšil. „Nemůžeme použít tenhle telefon. Jdi zavolat zdola. Nezlom si vaz.“

Jeho kolega odešel. Policajt i nadále mluvil zvýšeným hlasem. „Vidíte ho odtamtud, Goodwine? Pojďte blíž, ale na nic nesahat.“

Přistoupil jsem blíž. „Je to on. Ten chlap, co telefonoval. James A. Corrigan.“

„Takže vy jste slyšel, jak se zastřelil.“

„Řek bych, že jo.“ Položil jsem si jednu ruku na žaludek a druhou na krk. „Včera v noci jsem vůbec nespal a je mi zle. Jdu do koupelny.“

„Na nic nesahejte.“

„Nebudu.“

Neprošlo by mi to, nebýt hrajícího rádia. Hrálo dostatečně nahlas, aby přehlušilo, jak jsem se po špičkách vyplížil z venkovních dveří, které zůstaly otevřené, do haly a ke dveřím, vedoucím na schodiště. Seběhl jsem čtyři poschodí, chvíli jsem naslouchal u dveří do haly v přízemí, nic jsem neslyšel, a tak jsem je otevřel a prošel jimi. Ouřezek stál u výtahu a tvářil se vyděšeně. Když jsem kráčel k východu, nic neřekl, a já také nepromluvil. Venku jsem se dal doprava, došel jsem kolem poloviny bloku na Lexington Avenue a zastavil taxík. Po sedmi minutách už jsem stoupal po schodech ke dveřím Wolfova domu.

Když jsem vstoupil do kanceláře, musel jsem se usmát. Na Wolfově stole ležela kniha, kterou měl právě rozečtenou, a on měl napilno se záznamy o klíčení. Bylo to legrační. Četl si, a když mě slyšel odemykat, honem odložil knihu a pustil se do těch záznamů, jen aby mi dokázal, jak má těžký život, protože jsem nepřenesl údaje z lístků do velkých záznamových karet. Bylo to tak dětinské, že jsem si nemohl pomoci a musel jsem se smát.

„Smím vás vyrušit,“ otázal jsem se.

Vzhlédl. „Předpokládám, když jste zpátky tak brzy, že jste neobjevil nic zajímavého.“

„Někdy se ve svých předpokladech mýlíte. Jsem zpátky tak brzy proto, že za chvíli přiběhne smečka vědátorů a mohli by mě tam držet celou noc. Viděl jsem Corrigana. Je mrtvý. Má kulku ve spánku.“

Lístky mu vypadly z ruky na desku stolu. „Prosím, podejte hlášení.“

Vypověděl jsem mu úplně všechno, dokonce i to, co ten polda říkal o Yankees. Wolfe se trochu mračil už když jsem začal, a když jsem skončil, kabonil se mnohem víc. Položil mi několik otázek, pak zůstal sedět, poklepával špičkou ukazováčku na opěrku křesla a najednou na mě vybafl: „Byl ten člověk úplný pitomec?“

„Kdo, ten polda?“

„Ne. Pan Corrigan.“

Pozvedl jsem ramena a zase je nechal klesnout. „V Kalifornii nepostupoval úplně brilantně, ale neřekl bych, že byl pitomec. Proč?“

„Je to absurdní. Totálně. Kdybyste tam zůstal, možná byste našel něco, co by nám to trochu osvětlilo.“

„Kdybych tam zůstal, nejspíš by mě nechali celou hodinu trčet někde v koutě, než by se někdo rozhodl se do mě pustit.“

Neochotně přikývl. „Nejspíš ano.“ Podíval se na hodiny a opřel se palci o okraj stolu, aby odsunul křeslo. „Zatraceně. A s takovýmhle nesmyslem máme jít spát.“

„Jo. Navíc s vědomím, že někdy kolem půlnoci, možná i později, nás vzbudí telefonem nebo přijdou osobně.“

Ale nic takového se nestalo. Spal jsem jako dudek celých devět hodin.

19

V sobotu ráno jsem si vůbec nestačil v novinách přečíst články pojednávající o násilné smrti významného právníka Jamese A. Corrigana. Při snídani mě vyrušil telefon celkem čtyřikrát. Volal Lon Cohen z Gazetty a žádal o interview s Wolfem ohledně Corriganova telefonátu a stejné přání projevili ještě dva další novináři. Nějak jsem je odbyl. Jako čtvrtá telefonovala paní Abramsová. Přečetla si ranní noviny a chtěla vědět, zda ten Corrigan, co se zastřelil, byl vrahem její Rachel, i když to neřekla takhle přímo. Odbyl jsem ji také.

Moje prodloužená snídaně závažně narušila Fritzův denní rozvrh a tak, když přišla ranní pošta, odnesl jsem si druhý šálek kávy do kanceláře. Prolistoval jsem došlé obálky, všechnu kromě jedné jsem pohodil na stůl a pohledem na hodinky jsem zjistil, že je 8.55. Wolfe podle neměnného zvyku odchází do skleníku přesně o deváté. Vyběhl jsem po schodech do prvního patra, zaklepal a vstoupil jsem, aniž bych čekal na pozvání, a oznámil jsem mu: „Tady to je. Firemní obálka. Odeslaná včera o půlnoci z pošty na Centrálním nádraží. Je dost tlustá.“

„Otevřete to.“ Stál tam už kompletně oblečený a připravený k odchodu.

Poslechl jsem vyňal z obálky její obsah. „Psáno na stroji, jednoduché řádkování, včerejší datum. Na začátku stojí: ‚Neru Wolfovi.’ Devět stránek. Podpis chybí.“

„Přečtěte to.“

„Nahlas?“

„Ne. Je devět hodin. Když bude potřeba, můžete mi zavolat nahoru.“

„Houbeles. To je zbytečná frajeřina.“

„To tedy ne. Jakmile se pevný řád začne vědomě porušovat, stane se jen snůškou nahodilostí.“ A odkráčel z pokoje.

Můj pohled padl na první větu.

Rozhodl jsem se zde všechno vypsat, ale nepodepíši se. Řekl bych, že mě ke psaní přiměla především jakási touha po očištění, avšak nemám své motivy zcela utříděné. Události posledního roku ve mně vyvolaly všeobecný pocit nejistoty. Snad je to tak, že kdesi hluboko ve mně tkví výrazná úcta k pravdě a spravedlnosti, již jsem nabyl už v mládí díky náboženské výchově i odborné erudici a která snad ve mě vyvolává potřebu všechno sepsat. Ať už je můj motiv…

Dole zazvonil telefon. Wolfova linka byla vypnutá, takže jsem musel seběhnout k telefonu v kanceláři. Volal seržant Purley Stebbins. Purleymu vůbec nezáleží na tom, zda hovoří se mnou či s Wolfem, a možná dokonce dává přednost mně. Rozhodně není hloupý a nikdy nezapomněl na to, jakou masitou kost mu Wolfe vyfoukl před nosem při vyšetřování Longrenova případu.

Oslovil mě odměřeně, ale nijak pichlavě. Prý by si chtěli z první ruky ověřit dvě věci: Corriganův včerejší telefonát a Corriganovo vystupování v Kalifornii, zejména co se týče mých kontaktů s ním. Když jsem ho ujistil, že k nim s radostí zaskočím, odpověděl, že to nebude nutné, protože inspektor Cramer touží pohovořit si s Wolfem a zastaví se u nás v jedenáct nebo krátce po jedenácté. Odvětil jsem, že pokud vím, asi mu otevřeme a Purley bez rozloučení zavěsil. Sedl jsem si ke svému stolu a četl dál.

Ať už můj motiv byl jakýkoliv, napíši to a pak se rozhodnu, zda to odešlu nebo zničím.

I kdybych tento dokument odeslal, nepodepíši se, protože si nepřeji dodat mu právní závaznosti. Samozřejmě, že ho ukážete policii, ale bez mého podpisu jej určitě nedovolí zveřejnit jako písemnost, pocházející ode mne. Mohlo by se zdát, že na tom tolik nezáleží, protože z kontextu jasně vyplyne, že se jedná o mě, ale i bez mého podpisu to poslouží všem zamýšleným účelům, ať již je můj motiv jakýkoli; tyto účely jsou morální, nikoliv právní.

Nehodlám se nijak zeširoka rozepisovat o svých motivech. Vám postačí, dozvíte-li se, že jsem anonymním dopisem informoval soud o tom, že O'Malley podplatil porotce, ale rád bych dodal, že v tomto případě mé pohnutky byly smíšené. Nepopírám, že jedním z faktorů byla touha získat postavení staršího partnera firmy, což znamenalo větší moc i zvýšený příjem, ale právě tak jsem měl na mysli i budoucnost firmy. Považoval jsem nejen za nanejvýš nežádoucí, ale také za výrazně nebezpečnou situaci, kdy na místě staršího partnera setrvával člověk, schopný podplatit porotce. Zeptáte se, proč jsem se tedy prostě O'Malleymu nepostavil a nevyzval ho k odchodu z firmy. S ohledem na zdroj a charakter mé informace jsem neměl v ruce jasný důkaz a vztahy mezi členy firmy nezaručovaly jednoznačný výsledek takového střetnutí. V každém případě, to udání jsem soudu zaslal já.

A tehdy si navykl, pomyslel jsem si, nepodepisovat dopisy. Pokračoval jsem ve čtení.

O'Malleyho vyloučili z advokátní komory. Pro firmu to samozřejmě byla rána, ale nijak osudná. Stal jsem se starším partnerem a Kustin a Briggs byli přijati za členy. Jak plynuly měsíce, nabývali jsme zpět ztracenou půdu. Loni v létě a na podzim byly naše příjmy vyšší než kdy předtím. Částečně se o to zasloužil Kustin svými skvělými výkony v soudní síni. Ale mám za to, že stejnou zásluhu na tom mělo i mé kvalitní vedení. A potom, v pondělí, čtvrtého prosince – na to datum bych nikdy nezapomněl, i kdybych zůstal naživu a měl možnost si cokoli pamatovat či zapomenout – jsem se vrátil večer do kanceláře, abych dodělal nějakou práci, a náhodou jsem šel do

Dykesova stolu pro nějaký dokument. Nebyl tam, kde jsem čekal, že ho najdu, a tak jsem probral všechny zásuvky. V jedné z nich jsem našel hnědé plátěné desky a nahlédl jsem do nich. Ten dokument tam nebyl. Desky obsahovaly svazek úhledně složených listů. První stránka byla upravena jako titulní a stálo na ní: „Nedoufejte – moderní román o slabostech právníků od Bairda Archera.“ Ze zvědavosti jsem si prohlédl i následující stránku. Tam už začínal souvislý text a první věta zněla: „Není pravda, že všichni advokáti jsou hrdlořezové.“ Četl jsem ještě chvíli a pak jsem se posadil na Dykesovu židli a přečetl si toho víc.

Ještě stále nedokážu uvěřit tomu, že Dykes mohl být takový hlupák. Díky spojení s naší kanceláří nabyl určitých vědomostí a věděl, co je to zákon o pomluvě, a přesto tohle napsal a nabídl to k vydání. Samozřejmě je pravda, že i advokát někdy provede neuvěřitelné věci, je-li dotčena jeho marnivost, jako například O'Malley, když podplatil toho porotce, a Dykes se zřejmě domníval, že ho ochrání zvolený pseudonym.

Román byl prakticky popisem činnosti a vztahů uvnitř naší firmy. Jména byla jiná a většinu scén i okolností si autor vymyslel, ale nebylo pochyb o tom, že je to naše firma. Bylo to tak špatně napsané, že, jak se domnívám, běžný čtenář by se nudil, ale mně to nenudilo. Psalo se tam o tom, jak O'Malley podplatil porotce (používám zde naše skutečná jména místo těch, co si vymyslel Dykes), jak jsem se já o tom dozvěděl a poslal soudu anonymní udání a také o O'Malleyho vyloučení z řad advokátů. Závěr si vymyslel. V románu se dal O'Malley na pití a zemřel v útulku pro opilce v Bellevue. Já ho tam šel navštívit, stál jsem u jeho smrtelné postele, on na mě ukázal a vykřikl „Nedoufejte!“ V jednom směru bylo to dílo absurdní. Na samém konci se v něm uvádělo, že O'Malley věděl, že jsem ho udal, ovšem bez odpovídajícího vysvětlení, jak se o tom dozvěděl.

Odnesl jsem rukopis s sebou domů. Jestliže jsem ho náhodou objevil a přečetl já, mohl tak učinit i někdo jiný a to jsem nemohl riskovat. Po návratu domů jsem si uvědomil, že neusnu. Šel jsem zase ven a odjel taxíkem do Sullivanovy ulice, kde Dykes bydlel. Vytáhl jsem ho z postele a sdělil mu, že jsem našel ten rukopis a že jsem ho

četl. Ve svém rozrušení jsem se dopustil neuvěřitelné věci. Považoval jsem předem za zaručené, že věděl o mém udání O'Malleyho, a zeptal jsem se ho, jak na to přišel. Měl jsem mít přece za to, že si to vymyslel.

Na tom však nezáleželo. Opravdu na to přišel. Nenapsal jsem udání soudu na psacím stroji u mne doma, na němž píši tuto zprávu. Pro jistotu jsem ho napsal na stroji v klubu Travellers. Případné riziko představovalo šanci jedna k miliardě, ale to stačilo. V souvislosti s naší obhajobou O'Malleyho před obviněním z úplatkářství jsme si pořídili fotokopie všech důkazů, včetně toho anonymního dopisu. Dykes se vypracoval na opravdu kvalitního odborníka na dokumenty všeho druhu a čistě v rámci rutiny prozkoumal kopii anonymního dopisu. Povšiml si, že t vybočuje, tlačí se do písmene napravo a také je mírně nakřivo. A vzpomněl si, že podobnou nepravidelnost zaznamenal i u jiného dokumentu. A ten dokument našel. Bylo to memorandum, které jsem o dva měsíce dříve napsal na temže stroji v klubu Travellers. Zapomněl jsem na to, a i kdybych si byl vzpomněl, nejspíš bych případné riziko zamítl jako zanedbatelné. Ovšem Dykes, povzbuzen tímto nálezem, porovnal fotokopii s memorandem pod zvětšovacím sklem a ujistil se, že obojí bylo napsáno na stejném stroji. Samozřejmě to nebyl jednoznačný důkaz o tom, že právě já jsem napsal a odeslal soudu to udání, ale Dykese to přesvědčilo.

Vyrazilo mu dech, když se dozvěděl, že jsem jeho rukopis našel a přečetl. Zapřísahal se, že neměl v úmyslu mě prozradit, a když jsem na něj naléhal a tvrdil jsem, že o tom určitě někomu pověděl, možná i samému O'Malleymu, přísahal, že to není pravda, a já mu věřil. Ve svém pokoji měl kopii rukopisu. Originál mu vrátila vydavatelská firma SchollHanna, které ho předložil k posouzení, a on ho na čas odložil do svého stolu v kanceláři s úmyslem svěřit ho literárnímu agentovi. V pokoji byla i původní, rukou psaná verze, později přepsaná písařkou na stroji. Kopii strojopisu i rukopis mi odevzdal. Odnesl jsem si je domů, kde jsem je zničil. O dva dny později jsem zničil i originál strojopisu, když jsem si jej ještě jednou přečetl.

Cítil jsem se poměrně bezpečný před odhalením. Samozřejmě, neprovedl jsem nic žalovatelného, ale kdyby vešlo ve známost, že

jsem udal partnera anonymním dopisem, mělo by to katastrofální následky pro moji kariéru i pro mou pověst. Nešlo ani tak o to, co by snad udělal, ěi mohl udělat O'Malley, jako spíš o postoj všech ostatních, zvlášť mých dvou současných partnerů, i dalších spolupracovníků. Prakticky by mě to zruinovalo. Ale cítil jsem se docela bezpečně. Jestli Dykes mluvil pravdu, a já věřil, že ano, byly všechny kopie rukopisu zničeny. Velmi slavnostně mě ujistil, že o tom s nikým nebude mluvit, ale já se hlavně spoléhal na to, že i pro něj bude nejlepší mlčet. Jeho budoucnost závisela na tom, jak firma bude dále prosperovat, a kdyby promluvil, určitě by byl s firmou konec.

Několikrát jsem Dykese navštívil večer v jeho pokoji a při jedné z těchto návštěv jsem učinil cosi hloupého, bezmyšlenkovitého, i když v té době nebylo možné předpokládat pozdější důsledky. Ne, mýlím, se – nebylo to u něj doma, ale jednou v kanceláři po pracovní době. Vyňal jsem ze složky jeho rezignaci, kterou napsal před několika měsíci a nechal ji ležet na svém stole. Zeptal jsem se ho, bez nějakého zvláštního důvodu, který bych si pamatoval, zda ten titul „Nedoufejte" vzal ze Shakespeara, a on odvětil, že ne, že je to první slovo ve třetím verši 146. žalmu, a já načmáral do rohu jeho rezignace „Žlm 146-3".

Zazvonil telefon, ale než jsem ho zvedl, dočetl jsem odstavec. Volal Louis Kustin. Podle hlasu se dalo soudit, že tentokrát jeho oči nevypadají ospale. Chtěl mluvit s Wolfem a já mu vysvětlil, že nebude k zastižení před jedenáctou.

„Předpokládám, že pro vás je k zastižení," zeptal se stroze.

„Ovšemže ano. Já tu přece bydlím."

„Právě se s mými spolupracovníky radíme a mluvím tedy za sebe i za ně. Jsem ve své kanceláři. Vyřiďte Wolfovi, že si s ním chci co nejdřív promluvit. Povězte mu, že sebevražda našeho staršího partnera nás nenapravitelně poškodila, a podaří-li se prokázat, že ho Wolfe k té sebevraždě úmyslně a ve zlém úmyslu dohnal, budeme ho volat k odpovědnosti. Povíte mu to?"

„Zkazí mu to celý den."

„Doufám, že mu to zkazí úplně všechny dny."

Telefon ohluchl. Chtěl jsem se vrátit ke čtení, ale pomyslel jsem si, že bych ten vzkaz měl raději předat. Zavolal jsem do sklemku domácím telefonem. Ozval se Wolfe. Tlumočil jsem mu obsah rozhovoru.

„Fuj," pronesl krátce a zavěsil. Vrátil jsem se ke Corriganovi.

Cítil jsem se naprosto bezpečně, i když ne docela pohodlně. Koncem prosince jsem zažil šok a uvědomil si, v jaké se nacházím situaci. Během pracovní doby přišel ke mně do kanceláře Dykes a požadoval padesátiprocentní zvýšení platu. Prý původně doufal, že prodejem svého románu získá značnou částku, a teď, když zdroj svých očekávaných příjmů předal mně, potřebuje podstatné zvýšení mzdy. Okamžitě jsem pochopil, co jsem si měl uvědomit už dávno předtím: Že jsem mu na celá léta, možná na celý život vydán na milost a nemilost a že jeho požadavky nebudou omezeny ničím jiným než jeho potřebami. Zmocnila se mne opravdová panika, ale podařilo se mi to nedat najevo. Odpověděl jsem, že musím nejdřív promyslet, jak vysvětlím tak velké zvýšení platu svým společníkům, a požádal jsem ho, aby mě na druhý den večer, v sobotu 30. prosince, navštívil u mě doma. Že si o tom promluvíme.

Když se na tu schůzku dostavil, věděl jsem už, že ho musím zabít. Jak se ukázalo, bylo to až absurdně jednoduché, protože mě vůbec nepodezíral a neměl se na pozoru. Když se posadil, pod nějakou jednoduchou záminkou jsem se mu dostal za záda, vzal jsem do ruky těžítko a udeřil ho do hlavy. Bez hlesu se zhroutil a já ho udeřil ještě jednou. Během následujících čtyřech hodin, zatímco jsem čekal, až se pozdě v noci či časně ráno vyprázdní ulice, jsem ho musel udeřit ještě třikrát. V té době jsem si také došel pro auto a zaparkoval ho přímo před vchodem. Když přišel čas, dopravil jsem ho dolů a do auta, aniž by mě někdo viděl. Odjel jsem na kraj města k nepoužívané přístavní hrázi v East Riveru u devadesátých ulic a shodil jsem tělo do vody. Asi jsem nebyl tak klidný a chladnokrevný, jak jsem si sám původně myslel, protože jsem se domníval, že je mrtev. O dva dny později jsem se z novinové zprávy o objevení mrtvoly dozvěděl, že zemřel utopením, takže když jsem ho shodil do vody, byl jen omráčený.

Tou dobou byly dvě hodiny ráno a já ještě neskončil. Odjel jsem do centra, do Sullivanovy ulice, a klíčem, který jsem vzal Dykesovi z kapsy, jsem si otevřel dveře jeho bytu. S holýma rukama bych to dokázal za hodinu, ale v rukavicích mě důkladná prohlídka zabrala dobré tři hodiny. Našel jsem jen tři věci, ale ty stály za to: Dvě potvrzení od Rachel Abramsové, že jí Baird Archer zaplatil za přepis rukopisu, a dopis, adresovaný Bairdu Archerovi, poste restante, Clintonovo nádraží, napsaný na hlavičkovém papíře společnosti SchollHanna, podepsaný Joan Wellmanovou. Říkám, že jsem provedl důkladnou prohlídku, ale na policích tam byla spousta knih a já neměl čas prohlížet je stránku po stránce, i kdybych to byl považoval za nutné. Kdybych to udělal, našel bych ten list, na nějž si Dykes poznamenal seznam jmen, mezi nimiž bylo i jméno Baird Arclier, vy byste ho byl nikdy neuviděl a já bych vám teď nemusel psát.

Nějaký čas, asi tak týden, jsem neměl v úmyslu vůbec nic podnikat, pokud šlo o Joan Wellmanovou či Rachel Abramsovou, ale pak jsem si začal dělat starosti. Jedna z nich ten rukopis přepsala a druhá ho četla. Soud s O'Malleym a s oním porotcem i proces zbavení příslušnosti k advokátní komoře, to vše bylo teprve před rokem v novinách zeširoka vylíčeno. Co když si tyto ženy povšimly podobnosti, či spíše totožnosti děje Dykesova románu se skutečnými událostmi? Co když se o tom někde zmínily a v budoucnu se třeba o tom ještě příležitostně zmíní? Byly pro mě méně nebezpečné než Dykes, ale nebezpečné byly. Nebo mohly být.

Myslel jsem na to čím dál víc a nakonec jsem v tom začal něco dělat. Poslední den v měsíci lednu, byla to středa, jsem zatelefonoval Joan Wellmanové do kanceláře. Představil jsem se jí jako Baird Archer a nabídl jí, že jí zaplatím, když mi poradí s mým románem. Dal jsem si s ní schůzku napozítří – v pátek, o půl šesté. Sešli jsme se v Rubínovém salónku v Churchillu, dali jsme si něco k pití a povídali jsme si. Byla přitažlivá a inteligentní a já myslel na to, že bych jí nemohl vážně ublížit, když tu se mě najednou zeptala, čím to, že zápletka mého románu značně připomíná skutečnou událost, k níž zde v New Yorku došlo před rokem. Prý si už nepamatuje přesně jméno toho muže, kterého vyloučili z řad advokátů, myslí, že to bylo něco jako O'Mara, ale snad si to prý pamatuji já.

Odvětil jsem, že ne. Tvrdil jsem, že jsem při koncipování děje rozhodně vědomě nepoužil žádné skutečné události, ale, samozřejmě, mohl jsem tak učinit podvědomě. Odpověděla, že pokud si vzpomíná, nikdy se neprokázalo, že by toho O'Maru prozradil někdo z jeho partnerů, a že by bylo zajímavé se na to podívat a zjistit, zda mé podvědomí nejen zaznamenalo, co o té události bylo zveřejněno, ale navíc i intuitivně odhadlo to, co publikováno nebylo. To mi stačilo. Bylo toho na mě víc než dost.

Při večeři jsem vedl hovor takovým způsobem, abych jí mohl navrhnout, že spolu zajedeme do Bronxu, ke mně do bytu pro můj rukopis. Nepříjemně mě zaskočila, když se začala vyptávat, proč jsem uvedl jako adresu poste restante Clintonovo nádraží, když bydlím v Bronxu, ale dal jsem jí na to uspokojivou odpověď. Souhlasila, že se mnou pojede pro rukopis, ale dala najevo, že nepůjde ke mně do bytu. Litoval jsem, že jsem se s ní sešel na tak veřejném místě, jako je Rubínový salónek, ale nikdo z nás nepotkal žádné známé a tak jsem se rozhodl přistoupit k činu.

Zašel jsem sám pro auto, vyzvedl ji před Churchillem a jel jsem do Washington Heights. Tam, v jedné postranní ulici, to bylo stejně jednoduclié jako s Dykesem. Podotkl jsem, že je přední sklo zamlžené, sáhl jsem za sebe, jakoby pro kapesník, uchopil jsem těžkou páku, kterou jsem si tam připravil, když jsem šel pro vůz, a udeřil jsem ji. Ani nezasténala. Snažil jsem se ji posadit rovně, ale nepodařilo se mi to, a tak jsem ji přenesl dozadu na podlahu. Cestou do Van Cortlandova parku jsem několikrát zastavil, abych se na ni podíval. Jednu chvíli jsem měl dojem, že se začíná hýbat, a musel jsem ji uhodit ještě jednou. V parku jsem zajel do odlehlé ulice. Nikde jsem nikoho nezahlédl, ale bylo teprve deset hodin a mohlo by se stát, že se právě v tu nejnevhodnější chvíli objeví nějaké auto, přestože byl únor. Tak jsem zase z parku vyjel a dvě hodiny jsem jezdil kolem dokola a pak jsem se do té ulice vrátil. V tu chvíli už bylo riziko jen minimální a musel jsem ho v každém případě podstoupit. Vytáhl jsem ji z vozu, položil na silnici, kousek od kraje, a přejel jsem ji. Potom jsem rychle ujížděl pryč. Po několika mílích jsem zastavil pod lucernou a prohlédl vůz, zda na něm neulpěly

skvrny od krve či cokoli jiného, co by posloužilo jako důkaz, ale byl jsem opatrný, přejel jsem ji pomalu, a nic jsem tedy nenašel.

Odložil jsem papíry na stůl a pohlédl na hodinky. 9.35.

V Peorii, ve státě Illinois, bylo 8.35 a John R. Wellman, podle denního rozvrhu, který mi dal, by měl být ve svém obchodě. Sáhl jsem po telefonu, zavolal tam a brzy se mi ozval.

„Pan Wellman? Archie Goodwin. Slíbil jsem vám, že vám dám ihned vědět, kdyby nastal nějaký důležitý zlom. Corrigan, starší partner té právnické firmy, byl včera večer nalezen mrtev na podlaze ve svém bytě.

V hlavě měl díru a poblíž ležela pistole. Řekl bych…“

„Zastřelil se?“

„To nevím. Pokud smím vyjádřit svůj čistě osobní názor, vypadá to tak. Řekl bych, že to lze považovat za důležitý zlom, ovšem je na panu Wolfovi, aby rozhodl, zda jde o zlom k lepšímu nebo k horšímu. Já jen držím slib, který jsem vám dal. Pro tuto chvíli je to vše, co vám mohu sdělit. Pan Wolfe má práci nahoře.“

„Děkuji, pane Goodwine. Děkuji mnohokrát. Jedu do Chicaga na letiště. Až dorazím do New Yorku, zavolám vám.“

Řekl jsem, že to by bylo fajn, zavěsil jsem a vrátil se ke čtení.

Existovala již jen jedna žijící osoba, která znala obsah toho rukopisu. Rachel Abramsová, která ho přepisovala. Měl jsem jen jedinou logickou a rozumnou možnost.

Až do doby před třemi měsíci jsem si v mysli ani v srdci nebyl vědom ničeho, co by snad svědčilo o mé schopnosti stát se vrahem. Věřil jsem, že se v sobě vyznám, stejně jako většina lidí. Uvědomoval jsem si, že o tom, co jsem provedl O'Malleymu, uvažuji poněkud kasuisticky, ovšem bez podobného intelektuálního útočiště by si nikdo nedokázal zachovat sebeúctu. V každém případě, od chvíle, kdy jsem shodil Dykesovo tělo z hráze do řeky, jsem se stal jiným člověkem. Tehdy jsem to nevěděl, ale teď už to vím. K té změně nedošlo ani tak v mém vědomí, jako spíše v hlubinách podvědomí. Pokud by vůbec bylo možné převést podvědomé pochody do jasných, rozumných úvah, pak se domnívám, že jsem postupoval asi takto:

a) chladnokrevně jsem zavraždil člověka;

b) jsem slušný, humánní člověk, jako každý jiný, určitě nejsem zkažený ani zvrhlý. A proto,

c) konvenční postoj vůči vraždě v tomto případě neplatí a nebyl by ani morální.

V nitru jsem si nedovolil připustit jakékoli morální výčitky kvůli vraždě Joan Wellmanové, určitě ne natolik, aby mi to zabránilo v dalším konání. Protože byla-li její vražda morálně nepřijatelná, jak bych ospravedlnil, že jsem zabil Dykese? Tím, že jsem zabil Joan Wellmanovou, se celý proces ukončil. Potom už jsem byl ochoten bez zdráhání zabít jakékoli množství lidí, kdybych k tomu měl potřebnou motivaci.

A tak, když jsem začal přemýšlet o vraždě Rachel Abramsové, omezil jsem se jen na úvahy o tom, zda je to nezbytné a dá-li se to provést bez zbytečného rizika. Dospěl jsem k názoru, že to je nutné. Co se týče rizika, ponechal jsem to na okolnostech. U ní jsem nemohl použít žádné podobné lsti, jako u Joan Wellmanové, protože ona znala Dykese jako Bairda Archera. Můj plán byl natolik jednoduchý, že to vlastně ani žádný plán nebyl. Prostě jsem jednoho deštivého odpoledne vešel neohlášen do její kanceláře. Kdyby tam s ní byl nějaký kolega či v případě, že bych narazil na jakoukoli z tuctu možných překážek, byl bych odešel a vymyslel bych jiný postup. Ale měla, jenom jednu místnost a byla tam sama. Sdělil jsem jí, že potřebuji něco napsat, přistoupil jsem blíž, abych jí ukázal, oč se jedná, chytil jsem ji za krk, ona během půl minuty ztratila vědomí a pak jsem otevřel okno, zvedl ji a vyhodil ji ven. Naneštěstí jsem neměl čas pátrat po žádných záznamech; samozřejmě, neměl jsem čas vůbec na nic. Odešel jsem, seběhl po schodech o jedno patro níž a nastoupil jsem do výtahu. Tam jsem z něj také vystoupil cestou nahoru. Když jsem vyšel z budovy, její tělo leželo na chodníku a už se kolem něj tvořil shluk lidí. O tři dny později, když jsme vás s kolegy přišli navštívit, jsem se dozvěděl, že jsem předběhl vašeho zaměstnance Goodwina o pouhé dvě minuty. Přijal jsem to jako důkaz, že štěstí je na mé straně, přestože objevil ty záznamy, jež ji

spojovaly s Bairdem Archerem. Kdyby ji zastihl naživu, byl by se dozvěděl, co stálo v tom rukopisu.

V době, kdy jsme vás před devíti dny navštívili, jsem si uvědomoval hrozící nebezpečí, ale věřil jsem, že mu dokážu čelit. Věděl jste o Bairdu Archerovi i o rukopisu a dal jste si je do souvislosti s Dykesem a tedy i s naší kanceláří, ale to bylo vše. To, jak jste na Dykesově rezignaci objevil mým rukopisem naškrábanou poznámku Žlm 146-3 a dokázal ji správně interpretovat, zvýšilo nebezpečí jen maličko, pokud vůbec, protože můj jednoduchý hranatý rukopis dokáže napodobit skoro každý a všichni mí kolegové mi přispěchali na pomoc, když přesvědčili policii, že jste tu poznámku napsal vy sám, jako trik namířený proti nám.

Když ve středu přišel dopis od paní Potterové, vůbec mě nenapadlo, že byste s tím mohl mít něco společného.

Považoval jsem to jenom za smrtící úder, který mi osud uštědřil v nejméně vhodnou chvíli. Přinesli mi ho, ale protože nebyl adresován nikomu jmenovitě, jen naší firmě jako celku, přečetla si ho úřednice, která otevírá poštu, a musel jsem ho tedy ukázat svým společníkům. Hovořili jsme o tom a bez výhrad jsme se shodli v názoru, že se bezpodmínečně musíme dozvědět, co je obsahem toho rukopisu, a že tedy někdo z nás musí okamžitě odcestovat do Kalifornie. Pokud šlo o to, kdo by tam měl jet, názory se různily a já samozřejmě naléhal, že bych to měl být já. Jakožto starší partner jsem své stanovisko prosadil a odletěl jsem prvním spojem.

O tom, co se přihodilo v Kalifornii, víte vše. Mé postavení bylo velmi nebezpečné, ale nezoufal jsem si, dokud jsem ve Finchově nepřítomnosti nenavštívil jeho pokoj, kde jsem našel Goodwina. Od této chvíle jsem se ocitl očividně v beznadějné situaci, ale odmítl jsem se vzdát. Protože jste se Goodwinovým prostřednictvím určitě dozvěděl obsah rukopisu, bylo jisté, že bude odhalen můj podíl na prozrazení O'Malleyho, ale mohlo se mi ještě podařit se vyhnout obvinění z vraždy. V letadle, kde Goodwin seděl jen o několik míst přede mnou, jsem po celou noc zvažoval nejrůznější plány dalšího postupu.

Z Los Angeles jsem zatelefonoval jednomu ze svých kolegů, takže když jsem dnes ráno dorazil a ihned z letiště odjel do

kanceláře, všichni tam již čekali. Jednomyslně souhlasili s tím, že bychom vás měli navštívit a vyžádat si, abyste nás seznámil s obsahem rukopisu. Snažil jsem se je ze všech sil přesvědčit, že bychom měli postupovat jinak, ale nepodařilo se mi je odradit. Když jsme přišli do vaší kanceláře, čekal jsem, že budu odhalen jako člověk, který zradil O'Malleyho, protože jsem předpokládal, že nám povíte, co ten rukopis obsahoval. Namísto toho jste mi však zasadil další ránu. Neřekl jste nám nic, jen to, že ještě nejste připraven konat a že potřebujete ještě jeden, dva fakty. Pro mě to mohlo znamenat jediné. Neměl jste v úmyslu mluvit o zradě, jíž jsem se dopustil vůči O'Malleymu, dokud nebudete plně připraven využít této informace jako důkazu pro obvinění z vraždy. Něco podobného byste nám neřekl, kdybyste neočekával, že budete připraven již záhy. Netušil jsem, jaké dva fakty ještě potřebujete, ale na tom nezáleželo. Očividně se vám podařilo mě dopadnout nebo by se vám to podařilo v blízké budoucnosti.

Moji společníci navrhovali, abychom se poradili při obědě, ale já se vymluvil na únavu po noci strávené v letadle a odešel jsem sem, do svého bytu. Opět převládlo mé podvědomí, protože jsem si s náhlým překvapením uvědomil, že jsem se neodvolatelně rozhodl vzít si život. Nepokoušel jsem se to rozhodnutí změnit. Přijal jsem ho s klidem. Další rozhodnutí, zda mám po sobě zanechat zprávu o mé katastrofě a o tom, co jí předcházelo, jsem ještě neučinil. Tento dopis jsem psal několik hodin. Teď si ho přečtu a rozhodnu se. Jestli ho vůbec odešlu, pak jedině vám, protože to vy jste přivodil moji zkázu. A opět, stejně jako na začátku, tím, co mě nejvíce zajímá, je můj motiv. Co je to ve mně, co mě nutí poslat vám nebo vůbec komukoli toto přiznání? Ale kdybych nad tím začal přemýšlet, nebralo by to konce. Jestli vám je pošlu, nebudu se pokoušet vám radit, jak byste s ním měl naložit, protože vy v každém případě uděláte, co uznáte za vhodné. Totéž činím i já. To, co považuji za vhodné.

A to bylo všechno. Shromáždil jsem všechny listy, znovu je přeložil, zasunul do obálky a vystoupal po schodech do skleníků ve třetím patře. Wolfe v jedné ze svých nových žlutých pracovních halen prohlížel v přesazovací místnosti nějaké hlízy dendrobia, které

vysypal z květináčů. Podal jsem mu obálku a řekl jsem: „Tohle byste si měl přečíst.“

„Až přijdu dolů.“

„V jedenáct přijde Cramer. Když to budete číst, zatímco on tam bude posedávat, začne být netrpělivý. A kdybyste s ním chtěl mluvit, aniž byste si to přečetl, radši bych u toho nebyl.“

„Co to je?“

„Úplné doznání. O zradě na jeho partnerovi O’Malleym, o všech třech vraždách – úplně všechno.“

„Dobře. Jdu si umýt ruce.“ Zamířil ke dřezu a otočil kohoutkem.

20

„Tohle,“ poznamenal Wolfe k inspektoru Cramerovi, „odpovídá skutečnosti nejen obsahem, ale i formou.“

Držel v ruce kopii strojopisu, kterou přinesl Cramer. Obsahovala přepis toho, co nám Corrigan sdělil do telefonu těsně před tím, než se ozvala rána, jak to Wolfe nahlásil seržantu Auerbachovi.

Cramer pohlédl na mě. „Vy jste taky poslouchal, Goodwine? Taky jste to slyšel?“

Přikývl jsem, zvedl jsem se, vzal od Wolfa ten papír, přečetl si ho a zase jsem mu ho vrátil. „Správně. Takhle to říkal.“

„Chci, abyste to oba dva potvrdili písemným a podepsaným prohlášením.“

„Ale ovšem,“ svolil Wolfe.

Cramer seděl v červeném křesle a pohodlně se opřel, jako člověk, který má v úmyslu se ještě nějaký čas zdržet. „A také,“ pokračoval nepříliš útočným tónem, „potřebuju Goodwinovo prohlášení s podrobným vylíčením všeho, co se stalo během jeho cesty do Kalifornie. Ale nejdřív bych si to od něj poslechl.“

„Ne,“ odmítl ho Wolfe pevně.

„Proč ne?“

„Z principu. Ze zvyku jste to vyslovil jako požadavek a to je špatný zvyk. Nelíbí se mi.“

„To, co dělal v Kakfornii, vedlo k násilné smrti, k níž došlo v mém obvodu.“

„Dokažte to.“

„Blbost,“ zavrčel Cramer. „Žádám vás o službu. Ne pro mě, ale pro lid státu New York.“

„Výborně. Poté, co jste můj autentický objev oné poznámky, napsané Corriganovým rukopisem na Dykesově dopise, označil za trik, napadlo mě, že bude jen spravedlivé, když se o nějaký trik skutečně pokusím. Potřeboval jsem…“

„Tak vy pořád tvrdíte, že to psal Corrigan?“

„Ne. To jsem nikdy netvrdil. Jen jsem popřel, že to napsal pan Goodwin nebo já. Potřeboval jsem prokázat, že někdo z té kanceláře měl něco společného s rukopisem Bairda Archera a tedy i s vraždami, a podle toho jsem postupoval. Povězte mu o tom, Archie.“

„Ano, pane. Co mám vynechat?“

„Nic.“

Kdybych byl s Cramerem o samotě a bylo mi řečeno, abych nic nevynechával, dopřál bych si trochu zábavy, ale za daných okolností jsem se držel zpátky. Vypověděl jsem mu všechno na rovinu, přesně a důkladně, od chvíle, kdy jsem se ubytoval v Riviéře až do okamžiku, kdy jsem naposledy zahlédl Corrigana na letišti La Guardia utíkat k taxíkům. Když jsem skončil, položil mi pár otázek a také na ně jsem odpověděl zcela upřímně.

Žvýkal nezapálený doutník. Pak ho vyndal z úst a otočil se k Wolfovi. „To tedy znamená, že jste oklamal…“

„Když dovolíte,“ přerušil ho Wolfe. „Poslechl jste si tuto část, tak ať tedy víte všechno. Včera ráno, necelé tři hodiny po Corriganově návratu, sem přišli. Všech pět. Žádali, abych jim pověděl, co je v tom rukopisu, a já to odmítl. Byl bych to musel odmítnout v každém případě, protože jsem o tom nic nevěděl, ale pověděl jsem jim, že ještě nejsem připraven jednat a že ještě potřebuji zjistit asi dvě fakta. Vzbudil jsem v nich dojem, že mé přípravy jsou téměř u konce.“

Cramer přikývl. „Takže jste ho trikem dohnal k sebevraždě.“

„To že jsem udělal? On vážně spáchal sebevraždu?“

„Zatraceně, a ne snad?“

„To já nevím. Vy jste to vyšetřoval, já ne. K čemu jste dospěl?“

Cramer se poškrábal za uchem. „Nic nesvědčí o tom, že to sebevražda nebyla. Ta zbraň patřila jemu a výstřel padl z bezprostřední blízkosti. Našli jsme na ní jen šmouhy, žádné zřetelné otisky. Když dorazil úřední lékař, byl mrtev necelou hodinu. Žádné další důkazy se tam zatím nenašly. Utrpěl tvrdý úder ze strany do hlavy, ale mohl narazit na roh stolu, když padal; nejspíš se to tak stalo. Bylo tam…“

Wolfe mávl rukou. „Když říkáte, že nic nesvědčí proti sebevraždě, stačí mi to. V takových věcech nemá smysl vaše výsledky zpochybňovat. Ale je to stále otevřené?“

„Není to uzavřené. Proto jsem tady. Právě jsem vás obvinil, že jste ho trikem dohnal k sebevraždě – možná o tom ještě uslyšíte a možná že ne. Ale teď potřebuju mnohem víc než to, co jste mi dal. Byla-li to sebevražda, tak proč? Protože si myslel, že víte, co bylo v tom zatraceném rukopisu? Protože měl za to, že jste ho odhalil? A jako co? Jako vraha? Chci toho mnohem víc, setsakra víc a přišel jsem si pro to.“

Wolfe si olízl rty. „Nu,“ otevřel zásuvku ve stole. „Tohle mi přišlo v ranní poště.“ Vyňal ze zásuvky tlustou obálku. „Podívejte se, zda v tom nenajdete odpovědi na vaše otázky.“ Podal mu ji.

Cramer vstal, převzal obálku a zase se posadil. Dřív, než vyňal obsah, prohlédl si ji. Rozložil papíry, kousek si přečetl, podíval se na Wolfa, vydal něco jako zavrčení a četl dál. Když dočetl druhou stránku a přesunul ji dospod svazku, otázal se: „Říkáte, že to přišlo v ranní poště?“

„Ano.“

Nic víc neřekl, dokud nedočetl až do konce. Wolfe se zaklonil v křesle, zavřel oči a odpočíval. Já držel oči otevřené. Upíral jsem je na Cramerův obličej, ale viděl jsem před sebou jen člověka tak zabraného do čtení, že neměl vůbec žádný výraz. Když skončil, vrátil se zpátky na třetí či čtvrtou stránku a přečetl si ji znovu. Pak pohlédl na Wolfa se rty sevřenými do tenoučké linky.

„Dostal jste to už před třemi hodinami,“ zamručel.

Wolfe otevřel oči. „Prosím?“

„Dostal jste to před třemi hodinami. Znáte telefonní číslo mé kanceláře. Seržant Stebbins mluvil s Goodwinem v devět hodin. Goodwin se mu o tom nezmínil.“

„Tou dobou jsem to ještě nečetl,“ prohlásil jsem. „Právě to doručili.“

„Znáte můj telefon.“

„Nesmysl,“ pronesl Wolfe podrážděně. „To je směšné. Schovali jsme to před vámi nebo jsme to snad zničili?“

„Ne, to ne.“ Cramer zamával celým svazkem. „Co dokazuje, že to opravdu napsal Corrigan?“

„Nic.“

„A co dokazuje, že jste to vy nenadiktoval Goodwinovi a on to nenapsal?“

„Nic.“ Wolfe se napřímil. „Pane Cramere, měl byste odejít. Jste-li v takovém rozpoložení, že mě považujete za schopného dopustit se tak extravagantní imbecility, je další komunikace mezi námi nemožná.“ Zahrozil prstem. „Tohle jste dostal. Vezměte si to a jděte.“

Cramer to přešel. „Trváte na tom, že to psal Corrigan?“

„Netrvám. Trvám jen na tom, že jsem to obdržel v dnešní poště a že nemám ponětí o tom, kdo to psal – vím jen, co mi napsal. Předpokládám, že bude možné obstarat si další důkazy. Jestliže je v bytě pana Corrigana psací stroj a ukáže-li vyšetřování, že na něm byl tento text napsán, bude to mít jistý význam.“

„Nevíte o tom nic víc, než co jste mi řekl?“

„Ne.“

„Víte o jakémkoli důkazu – kromě tohoto – že ty vraždy spáchal Corrigan?“

„Ne.“

„Nebo že zradil svého partnera O’Malleyho?“

„Ne.“

„Věříte, že je to autentické Corriganovo přiznání?“

„To zatím nemohu říci. Četl jsem to jen jednou, dost ve spěchu. Chtěl jsem vás požádat, abyste panu Goodwinovi dovolil pořídit pro mne kopii, ale obejdu se bez ní.“

„To nemusíte. Zařídím, abyste dostal kopii – s tím, že bez mého svolení nesmí být obsah zveřejněn.“ Cramer poskládal papíry a vložil je do obálky. „Je na tom plno vašich a Goodwinových otisků. A taky mých. Ale zkusíme to.“

„Jde-li o podvrh,“ upozornil ho Wolfe suše, „řekl bych, že člověk, který je schopen vymyslet něco podobného, bude vědět i o otiscích prstů.“

„Jo. O těch ví dneska už každý.“

Cramer si promnul kolena dlaněmi a s hlavou na stranu se zadíval na Wolfa. Sežvýkaný doutník, který se v předchozí konverzaci nijak neuplatnil, mu vypadl z prstů na koberec, ale nepokusil se ho zvednout.

Pak promluvil: „Připouštím, že je to zatraceně úhledné. Dá to spoustu ověřování, ale přiznávám, že je to dost jasné. Co teď uděláte? Pošlete klientovi účet?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Můj klient pan Wellman je dosti důvtipný člověk. Než mu pošlu účet, musíme být oba – on i já – zcela přesvědčeni o tom, že jsem si svůj honorář zasloužil.“ Wolfe pohnul očima. „Archie, vzhledem k vašim schopnostem, mohu se spolehnout, že mi pořídíte přesnou kopii té zprávy, jež údajně pochází od pana Corrigana?“

„Je to pěkně dlouhé,“ namítl jsem, „a já to četl jen jednou.“

„Říkám, že vám pošlu kopii,“ ozval se Cramer.

„Já vím. Potřeboval bych ji co nejdříve. Bylo by potěšitelné, kdyby se podařilo ověřit její pravost – vaším vyšetřováním i tím, že si ji důkladně prohlédnu, protože by to znamenalo, že jsme odhalili vraha a donutili ho k přiznání, aniž bychom proti němu měli jediný střípek důkazu. Ještě stále nic nemáme, vůbec nic, kromě té nepodepsané zprávy.“

„Já vím, že nemáme.“

„Tak tedy rozhodně prověřte každý detail, každé slovo. Chcete, abych k tomu něco řekl?“

„Ano.“

„Ohniskem zájmu je to anonymní udání na O’Malleyho. Předpokládejme, že ho neposlal Corrigan, ale někdo z těch ostatních.

V tom případě by to přiznání mohlo být fakticky správné ve všech důležitých podrobnostech až na jednu – totožnost viníka. Možná, že skutečný viník si uvědomil, že jsem se k němu dostal až příliš blízko, a tak se rozhodl hodit vinu na Corrigana, aniž by mu příliš vadilo, že to obnáší další vraždu. Nejdůležitější je tedy otázka: Udal Corrigan O'Malleyho? Samozřejmě budete potřebovat to udání, zaslané soudu, nebo aspoň fotokopii a také nějaký autentický text napsaný na stroji v klubu Travellers. Musíte zjistit, zda do toho klubu chodil i někdo z ostatních či zda k tomu stroji měli nějaký jiný přístup. S ohledem na vaši autoritu je takovýto druh pátrání daleko vhodnější pro vás než pro mne."

Cramer přikývl. „Co dál?"

„Prozatím nic."

„A co budete dělat vy?"

„Sedět tady."

„Jednoho dne si uděláte otlaky na zadku." Cramer vstal. Všiml si doutníku na podlaze, shýbl se pro něj, přistoupil ke koši a vhodil ho tam. Jeho způsoby doznaly zlepšení. Zamířil ke dveřím, zastavil se a ohlédl se: „Nezapomeňte na ta prohlášení o tom, co vám Corrigan řekl – mimochodem, jak to vlastně je? Byl to on v tom telefonu nebo ne?"

„Nevím. Jak jsem už řekl, ten hlas zněl rozrušeně a chraptivě. Mohl to být on, ale pokud ne, nebylo by třeba nijak výrazného talentu, kdyby ho chtěl někdo napodobit."

„To jste mi pomohli. Nezapomeňte poslat ta prohlášení o tom, co vám Corrigan, nebo kdo to byl, řekl do telefonu, co Goodwin prováděl v Kalifornii, a teď také o tom, jak jste tohle obdrželi v poště. Ještě dnes."

Wolfe ho ujistil, že tak určitě učiníme, a on se otočil a šel pryč.

Pohlédl jsem na hodinky. Oslovil jsem svého zaměstnavatele: „Skoro před třemi hodinami volal Kustin, jak už jsem vám sdělil. Chtěl, abyste mu co nejdřív zavolal, aby vás mohl varovat, že vás hodlají pohnat k odpovědnosti. Mám mu brnknout?"

„Ne."

„Nemám zavolat Sue nebo Blanche a domluvit si na dnešní večer rande?"

„Ne.“

„Mám přemýšlet, co bych vám měl navrhnout?“

„Ne.“

„Takže je po všem? Corrigan napsal to povídání a pak se zastřelil?“

„Ne. Zatracená věc. Nenapsal. Vezměte si zápisník. Můžeme aspoň připravit ta prohlášení.“

21

O osmačtyřicet hodin později, v pondělí v jedenáct dopoledne, se inspektor Cramer vrátil.

My jsme toho mezitím stihli hodně. Já se nechal ostříhat a umýt si vlasy. Strávil jsem několik příjemných hodin ve společnosti Lily Rowanové. Půlhodinku jsem strávil s naším klientem Wellmanem, který zavolal do kanceláře poté, co přiletěl z Chicaga a rozhodl se zůstat v New Yorku a čekat na další vývoj. Dvakrát jsem se dobře vyspal a prošel jsem se do Battery a zpátky, se zastávkou na oddělení vražd, kam jsem doručil ta prohlášení, jež si Cramer vyžádal. Vyrobil jsem pět kopií Corriganova přiznání podle kopie, kterou nám Cramer dle dohody zaslal. Třikrát jsem zvedl telefon, když volal Saul Panzer, přepojil jsem ho na Wolfa a dostal jsem příkaz zavěsit. Odpověděl jsem na dalších třicet nebo čtyřicet telefonátů, které by vás určitě nezajímaly. Vykonal jsem nějaké drobné práce v kanceláři a šestkrát jsem se najedl.

Wolfe v žádném případě nezahálel. Také se šestkrát najedl.

Jen jediné nikdo z nás neudělal. Nepřečetli jsme si v novinách nic o Corriganově nepodepsaném přiznání. Vůbec o tom nepsaly, přestože, samozřejmě, jinak zpravodajství o okolnostech smrti tak význačného advokáta, jenž zemřel ranou z pistole, pojednaly odpovídajícím způsobem a nezapomněly ani na pichlavé komentáře o předchozích politováníhodných událostech, souvisejících s jeho firmou. Bylo zřejmé, že si Cramer schovává přiznání pro svoji sbírku, přestože nebylo podepsané.

V pondělí ráno usedl do křesla z červené kůže a oznámil nám: „Kancelář státního zástupce je připravena to označit za sebevraždu.“

Wolfe seděl za stolem a naléval si pivo. Odložil láhev, počkal, až pěna poklesne na správnou úroveň, takže při správném náklonu bude pít pivo, ale pěna mu ulpí na rtech, pozvedl sklenici a napil se. Rád si nechává pěnu na rtech zaschnout, ale ne když máme návštěvu, takže než promluvil, otřel si ústa kapesníkem.

„A co vy?“

„Nevím, proč bych to neudělal taky.“ Cramer, který přijal pozvání na pivo, což se stávalo zřídkakdy, držel v ruce sklenici. „Smím vám vylíčit situaci?“

„Prosím.“

„Tak tedy: Přiznání bylo sepsáno na stroji v jeho bytě. Měl ho už tři roky. Vždycky doma hodně psal na stroji – měl tam i zásobu firemních papírů a obálek. Jeho sekretářka, paní Adamsová, připouští, že na způsobu psaní ani na textu samém není nic, co by vyvolávalo pochybnosti o tom, že to psal on.“

„Připouští?“

„Ano. Snaží se ho bránit. Nechce věřit, že zradil O’Malleyho nebo že se dopustil vraždy.“ Cramer dopil sklenici a odložil ji. „Mohl bych vám o tom přiznání vyprávět ještě spoustu věcí, mnohem víc, ale prokurátor je připraven to nezatlouct a já taky ne. Nedokázali jsme zpochybnit ani jediný z těch faktů. Pokud jde o data, kdy byly spáchány vraždy – třicátého prosince, druhého února a dvacátého šestého února, samozřejmě, už předtím jsme prověřovali Corriganovo alibi spolu s ostatními. Podle našich záznamů měl alibi na dvacátého šestého odpoledne, tehdy byla zabita Rachel Abramsová, ale když jsme do toho zašťourali, zjistili jsme, že to není úplně těsné. Kdyby byl naživu a my ho měli postavit před porotu a čelit obhajobě, šťourali bychom mnohem víc, jenže on je mrtev a žádná porota nebude. Nedaří se nám prověřit čtvrtý prosinec, kdy, jak píše, se večer zdržel v kanceláři, našel Dykesův rukopis a přečetl si ho. Jiná data k ověřování nemáme.“

Wolfe zabručel: „Jak jsou na tom ostatní, pokud jde o data? Prošli jste to také?“

„Trochu. Většinou je to stejné jako u Corrigana, nic není natolik vodotěsné, aby se to nedalo otevřít. Myslím, že jsem vám už jednou řekl, že nikdo z nich z toho není venku díky alibi – až na O’Malleyho

v ten den, kdy zemřela Rachel Abramsová. Byl v Atlante, ale protože teď víme, co stálo v tom rukopisu, je z toho venku tak jako tak. O něm se tam prozradilo jen tolik, že byl vyloučen z advokátní komory pro podplácení porotce, a pámbu ví, že to není žádné tajemství. Ledaže byste si myslel, že to, co v tom přiznání stojí o rukopisu, jsou lži?“

„Ne. V tomto ohledu mu věřím úplně bez výhrad.“

„Takže je jedno, kde O’Malley byl.“ Cramer se natáhl po láhvi, vyprázdnil ji do sklenice a zase se usadil. „Teď o tom psacím stroji v klubu Travellers. Ještě stále tam je, ve výklenku v písárně, ale před dvěma měsíci ho opravili. To nás nezastavilo, protože jsme ve složkách firmy objevili dva dokumenty, které na tom stroji Corrigan naklepal. Jsou to memoranda pro paní Adamsovou. Dostali jsme od soudu ten dopis s udáním na O’Malleyho. Bylo napsáno na tom stroji, o tom není pochyb. Corrigan ho příležitostně používal. Dvakrát, třikrát týdně tam večeříval a ve čtvrtek večer tam chodil hrát bridž. Nikdo z ostatních není členem. Dva z nich – Kustina a Briggse – tam Corrigan jednou, dvakrát pozval na večeři, ale to je všechno. Takže se zdá…“

„Tohle,“ přerušil ho Wolfe, „je významné. Nanejvýš důležité. Jak důkladně jste to zkoumali? Není přece nemyslitelné, že by host, pozvaný na večeři, mohl použít psací stroj, zvlášť pokud potřeboval nějaký, který by se k němu nedal vysledovat.“

„Jo, já vím. V sobotu jste říkal, že to leží v ohnisku zájmu. Pověřil jsem tím Stebbinse, osobně. Dostal instrukce, aby to prověřil opravdu dobře, a taky to tak udělal. A kromě toho, podívejte se: Řekněme, že jste Kustin nebo Briggs a jdete tam na večeři jako Corriganův host. Řekněme, že pro tento praktický účel použijete tamní psací stroj. Vůbec to nemůžete dokázat, aniž by se o tom dozvěděl Corrigan nebo nějaký tajemník, pravděpodobně oba dva, a to by byla pěkná pitomost, no ne?“

„To ano.“

„Tedy se zdá, že Corrigan svého partnera udal. To už samo o sobě činí to přiznání mnohem přijatelnějším, ať už je podepsané nebo nepodepsané, a kancelář státního zástupce má tentýž pocit. Není to

prakticky totéž, o čem jste mluvil v sobotu? Je v tom snad nějaký háček?“

„Ne.“ Wolfe vydal cosi podobného zasmání. „Jsem připraven přijmout vaši omluvu.“

„K čertu, a za co?“

„Obvinil jste mne nebo pana Goodwina, že jsme na Dykesovu písemnou nabídku rezignace napsali tu tajemnou poznámku. Nuže?“

Cramer beze spěchu pozvedl sklenici a napil se. Pak ji odložil. „Aha,“ připustil. „Stejně to vypadalo jako typicky wolfovský tah, a proto se neomlouvám. To je právě jedna z podrobností na tom přiznání, které se dají jen těžko ověřit. V přiznání se píše, že tu poznámku napsal v prosinci, takže tam samozřejmě nebyla, když ten dopis všichni viděli loni v létě; to je v pořádku, ale musela tam být před týdnem v sobotu, když ten dopis posílali vám. Ale tři z nich tvrdí, že tam nebyla. Phelps požádal svoji sekretářku, děvče jménem Donderová, aby se po něm podívala ve spisech, a ona ho vyhrabala a zanesla mu ho. To ráno, na Corriganovo pozvání, přišel do kanceláře O’Malley na konferenci a byl u Phelpse, když ta dívka dopis přinesla a oba se na něj podívali. Nejsou ochotni přísahat, že tam ta poznámka nebyla, ale oba se domnívají, že by si jí povšimli, kdyby tam byla, jenže si jí nepovšimli. A nejen to. To děvče je ochotno pod přísahou potvrdit, že na dopise žádná poznámka nebyla. Tvrdí, že by si jí určitě všimla. Phelps jí nadiktoval dopis pro vás, ona ho napsala, Phelps ho podepsal, ona ho uložila i s Dykesovou rezignací a s ostatními Dykesem psanými materiály do obálky, objednala si poslíčka, zanesla obálku do přední místnosti a nechala ji u dívky, co obsluhuje ústřednu, aby ji předala poslíčkovi, až přijde. Jak bych něco takového mohl přejít?“

Wolfe otočil ruku dlaní vzhůru. „Phelps a O’Malley to netvrdí s určitostí. To děvče lže.“

„Ale proč, k čertu?“

„Ze zvyku. V souladu s etikou svého pohlaví.“

„Blbost. Nad tím bychom nemohli jen tak mávnout rukou, kdyby to mělo přijít před porotu. Tak, jak to je, myslím, že bychom to mohli nechat plavat. Budeme muset, pokud to přiznání považujeme za pravé.“

Wolfe otočil hlavu. „Archie, dali jsme panu Cramerovi ten Dykesův dopis s napsanou poznámkou?“

„Ano, pane.“

„Máme ještě obálku?“

„Ano, pane. Jak víte, zakládám všechno, dokud není případ uzavřen – tedy, až na to, co musíme odevzdat policajtům.“

Wolfe přikývl. „Je možné, že ji budeme potřebovat, abychom se ubránili nařčení z napomáhání při trestném činu.“ Otočil se ke Cramerovi. „A co úřad státního zástupce? Ti jsou také ochotni to přejít?“

„Podle nich je to jen drobnost. Pokud se prokáže pravdivost zbytku přiznání, pak ano.“

„Ukázali jste to přiznání Corriganovým kolegům?“

„Jistěže.“

„Uvěřili mu?“

„Ano i ne. Těžko říct, protože jsou už napůl šílení. Před rokem jim vyloučili staršího partnera, teď se jiný starší partner přiznal ke třem vraždám a spáchal sebevraždu – jsou v pořádné kaši. Briggs má za to, že by měli to přiznání označit za padělek a podat na vás žalobu, ale ve skutečnosti jenom žvaní. Netvrdí sice, že jste Corrigana zastřelil vy nebo Goodwin, ale jako by to tvrdil. Phelps s Kustinem zastávají názor, že i kdyby to přiznání bylo pravé, nemá žádnou platnost, protože na něm chybí podpis a případné zveřejnění by bylo žalovatelné. Myslí si, že bychom to měli pohřbít. Ale také si myslí, že bychom je měli považovat za pravé. Proč ne? Corrigan je mrtev, tím pádem bychom měli vyřešené tři vraždy a oni by mohli začít uklízet střepy. Jejich názor na vás se přibližně shoduje s Briggsovým, ale jsou realističtější. Žádný z nich se O’Malleymu nepodívá do očí, přestože k tomu dostávají spoustu příležitostí. Dává jim to pěkně sežrat a obrací železo v ráně. Manželce toho podplaceného porotce poslal nějaké květiny s dopisem, v němž se jí omluvil za podezření, že ho udala ona. Než ten dopis odeslal, nahlas jim ho přečetl – poručík Rowcliff byl u toho – a zeptal se jich, co tomu říkají.“

V Cramerově sklenici zbývalo jen na palec piva. Uchopil ji, dopil a zase se opřel. Ještě neskončil. Špičkou prstu se poškrábal ze

strany na nose. „Řekl bych, že to je asi tak všechno. Vypadá to jako hotová věc. Prokurátor vydá prohlášení pro tisk, jakmile se rozhodnou, zda to přiznání zveřejní. Díky bohu, že o tom rozhodují oni a ne já. Já ovšem se budu muset podílet na odpovědi na hlavní otázku: vylučujeme možnost, že jde o vraždu, nebo ne? V tom budu muset táhnout s nimi a možná jsem na to i připraven, ale ještě jste tu vy. Proto jsem přišel. Už jednou či dvakrát jsem kopl do klobouku, pod který jste vy schoval cihlu, a nestojím o ukopnutý palec. Vy jste spojil Joan Wellmanovou s Dykesem, když jste si všiml jména Baird Archer. Vy jste s tím vším spojil i Rachel Abramsovou, když Goodwin dorazil s dvouminutovým zpožděním. A vy jste přišel s tou šarádou, která Corrigana stála kulku do hlavy. Proto opakuji otázku, kterou jsem vám položil už předevčírem: Jste připraven poslat klientovi účet?“

„Ne,“ prohlásil Wolfe rozhodně.

„Myslel jsem si to,“ zavrčel Cramer. „A na co čekáte?“

„S čekáním je konec.“ Wolfe udeřil dlaněmi do opěrek svého křesla. Takhle silácké gesto u něj znamenalo stav blížící se hysterii. „Nedá se nic dělat. Takhle to nemůže pokračovat do nekonečna. Musím to dokázat s tím, co mám, anebo to nedokážu vůbec.“

„A co máte?“

„Nic, co byste neměl i vy. Naprosto nic. Možná to nebude stačit, ale nevidím žádnou možnost, jak získat něco víc. Kdybych…“

Zazvonil telefon. Otočil jsem se a zvedl sluchátko. Volal Saul Panzer. Chtěl Wolfa. Wolfe to vzal, pokynul mně, abych zavěsil, a já poslechl. Ta část rozhovoru, které jsme s Cramerem naslouchali, nebyla nijak vzrušující. Hlavně vrčení, prokládané přestávkami. Saul toho měl zřejmě hodně na srdci. Nakonec mu Wolfe odpověděl: „Uspokojivé. Hlaste se tu v šest hodin.“ A zavěsil.

Otočil se ke Cramerovi. „Musím můj výrok poněkud upravit. Teď už mám něco, co vy nemáte, ale bylo to snadno dostupné i vám, kdybyste za tím býval šel. Jsem na tom lépe než dřív, ale ne o mnoho. A lépe už na tom nebudu, takže musím jednat. Jste vítán, jestli se chcete zúčastnit.“

„Čeho?“

„Riskantního, ale odhodlaného úsilí odhalit vraha. Nic lepšího nemohu nabídnout.“

„Mohl byste nabídnout nějaké informace. Co jste to právě dostal a kdo to je?“

Wolfe zavrtěl hlavou. „Trval byste na tom, že se to musí důkladněji prošetřit, a vhodný okamžik by nám uklouzl mezi prsty. Další šetření by nemělo smysl. Byl příliš chytrý na vás a bezmála i na mne. Hodlám se s ním pustit do křížku a dostat ho. Můžete se zúčastnit nebo ne, jak je libo.“

„Jak, zúčastnit?“

„Pozvěte je sem. Všechny. Dnes večer na devátou hodinu. Včetně těch deseti žen, kterým zde pan Goodwin před dvěma týdny nabídl večeři. Potřebuji je všechny. Možná. A vy přijďte samozřejmě také.“

„Když je sem přivedu, musím to řídit.“

Wolfe si povzdechl. „Pane Cramere. Před třemi týdny jsme se domluvili na spolupráci. Já tu dohodu úzkostlivě dodržoval. Dal jsem vám všechno, co jsem měl, aniž bych za to něco obdržel. A jak jsme na tom nyní? Vy, zcela v koncích, jste připraven společně s prokurátorem vyhlásit bezpodmínečnou kapitulaci. Byl jste přelstěn. Ale já ne. Vím, kdo to je, znám jeho motiv i jeho strategii. A chci ho vyhnat z úkrytu. Říkáte, že byste to chtěl řídit?“

Cramer se nenechal ohromit. „Říkám jen, že když je sem pozvu, jsem za všechno oficiálně odpovědný a musím tedy převzít velení.“

„Výborně, tedy odmítáte. Pan Goodwin je pozve. Když přijdete, nevpustíme vás dovnitř. Doufám, že vám do půlnoci budu mít co sdělit.“

Cramer si sedl a zamračil se. Sevřel rty. Otevřel ústa, nic neřekl a znovu pevně sevřel rty. Znal jsem ho už dost dobře a viděl jsem mu na očích, že to přijme. Ale nemohl se přece jen tak podrobit, musel si zachovat nezávislost, prokázat nezlomného ducha a předvést nám, že jsme si ho neochočili. A tak řekl: „Přivedu i seržanta Stebbinse.“

22

Jestliže měli všichni přijít – a seržant Stebbins mě někdy kolem čtvrté telefonicky upozornil, že opravdu přijdou – potřebovali jsme sedmnáct židlí. Se čtyřmi židlemi z přední místnosti, jednou z haly, dvěma z mého a ještě dvěma z Fritzova pokoje, jsme to s Fritzem dali dohromady a rozestavěli jsme je v kanceláři. Došlo mezi námi ke sporu. Fritz naléhal, že bychom měli připravit stolek s tekutým občerstvením, což prý Wolfe považuje za minimální projev pohostinnosti, ale já byl proti. Ne snad ze zásady, protože v této místnosti už nejeden vrah obdržel skleničku na posilněnou. Potíž byla s těmi ženskými, zvláště s Helenou Trojskou a Blanche Dukeovou. Nestál jsem o to, aby dříve jmenovaná v nějaké choulostivé situaci, kdy všechno může viset na jediném slůvku či tónu, vyskočila s řevem: „Slyšte, slyšte!“ A ta druhá, na jejíž zdrženlivost se vůbec nedalo spoléhat, kdyby dostala do rukou plný šejkr té své formule a trochu na něm zapracovala, mohla pronést úplně cokoliv. A tak jsem zůstal neoblomný.

Fritz se nemohl odvolat k Wolfovi, protože ten byl mimo. Seděl tady za stolem, ale pro nás jako by tu nebyl. Pět minut po Cramerově odchodu se opřel, zavřel oči a začal špulit a zatahovat rty, ven a zase dovnitř, což znamenalo, že opravdu tvrdě pracuje. Vydrželo mu to až do oběda, u jídla strávil méně než svoji obligátní půlhodinku, pak se vrátil do kanceláře a začal nanovo. Ve čtyři, jako obyčejně, odešel do skleníku, ale když jsem tam kvůli něčemu zašel, stál v koutě prostřední místnosti a mračil se na hybrid Cochlioda, s nímž nebylo vůbec nic v nepořádku, a ani si neuvědomil, že jdu kolem. O chvíli později telefonoval dolů, abych za ním poslal Saula, až přijde. Takže jsem jejich poradě nebyl přítomen. Ani jsem neobdržel žádné instrukce na večer. Pokud plánoval nějakou šarádu, zřejmě to mělo být sólové vystoupení.

Wolfe na mě promluvil jen jednou, chvíli po obědě. Požádal, abych mu přinesl Phelpsův doprovodný dopis k Dykesovým materiálům i s obálkou. Podal jsem mu je, on si je prohlédl zvětšovacím sklem a ponechal si je. Jednu věc jsem udělal sám od sebe. Wellman byl ještě pořád ve městě. Zavolal jsem mu a pozval

ho také, protože podle mého si vstupenku určitě zasloužil. Paní Abramsové jsem netelefonoval, jelikož jsem věděl, že by neměla zájem, ať už by se mělo stát cokoliv.

Před večeří jsem učinil další krok. Jak tam tak Wolfe seděl u stolu, zíral do prázdna a palcem a ukazováčkem se popotahoval za dolní ret, bylo mi jasné, že není schopen věnovat se návštěvě, a proto jsem oznámil Fritzovi, že s ním já a Saul povečeříme v kuchyni. Pak jsem se vrátil do kanceláře a pověděl to Wolfovi. Pohlédl na mě, aniž by mě viděl, dlouze zabručel a zamumlal: „No dobrá, to nám ale nijak nepomůže."

„Mohu něco udělat?" otázal jsem se.

„Ano. Držte zobák."

Od chvíle, kdy před sedmi hodinami Cramer odešel, jsem mu neřekl víc než dvacet slov.

Deset minut po deváté už byli všichni na místě, jen Wolfe ještě vysedával za zavřenými dveřmi jídelny. Ponechal jsem Saulovi starost o venkovní dveře a zůstal jsem v kanceláři, abych dohlédl na zasedací pořádek. Křeslo z červené kůže jsem rezervoval pro Cramera a všechny právníky, včetně O'Malleyho, jsem usadil do první řady. Wellman dostal místo v koutě vedle globusu. Seržant Purley Stebbins seděl u stěny za Cramerem. Ke svému stolu jsem přistavil jednu židli pro Saula Panzera. Skupinu deseti návštěvnic jsem měl úmyslu usadit za jejich zaměstnavatele a také jsem jim tam připravil židle, ale ony měly své vlastní představy, alespoň některé z nich. Jen půl minuty jsem si povídal s Cramerem a zůstal k nim otočený zády, a než jsem se obrátil, čtyři z nich se přesunuly na gauč. Ze svého místa u stolu jsem nemohl držet gauč pod dohledem, aniž bych se otáčel i se židlí anebo si vykrucoval krk o devadesát stupňů, ale rozhodl jsem se nechat to být. Jestli Wolfe chtěl mít posluchače víc pohromadě, měl mi to říct.

V devět hodin dvanáct minut jsem vyslal Saula, aby Wolfovi oznámil, že už se dostavili všichni, a o chvíli později Wolfe vstoupil do místnosti. Zamířil přímo ke svému stolu, nezastavil se ani, aby je pozdravil, dokonce ani Cramera ne, a usedl. Šuškání a mumlání ustalo. Wolfe se pohodlně, beze spěchu usadil, zvolna otáčel hlavou

a pohledem přejížděl oblouk tváří před sebou zleva doprava a zase zpátky. Potom střelil pohledem nalevo a promluvil.

„Přejete si něco říci, pane Cramere?“

Cramer si odkašlal. „Ne. Vědí, že nejde o oficiální schůzku a že jsem tady jen jako pozorovatel.“

„Řekl jste nám, abychom přišli,“ prohlásil Louis Kustin útočně.

„Pozval jsem vás. Všichni znáte cestu ven.“

„Směl bych učinit prohlášení?“ otázal se O’Malley.

„Jaké prohlášení?“

„Chtěl bych poblahopřát panu Wolfovi a poděkovat mu. Dokázal odpovědět na otázku, na niž jsem se já pokoušel najít odpověď celý rok a neuspěl jsem. Všichni jsme jeho dlužníky a měli bychom to dát najevo.“

„To tedy ne!“ To se ozval zuřivě mrkající Briggs. „Já chci také učinit prohlášení! Podle mého to, co Wolfe provedl, je žalovatelné. Tvrdím to po zralé úvaze. Přišel jsem, protože jsem přesvědčen…“

„Držte hubu!“ zařval Wolfe.

Všichni na něj ohromeně vytřeštili oči.

Jejich upřené pohledy opětoval, otáčeje hlavou, aby dostal celou partu do záběru. „Nehodlám vám dovolit,“ pronesl ledovým hlasem, „abyste toto setkání degradovali na obyčejnou tlachárnu. Máme co do činění se smrtí a s člověkem, který rozdává smrt. Dělám tuto práci, abych se uživil, ale uvědomuji si její důstojnost a vím, čím jsem jí povinován. Jsem pevně přesvědčen o tom, že zde během následujících dvou či tří hodin odhalíme pravdu o smrti čtyř osob a začneme připravovat smrt jednoho z vás. Proto jsme tady. Nedokážu to udělat sám, ale musím to řídit.“

Pevně zavřel oči a zase je otevřel. „Všichni jste znali pana Corrigana, který včera večer zemřel. Víte také o existenci údajně jím sepsaného dokumentu, v němž se přiznal ke zradě na svém bývalém partnerovi a k vraždě tří osob.“ Otevřel zásuvku a vytáhl z ní nějaké papíry. „Tohle je kopie onoho přiznání. Je důvtipně promyšlené a brilantně napsané, ale mě nepřesvědčilo. Obsahuje jednu osudnou chybu. Pisatel ji pravděpodobně nemohl vynechat; jde o podrobnost, týkající se skutečností známých i ostatním a představující významnou součást celého příběhu. Když Corrigan…“

„Zpochybňujete pravost toho přiznání?“ zeptal se Kustin. „Tvrdíte, že to Corrigan nenapsal?“

„Ano.“

Ozvala se změť zvuků, včetně několika rozeznatelných slov. Wolfe to ignoroval, chvíli počkal a pak mluvil dál.

„Když byl Corrigan v Kalifornii, každý jeho pohyb byl sledován a hlášen. Jeho přiznání tedy muselo tyto skutečnosti obsahovat. Ovšem v tom je právě ona osudová chyba. Podle přiznání Corrigan obsah rukopisu sepsaného Leonardem Dykesem znal – dvakrát si ho přečetl. Ale v Los Angeles se všechny jeho kroky soustředily jen na jediný cíl: nahlédnout do toho rukopisu. Zcela to potvrzuje skutečnost, že po odchodu z domu paní Potterové, kde potkal i Finche, spěchal do Finchova hotelového pokoje hledat onen rukopis. Kdyby už jeho obsah znal, bylo by takové jednání nesmyslné. K čemu by mu byl, i kdyby ho našel? Namítnete-li, že ho chtěl zničit, ani to by nemělo smysl, protože Finch už ho četl. Podle přiznání zabil ty dvě ženy jen z jediného důvodu – protože četly ten rukopis. Kdyby našel a zničil Finchovu kopii, jen by tím Finche na sebe upozornil.“

Wolfe potřásl hlavou. „Ne. Corriganovým cílem bylo jednoznačně a zcela nepochybně přečíst si ten rukopis. Chtěl znát jeho obsah. Pan Goodwin byl u toho, viděl ho a slyšel. Souhlasíte, Archie?“

Přikývl jsem. „Souhlasím.“

„On tedy ten rukopis nikdy neviděl, určitě ho nečetl, a proto je to přiznání falešné. Je zde jeden detail, který to potvrzuje.“ Wolfe poklepal prstem na papír. „Tady se píše, že mu Dykes pověděl, že všechny kopie rukopisu jsou zničeny. Že už nezbyla ani jedna. A on mu to věřil. Opravdu mu musel bez výhrad uvěřit, protože jinak by sotva zavraždil ty dvě ženy. Je však jisté, že když vám paní Potterová napsala, že kopii rukopisu má nějaký literární agent, určitě by pojal podezření, že jde o léčku, a postupoval by docela jinak.“

Wolfe pozvedl ruku, otočenou dlaní vzhůru. „Nuže?“

„Tohle bych býval pochopil i dnes ráno,“ zavrčel Cramer.

„Chcete zpochybnit celé to přiznání?“ chtěl vědět Phelps.

„Tvrdíte tedy," vyptával se O'Malley, „že mě Corrigan neprásknul?"

„Ne. To platí pro obě otázky. Ovšem prokázalo-li se, že to údajné přiznání je zjevně nepravdivé právě v tomto závažném bodě, pak určitě nemůže být pravdivé ani jako celek – ať už co do obsahu, či do totožnosti jeho autora. Lze věřit jenom těm pasážím, jež se podařilo potvrdit. Například, pan Cramer ověřil, že anonymní udání bylo napsáno na stroji v klubu Travellers a že Corrigan měl k tomu stroji přístup a používal ho, což neplatí o nikom z ostatních. Tuto podrobnost jsem tedy přijal, jakožto prokázanou – také s ohledem na Corriganovu cestu do Kalifornie – ale neuvěřil jsem ničemu dalšímu; určitě jsem nevěřil, že by to přiznání napsal Corrigan. Samozřejmě, že ho nenapsal.

‚A proč ne?" otázaly se jednohlasně dvě z našich návštěvnic. Bylo to poprvé, co se vmísily do hovoru.

„Jestliže nevěděl, co v tom rukopisu stojí – jako že to nevěděl, proč potom zabil všechny ty lidi? Neměl by k tomu žádný myslitelný důvod. A jestli ty lidi nezabil, proč by se k tomu přiznával? Ne, on to nenapsal."

„Spáchal tedy sebevraždu?" vyhrkla paní Adamsová. Vypadala o deset let starší a přitom byla stará už dost.

„To nemyslím. Kdyby ji spáchal, musel by to být on, kdo mně zatelefonoval, abych si poslechl výstřel, a kdo mně sdělil, že mně posílá dopis – čímž myslel toto…"

„Co to znamená?" ozval se Cramer. „On vám řekl, že vám posílá dopis?"

„Ano. Vynechal jsem to ze své zprávy, protože nemám rád, když mi někdo otevírá poštu. Řekl to. Pan Goodwin ho slyšel. Archie?"

„Ano, pane."

„A jestli ten dopis nepsal, pak by mi sotva mohl říci, že mi ho posílá. Ne, madam, nespáchal sebevraždu. To můžeme probrat jako další věc – pokud již ovšem nikdo netrvá na tom, že Corrigan napsal toto přiznání."

Nikdo se neozval.

Wolfe začal vysvětlovat. „Řeč bude o nové postavě – říkejme jí X. Teď vám předložím směsici skutečností, sestávající zčásti z toho, co určitě vykonal, a z toho, co vykonal pravděpodobně. Včera, v době mezi polednem a desátou hodinou večer, určitě strávil několik hodin v Corriganově bytě, kde sestavil a napsal tento dokument. Corrigan byl jistě u toho. Dostal ránu do hlavy a buď po ní upadl do bezvědomí, nebo byl svázán a ležel na zemi s ucpanými ústy. Vzhledem k tomu, co vím o povaze X, dávám přednost myšlence, že byl při vědomí. Domnívám se, že X, sepisující na stroji přiznání, které měl možná připravené předem a potřeboval je jenom přepsat, je nahlas Corriganovi předčítal. Měl na rukou rukavice, a když skončil, otiskl na několika místech na papíry i na obálku – a samozřejmě na známku – Corriganovy prsty.

Nevím, zda načasování své akce ponechal náhodě, či zda postupoval podle připraveného plánu, ale řekl bych, že platí ta druhá možnost, protože X si potrpí na alibi a nejspíše zjistíme, že na včerejší večer, pro dobu mezi půl desátou a půl jedenáctou, nějaké alibi má. Nicméně, v deset hodin zapnul rádio, pokud tak neučinil již dříve, znovu udeřil Corrigana do hlavy, do stejného místa jako předtím, něčím dostatečně těžkým a tvrdým, aby ho tím omráčil, ale nezabil, položil ho na zem blízko telefonu a vytočil mé číslo. Když se mnou hovořil, mluvil rozčileně a chraptivě, aby k nepoznání změnil svůj hlas, přitiskl Corriganovi na spánek ústí jeho vlastního revolveru a ve vhodném okamžiku stiskl spoušť a zbraň i telefon upustil na zem. Možná dokonce sám ztěžka dopadl na podlahu; myslím, že by to mohl udělat. Pokud ano, nezůstal dlouho ležet. Řekl jsem, že měl rukavice. Corriganovu mrtvou ruku sevřel kolem zbraně, tu pak položil na podlahu a odešel, možná jen dvacet vteřin po výstřelu. Ani jsem se nepokoušel zjistit, zda bylo třeba dveře bytu zamknout zvenčí klíčem. Jestli ano, X měl spoustu příležitostí, jak si ho opatřit. Do nejbližší poštovní schránky vhodil dopis adresovaný mně – toto přiznání. O jeho dalších pohybech začneme hovořit, až se střetneme s jeho alibi.“

Wolfe pohnul očima. „Chce k tomu někdo něco říci?“

Všichni tři advokáti začali mluvit najednou. Ale předešel je Cramer. „Kolik z toho, co jste řekl, můžete dokázat?“

„Nic. Ani slovo.“

„Tak k čemu nám to je?“

„Odstraníme tak z cesty všechno zbytečné smetí. K němu počítám i předpoklad, že to přiznání napsal Corrigan a že potom spáchal sebevraždu. Prokázal jsem, že v prvním případě se jedná o falsum, a ten druhý předpoklad jsem dostatečně zpochybnil. Připravil jsem vás o sebevraždu, což bylo snadné. Těžší bude přesvědčit vás, že je to vražda a označit vraha. Smím pokračovat?“

„Ano, pokud máte něco víc než jen dohady.“

„Mám otázku,“ ozval se Kustin. „Znamená to, že se chystáte někoho z přítomných obvinit z vraždy?“

„Ano.“

„Pak bych si s vámi chtěl soukromě pohovořit.“

„Ale, čerta starého.“ Wolfe se naštval. Ve snaze ovládnout emoce zavřel oči a zavrtěl hlavou. Potom Kustinovi suše odpověděl. „Takže vám začíná něco docházet, teď, když jsem pročistil cestu? A chtěl byste na to upozornit? Od toho jsem tady já, pane Kustine.“ Opět pohnul očima. „Ještě než přistoupím k dalším podrobnostem, rád bych něco předeslal. Hned když jsem si toto,“ – poklepal prstem na papíry – „přečetl poprvé, povšiml jsem si nesrovnalosti, jež mě přesvědčila, že to nenapsal Corrigan: Z jeho chování v Los Angeles vyplývalo, že ten rukopis nikdy nečetl. Ale mohl jste ho napsat vy, pane Kustine, nebo vy, pane Phelpsi, anebo vy, pane Briggsi. Kdokoliv z vás mohl vykonat všechno to, co tento dokument připisuje Corriganovi. Proto bylo ze všeho nejdůležitější zjistit, zda někdo z vás měl přístup k psacímu stroji v klubu Travellers. Když jsem se dověděl, že jste k němu přístup neměli a tedy nikdo z vás O’Malleyho neudal, bylo jasné, že pokud některý z vás ty tři vraždy spáchal, musel k tomu mít jiný motiv než snahu o utajení zrady na bývalém partnerovi.“

„Mluvte k věci,“ zavrčel Cramer.

Wolfe mu nevěnoval pozornost. Podíval se přes hlavy tří advokátů a náhle se zeptal. „Dámy, jmenuje se některá z vás Donderová?“

Otočil jsem hlavou. Sue byla mezi těmi čtyřmi, co si sedly na gauč. Překvapeně na něho zírala. „Ano, to jsem já.“ Maličko se začervenala a byla hezká jako obrázek.

„Vy jste sekretářkou pana Phelpse?“

„Ano.“

„Minulou sobotu, před devíti dny, vám pan Phelps nadiktoval krátký dopis pro mne, který měl doručit poslíček. Bylo k němu přiloženo několik listin – materiálů, vybraných ze spisů, napsaných Leonardem Dykesem, včetně dopisu z loňského července, v němž nabídl svou rezignaci. Vzpomínáte si na to?“

„Ano. Jistě.“

„Pochopil jsem, že vás v této věci nedávno vyslýchala policie, že vám ukázali Dykesův dopis a upozornili vás na jistou poznámku – Zlm, sto čtyřicet šest, tři – napsanou v rohu tužkou, rukopisem, jenž připomínal Corriganovo písmo, a vy jste jednoznačně popřela, že by ta poznámka byla na dopise už tehdy v sobotu ráno, kdy jste mi ho odesílala. Je to tak?“

„Ano, je to tak,“ potvrdila Sue rozhodně.

„Víte úplně jistě, že ta poznámka na dopise nebyla v době, kdy jste ho s ostatními materiály ukládala do obálky?“

„Vím.“

„Vy jste dost sebejistá, že, slečno Donderová?“

„Nu – vím, co jsem viděla a co ne.“

„To je znamenité a obdivuhodné.“ Wolfe se tvářil přísně, ale ne nepřátelsky. „Málokdo z nás může tvrdit něco podobného a dokázat to. Kolik psacích strojů jste tehdy ráno použila?“

„Nevím, jak to myslíte. Používám jen jeden. Můj.“

„Pan Phelps vám nadiktoval dopis pro mne a vy jste ho napsala na vašem stroji, je to tak?“

„Ano.“

„A adresu na obálku jste napsala na tomtéž stroji?“

„Ano.“

„Jak určitě víte tohle?“

„Vím to naprosto jistě.“

„Mohl by se vyskytnout nějaký důvod, třeba úplně bezvýznamný, proč byste použila k napsání adresy jiný stroj?“

„Určitě ne. Seděla jsem u mého stolu a obálku jsem popsala hned po dokončení dopisu. Vždycky to tak dělám.“

„Pak jsme ovšem narazili na problém.“ Wolfe otevřel zásuvku svého stolu a vytáhl list papíru a obálku. Držel ji opatrně jen za růžek. „Toto je ten dopis a obálka. Dosvědčí to pan Goodwin i já sám. Rozdíly jsou patrné při pohledu pouhým okem a já je prozkoumal i pod zvětšovacím sklem. Písmo na nich nepochází ze stejného stroje.“

„Tomu nevěřím!“ zvolala Sue.

„Pojďte se podívat. Ne, prosím vás, jen slečna Donderová. Na tu obálku se nesmí sahat.“

Udělal jsem jí místo, aby mohla projít. Došla ke stolu a sklonila se, aby si to prohlédla pěkně zblízka. Pak se vzpřímila. „Tohle je jiná obálka. To jsem nepsala já. Vždycky píši „Doručit po poslíčkovi“ s prvním velkým písmenem, ostatními malými a podtrhnu to. Tohle je celé verzálkami a nepodtržené. Kde jste to vzali?“

„Když dovolíte, slečno Donderová, prosím, abyste se posadila.“ Wolfe vrátil list i obálku do stolu. Dotkl se při tom jen růžku obálky. Počkal, až se Sue vrátí na své místo na gauči, pohlédl ji do očí a oslovil ji. „Děkuji vám za vaši sebejistotu. Pomohla mi. Ale víte jistě, že jste ten dopis a ostatní materiály uložila do obálky, na níž jste sama napsala adresu?“

„To tedy vím.“

„A zalepila jste ji?“

„Ano.“

„A nechala jste ji ležet na stole, snad v košíku na dopisy?“

„Ne, to ne. Měl to doručit poslíček, a tak jsem si jednoho hned objednala. Okamžitě jsem zašla do přední místnosti, položila dopis Blanche na stůl a požádala jsem ji, aby ho předala poslíčkovi, až přijde.“

„Kdo je Blanche?“

„Recepční. Slečna Dukeová.“

Wolfe přesunul svůj pohled. „Která z vás je slečna Dukeová?“

Blanche rázně zvedla ruku. „To jsem já. A něco mě napadlo, myslí mi to rychle. Chcete se mě zeptat, jestli jsem ty věci nepřendala do jiné obálky, a já vám odpovím, že ne. A nevím, kdo to

udělal. Ale přišel pan O'Malley, povídal, že tam zapomněli něco přidat, a tu obálku si odnesl."

„Pan O'Malley?"

„Ano."

„A přinesl ji zase zpátky?"

„Ano."

„Za jak dlouho? Jak dlouho s ní byl pryč?"

„To nevím, řekla bych tak tři, čtyři minuty. V každém případě ji přinesl zpátky, a když přišel poslíček, já mu ji předala."

„Všimla jste si, jestli ten dopis zůstal ve stejné obálce?"

„Proboha, to ne!"

„Tohle je důležité, slečno Dukeová. Dosvědčíte, že pan O'Malley tu obálku vzal z vašeho stolu, odešel s ní z místnosti a po chvíli se s ní – nebo s podobnou obálkou – zase vrátil?"

„Jak to myslíte, dosvědčím? Vždyť už jsem to dosvědčila!"

Wolfův pohled se od ní odpoutal, přejel napravo a zase zpět, stále ještě směřoval přes hlavy advokátů. „Zdá se, že se nám ten problém podaří vyřešit," poznamenal. „Ještě jeden detail by mi pomohl. Očividně musíme předpokládat, že pan O'Malley opatřil adresou jinou obálku a materiály přeložil do ní. Bylo-li to tak, je nejspíš pravděpodobné, že některá z vás, dámy, ho při tom viděla, i když netuším, jak jsou v té místnosti rozmístěné psací stroje. Co vy na to? Tehdy v sobotu ráno, před devíti dny, neviděla některá z vás pana O'Malleyho, jak na stroji píše adresu na obálku?"

Žádná odpověď. Jejich pohledy ovládal, ale jazyky ne.

Chápavě přikývl. „Samozřejmě je možné, že použil stroje, na který se právě nikdo nedíval. Nebo ho mohl vidět někdo z personálu, kdo tu dnes není, což by si vyžádalo další šetření. Ale rád bych se ujistil, zda všechny chápete, oč tu běží. Ta obálka představuje životně důležitý důkaz. Jestliže ji pan O'Malley měl v ruce a napsal na ni adresu, pravděpodobně jsou na ní jeho otisky prstů, protože nepředpokládám, že by tehdy ráno v kanceláři nosil rukavice. A nejen to. Docela jednoduše lze zjistit, na kterém stroji to bylo napsáno. Jestliže to byl stroj stojící na stole některé z vás, dámy, které jste tam ten den byly, a pokud pan O'Malley popře, že ho

použil, mohly byste se ocitnout v nepříjemném postavení. Policie by se mohla zcela oprávněně začít vyptávat…“

„Byl to můj stroj.“ Mrzuté zabručení, sotva slyšitelné, zaznělo od krásné Eleanor.

„A, můžete mi sdělit vaše jméno?“

„Eleanor Gruberová,“ zamumlala.

„Povězte nám o tom, prosím, slečno Gruberová.“

„Stála jsem zrovna u registračky a on se ptal…“

„Pan O’Malley?“

„Ano. Ptal se, jestli může použít můj stroj, a já řekla, že ano. To je všechno.“

„Psal na tom stroji nějakou adresu na obálku?“

„To nevím. Stála jsem u skříně, zády k němu. Řekla jsem, že to byl můj stroj, ale měla jsem spíš říct, že to mohl být on.“

„Máte ve stole zásobu firemních obálek?“

„Ovšemže ano. V horní zásuvce.“

„Jak dlouho mu to trvalo?“

„Já ne… jen hrozně krátce.“

„Ne víc než asi minutu?“

„Říkám, že velmi krátce. Neměřila jsem to.“

„Ale dost dlouho na to, aby stihl napsat adresu na obálku?“

„Samozřejmě, to trvá pár vteřin.“

„Viděla jste, že by měl v ruce nějakou obálku?“

„Ne. Nedívala jsem se. Měla jsem moc práce.“

„Děkuji vám, slečno Gruberová. Je mi líto, že vaše paměť potřebovala povzbuzení, ale jsem rád, že se nakonec osvěžila.“ Wolfe se soustředil na Conroye O’Malleyho. „Pane O’Malley, měl byste se k tomu vyjádřit. Nehodlám svoji otázku formulovat nijak podrobně, prostě se vás zeptám: Udělal jste to, co tito lidé říkají, že jste tehdy v sobotu ráno udělal?“

Z O’Malleyho se stal úplně jiný člověk. Hořce zkřivená ústa byla tatam, stejně jako povislé tváře. Vypadal o deset let mladší a v očích mu světélkovalo, jako některé oči světélkují ve tmě. Promluvil ostrým, řezavým hlasem.

„Raději si vás poslechnu. Dokud neskončíte.“

„Výborně. Ještě jsem neskončil. Je vám jasné, že vás obviňuji z vraždy?“

„Ano. Pokračujte.“

Purley Stebbins se zvedl, obešel Cramera a Briggse, vzal si prázdnou židli, postavil ji těsně k pravému O’Malleyho lokti a posadil se. O’Malley na něj ani nepohlédl. Wolfe už zase mluvil.

„Samozřejmě, samotný důkaz o tom, že pan O’Malley ten dopis vzal, aby do něj napsal tu poznámku Corriganovým rukopisem, než byl odeslán mně, nepostačí k tomu, aby byl usvědčen z vraždy. V té době jste už vy všichni slyšeli o titulu románu Bairda Archera, *Nedoufejte*, a kdokoli mohl vědět nebo si zjistit, že se toto slovo vyskytuje ve třetím verši sto šestačtyřicátého žalmu. Dokazuje to však, že si přál mi opatřit důkaz o tom, že někdo z vaší kanceláře má cosi společného s tím rukopisem a tedy i s vraždami, a že ten někdo je Corrigan. Hodlám…“

„Proč právě Corrigan“ zeptal se Kustin.

„Právě se k tomu dostávám. Hodlám vám vyjmenovat skutečnosti, které nemohu dokázat, jako jsem to učinil v případě X – jenže teď už nebudu říkat X, ale O’Malley. Na tom přiznání, je jedna podivná věc: téměř ve všech podrobnostech je pravdivé a velmi přesné. Pisatel opravdu našel v Dykesově stole rukopis a přečetl si ho. Opravdu zjistil, že obsahuje to, co nám popsal, šel za Dykesem a promluvil si s ním, jak to zde vylíčil, zabil Dykese přesně z důvodů, jež zde uvedl – ze strachu, co by se mohlo stát, kdyby byl obsah rukopisu zveřejněn – a z téhož důvodu zabil i slečnu Wellmanovou a slečnu Abramsovou. Ale to přiznání napsal O’Malley. On…“

„Vy jste se zbláznil,“ vybuchl Kustin. „V tom rukopise stálo, že Corrigan O’Malleyho prozradil. Je to tak?“

„Ano.“

„A O’Malley se o tom dozvěděl, až když si přečetl ten rukopis?“

„Ano.“

„Takže zabil tři lidi jen proto, aby se nevědělo, že na něj žaloval Corrigan? Prokristapána!“

„Ne. Zabil tři lidi, aby bezpečně mohl zabít i čtvrtého člověka.“ Teď se Wolfe rozjel. „Když zjistil, že to byl Corrigan, kdo mu zničil kariéru, rozhodl se Corrigana zabít. Ovšem i kdyby to zaonačil

sebechytřeji, Dykes pro něho představoval nepominutelnou hrozbu. Dykes věděl, že O'Malley ví o Corriganově zradě, a kdyby Corrigan z ničeho nic zemřel násilnou smrtí, ať už za jakýchkoli okolností, mohl by Dykes promluvit. Dykes tedy musel zemřít jako první a také zemřel. A dál: Joan Wellmanová – i ona představovala hrozbu? O'Malley si to musel ověřit, a proto si s ní domluvil schůzku. Možná jí opravdu nezamýšlel nijak ublížit – v přiznání se to uvádí – ale když začala mluvit o podobnosti mezi zápletkou románu a skutečnou událostí, dokonce si skoro vzpomněla na jeho jméno, bylo toho na něj – jak se praví v přiznání – víc než dost. O pět hodin později byla mrtvá."

Zezadu se ozval šramot, způsobený odsouvanou židlí. John R. Wellman vstal a vykročil. Všechny pohledy se obrátily k němu. Wolfe přestal mluvit, ale Wellman přešel po špičkách po jedné straně, kolem rohu a podél zdi až k židli, kterou uvolnil Purley Stebbins. Měl odtud ničím nerušený výhled na všechny advokáty.

„Promiňte," omluvil se, zřejmě nikomu konkrétnímu, a posadil se. Mezi ženami bylo slyšet šepot. Cramer střelil pohledem po Wellmanovi, zřejmě dospěl k názoru, že nemá v úmyslu sehrát úlohu bohyně pomsty, a opět se zahleděl na Wolfa.

„Zbýval tedy," pokračoval Wolfe, „už jen jediný zdroj možného ohrožení, Rachel Abramsová. O'Malleymu o ní nejspíš pověděl Dykes, ale ať už to tak bylo nebo ne, při prohlídce Dykesova bytu našel potvrzení, které dala Bairdu Archerovi. Přečtu vám několik řádek z přiznání." Zalistoval v papírech, našel příslušné místo a začal číst:

V nitru jsem si nedovolil připustit jakékoli morální výčitky kvůli vraždě Joan Wellmanové, určitě ne natolik, aby mi to zabránilo v dalším konání. Protože byla-li její vražda morálně nepřijatelná, jak bych ospravedlnil, že jsem zabil Dykese? Tím, že jsem zabil Joan Wellmanovou, se celý proces ukončil. Potom už jsem byl ochoten bez zdráhání zabít jakékoli množství lidí, kdybych k tomu měl potřebnou motivaci.

A tak, když jsem začal přemýšlet o vraždě Rachel Abramsové, omezil jsem se jen na úvahy o tom, zda je to nezbytné a dá-li se to provést bez zbytečného rizika. Dospěl jsem k názoru, že to je nutné.

Wolfe zvedl hlavu. „Opravdu je to pozoruhodný dokument. Máme zde muže, který si ulevuje, možná se dokonce snaží utišit svou duši tím, že popisuje, jak se z něj postupně stal chladnokrevný vrah, a zároveň se vyhýbá nevyhnutelnému trestu tím, že vylíčené skutky připisuje někomu jinému. Tato jeho důvtipná, inteligentní taktika by byla málem slavila úspěch, nebýt toho, že si pan Wellman najal mé služby a setrval ve svém odhodlám navzdory množícím se výdajům a zklamáním.

Ale předbíhám. To přiznání je v podstatě pravdivé, i když v něm najdeme několik mezer. Když se před dvěma týdny, tedy šestadvacátého února, vydal k Rachel Abramsové, představovala pro něho mnohem víc než jen vzdálenou hrozbu. Věděl…“

„Pořád ještě mluvíte o O’Malleym?“ přerušil ho Kustin.

„Ano.“

„To jste trochu přehnal. Před dvěma týdny byl O’Malley v Atlantě.“

Wolfe přikývl. „K tomu se dostanu. V té době už věděl, že na tom případu pracuji, že jsem se soustředil na Bairda Archera a jeho rukopis, a určitě mu neunikla možnost, že bych mohl vypátrat Rachel Abramsovou. Musel se k ní dostat dřív a dokázal to – sotva o dvě minuty předběhl pana Goodwina. A bylo to. Učinil všechny předběžné kroky. Byl připraven vykonat to, co od počátku považoval za hlavní cíl: zavraždit Corrigana. V žádném případě od toho nemínil upustit, ovšem teď už to nebylo tak snadné. Potřeboval zjistit, kolik toho vím. Zavolal Corriganovi, navrhl mu, že byste mě měli všichni navštívit a vyzvat mě, abych vám kladl otázky, a tak jste tedy přišli. Myšlenka, že to všechno shodí na Corrigana, ho možná napadla až ve chvíli, kdy jsem požádal o Dykesův dopis s rezignací. To ovšem není důležité. V každém případě se rozhodl – dřív, než mi byl dopis doručen – napsat na něj tu poznámku Corriganovým rukopisem, což byl jeho první krok.“

Wolfe se odmlčel a pohlédl na Wellmana, ale náš klient jenom zíral na O’Malleyho a zřejmě neměl v úmyslu se jakkoli vmísit do hovoru. „Wolfe pokračoval. Když vám policie tu poznámku ukázala, O’Malley musel samozřejmě, stejně jako vy, tvrdit, že o tom nic neví, a podpořit vaše obvinění, že jsem ji tam musel napsat já sám.

Pak přišel dopis od paní Potterové, což se mu ovšem báječně hodilo. Věděl, že jde o léčku, ať už nastraženou mnou či panem Cramerem, neboť si byl naprosto jist, že všechny kopie rukopisu byly zničeny. Nevím, jak tehdy vaše porada probíhala, ale byl bych ochoten se vsadit, že využil vší své prohnanosti k tomu, aby do Kalifornie odjel právě Corrigan. Výsledek splnil všechna jeho očekávání. Po Corriganově návratu jste mě opět společně navštívili a já, jak se alespoň O'Malleymu zdálo, jsem mu skvěle nahrál, když jsem odmítl povědět vám cokoli, kromě toho, že ještě nejsem připraven jednat. Znělo to jako hrozba, z níž ten, komu byla určena, mohl usoudit, že je ohrožen zcela bezprostředně. To by nasvědčovalo představě, že se Corrigan – byl-li on tím ohroženým – mohl uchýlit k sebevraždě a zvolit si pro ni právě tuto chvíli. O'Malley bez meškání a bez skrupulí přikročil k činu. Již deset hodin poté, co jste ode mne odešli, vytočil mé telefonní číslo, aby mi umožnil poslechnout si výstřel, jímž zabil Corrigana."

„Předvídal jste to?" zeptal se Kustin.

„To jistě ne. V době, kdy jste odtud odešli, jsem ke své chudičké sbírce připojil jen jeden nový předpoklad – Corrigan ten rukopis nečetl a nevěděl, co v něm stojí. Pokud šlo o vás ostatní, stále jsem tápal v mlhách. Snažil jsem se vás jenom popíchnout k nějakému pohybu a nedá se popřít, že se mi to podařilo. Chcete už něco říci, pane O'Malley?"

„Ne. Ještě pořád poslouchám."

„Jak je libo. Já už jsem skoro skončil." Wolfe pohlédl na Kustina. „Říkal jste, že v den, kdy byla zabita Rachel Abramsová, byl O'Malley v Atlantě. Můžete to potvrdit, anebo se prostě jenom domníváte, že tam byl?"

„Byl tam pracovně, v zastoupení firmy."

„To vím. Ve skutečnosti není tak docela pravda, pánové, že jsem vás až do předvčerejška pozoroval zcela nestranně. Když jste tu byli poprvé, podařilo se O'Malleymu vnutit mi informaci, že se teprve onoho rána vrátil do New Yorku po týdenním pobytu v Georgii, a já si toho všiml. Domnívám se, že asi neznáte Saula Panzera?"

„Saula Panzera? Ne."

„Pan Panzer sedí támhle, u stolu pana Goodwina. Kdyby se někdy snažil o vás něco zjistit, povězte mu to. Stejně se to dozví. Před čtyřmi dny jsem ho požádal, aby prověřil pohyby pana O'Malleyho ve zmíněném týdnu, a on tak učinil. Saule, povězte nám o tom."

Saul otevřel ústa, ale ke slovu se nedostal, protože Cramer se najednou probral k životu. Vyštěkl: „Buďte zticha, Panzere!" A k Wolfovi: „Tohle jste se dneska ráno dověděl po telefonu?"

„Ano."

„A vy mu to chcete jen tak vyslepičit? Prostě mu všechno vyklopit? To teda ne!"

Wolfe pokrčil rameny. „Buď musím pokračovat já, anebo vy. Dnes ráno jste říkal, že tomu chcete velet, a já to odmítl. Teď to jen uvítám. Dejte se do toho, jestli chcete."

„To chci." Cramer už stál na nohou. „Chci ten dopis i s obálkou. A Panzera. Chci výpovědi těch tří žen. Pane O'Malley, vy pojedete se seržantem Stebbinsem do města k výslechu."

Na O'Malleyho však moc velký dojem neudělal. „Z čeho jsem obviněn, pane inspektore?"

„Říkám, že pojedete k výslechu. Budeme-li trvat na obvinění, tak vás obviníme."

„Přeji si, aby u toho byl můj právní zástupce."

„Budete mu moci zatelefonovat z kanceláře prokurátora."

„Naštěstí mu nebudu muset telefonovat vůbec. Je tady." O'Malley se otočil. „Louisi?"

Kustin se svému bývalému partnerovi podíval zpříma do očí a nezaváhal. „Ne," odmítl rozhodně. „Já v tom nejedu, Cone. To nemohu."

Tohle O'Malleyho trochu vykolejilo, ale ještě nebyl na lopatkách. Nepokoušel se naléhat, Kustinův tón byl zcela jasný. Otočil se zpátky ke Cramerovi, ale měl zakrytý výhled. John R. Wellman vstal ze židle, postavil se před něj a promluvil:

„Jsem otec Joan Wellmanové, pane O'Malley. Já nevím, je to všechno hrozně složité, těm důkazům moc nerozumím, ale rád bych se o něčem přesvědčil. Chtěl bych vědět, zda mi podáte ruku." Natáhl pravici. „Tady je moje. Podáte mi ji, nebo ne?"

Tíživé ticho narušil jen zdušený vzdech některé z žen.

O'Malley to málem dokázal. Zkusil to. Vzhlédl k Wellmanovi, začal zvedat ruku, pak mu svaly na krku povolily, hlava mu klesla a on si zakryl tvář oběma rukama.

„Takže asi ne," konstatoval Wellman, otočil se a zamířil ke dveřím.

23

Jednou, minulý týden, jsem vytočil glendaleské číslo. Když jsem dostal spojem, spustil jsem: „Peggy? Tady je Archie. Volám z New Yorku."

„Ahoj, Archie, říkala jsem si, že byste se mohl ozvat."

Udělal jsem obličej. Schválně jsem nasadil tak důvěrný tón. S jediným cílem: zjistit u ní nějakou chybu. Naskýtala se šance, že by třeba mohla předstírat pohoršení nebo se začít chovat koketně nebo předstírat, že neví, kdo to volá. Nic takového. Byla to pořád ona – příliš malá, příliš baculatá a příliš stará – jediná a jedinečná paní Potterová.

„Už je po všem," oznámil jsem jí. „Věděl jsem, že byste to chtěla vědět. Porota se radila devět hodin, ale nakonec se dohodli – vražda prvního stupně. Jak víte, soudili ho jen za Rachel Abramsovou, ne za vraždu vašeho bratra, ale v tom není žádný rozdíl. Jestliže ho usvědčili z jedné vraždy, znamená to, že spáchal všechny čtyři."

„Ano, ovšem. Jsem ráda, že už to skončilo. Děkuji, že jste zavolal. Váš hlas zní tak blízko, jako byste byl tady."

„Jo, váš taky. Jak to tam u vás vypadá? Neprší?"

„Ach ne, svítí sluníčko, je tu hezky a teplo. Proč? V New Yorku snad prší?"

„No jistě. Asi ten déšť nosím s sebou. Pamatujete, jak jsem tehdy vypadal, když jste se na mě dívala špehýrkou?"

„Samozřejmě! Na to nikdy nezapomenu!"

„Já taky ne. Sbohem, Peggy."

„Sbohem, Archie."

Zavěsil jsem a opět jsem udělal obličej. Do háje, pomyslel jsem si, za dvacet let už bude Trumbera možná po smrti, na věku ani na postavě tak moc nezáleží, a pak ji dostanu.

Rex Stout

VRAŽEDNÁ KNIHA

Z anglického originálu *Murder by the Book*
přeložil Miroslav Košťál
Přebal navrhl a graficky upravil Zbyněk Janáček

©Vydal ODDYCH, Český Těšín, Střelniční 54,1999 1. vydání, náklad 3400 kusů

Vytiskly Těšínské papírny, spol. s r. o., Český Těšín, Střelniční 54

ISBN 80-85941-87-2